

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Част 8 от „Звънтящите кедри на Русия“

Превод от руски: Григорий Кьосев, 2006

chitanka.info

Нека твоята мисъл, Владимире, и мисълта на другите хора се опита да разбере творенията на Бога. Неговата програма-мечта.

Анастасия

ПРЕДУТРИННИ ЧУВСТВА

Анастасия още спеше. А над безкрайната сибирска тайга предутринното небе светлееше. Този път аз се събудих пръв, но продължавах тихо да лежа до Анастасия върху спалния си чувал, любувайки се на умиротвореното ѝ, красиво лице, и на плавните очертания на фигурата ѝ. Те ставаха все по-различими в меката небесна светлина на настъпващото утро. Добре че този път тя бе решила да нощуваме под открито небе — сигурно знаеше, че идващата нощ ще бъде тиха и затова бе застлала да спим не в уютната ѝ землянка, а край входа ѝ. На мен ми сложи донесения още в предишното ми прекарване в тайгата спален чувал, а до него си направи красиво легло от суха трева и цветя.

Как чудесно изглеждаше тя сега на тази постеля в тайгата, облечена с тънката ленена рокля до коленете, която ѝ бях донесъл като подарък от читателите! Може би сега я облича само заради мене, иначе спи без дрехи.

Колкото по-студено е в гората, толкова повече суха трева трябва да се застеле — нали в копа сено и през зимата е топло. Даже обикновен човек, незакален до такава степен като Анастасия, може да спи в сеното без топли дрехи. Аз съм го опитвал. Но този път си лежах върху спалния чувал. Лежах си, гледах спящата Анастасия и си представях как тази картина би изглежда в художествен филм:

... Дива поляна в дебрите на безкрайната сибирска тайга. Предутринната тишина нарядко се нарушава от едва чутото шумолене на клончетата по върховете на величествените кедри... И една красива жена безгрижно спи на ложе от треви и цветя. Дишането ѝ е равномерно и почти не се чува. Вижда се само как едва-едва трепка една тънка тревичка на горната ѝ устна, когато тя вдишва и издишва целебния въздух на сибирската тайга...

Никога досега не ми се бе случвало сутрин да видя Анастасия в тайгата спяща — тя винаги се събуждаше първа. А сега...

Не можех да ѝ се нагледам! Като се надигнах внимателно и се подпрях на лакът, продължих да съзерцавам лицето ѝ и унесено почнах да си говоря наум:

„Ти си тъй прелестна, Анастасия! Ето, вече десет години ще станат, откакто се познаваме, а ти си почти същата. Даже бръчките не докоснаха лицето ти. Само дето в златните ти коси се е появило едно бяло кичурче. Явно, това не е случайно.

Съдейки по мащабната кампания, повдигната срещу теб и твоите идеи, по изказванията в пресата и сред чиновническите структури, нещо се мъти в лагера на «тъмничките». Мен се мъчат да ме тормозят, а с какво огромно удоволствие биха се докопали до тебе! Слава Богу, ръцете им са още къси за такова нещо...

И, все пак, ето на, бял кичур се е появил в косите ти, въпреки че с нищо не накърнява необикновената ти красота. Та нали е даже модно отделни кичури на косата да се правят с оттенъци в най-различни цветове... Младежта днес си представя, че като се изсветли изкуствено някой и друг кичур, това е модерно и красиво. А на теб не ти трябва фризьор — кичурът сам си се появи... И белегчето от куршума, който изстрелях в тебе, почти вече не личи.

Предутринното небе светлее все повече и повече и малкият белег на слепоочието ти не се вижда даже от най-близко разстояние — скоро съвсем ще изчезне. Ето, ти спиш сладко тук, на чист въздух, в света на тайгата, а там, в нашия свят, стават много важни събития. Изследователите им ги наричат «информационна революция». Дали благодарение на теб, дали поради повелята на собствените им души, хората от нашия технократския свят почнаха да създават родови имена, да облагородяват истински земята. С цялата си душа те са прегърнали именно твоя образ, Анастасия, прекрасния образ на бъдещето на семейството, на родината, а може би и на цялото световно устройство. Те разбраха и сами вече строят това удивително бъдеще.

Аз също се мъча да разбера всичко това. Старая се — според силите си. Засега още не съм проумял напълно какво си ти за мен. Научи ме книги да пиша, син ми роди, знаменит ме направи, върна ми уважението на дъщеря ми — толкова много направи за мен! Но това не е най-важното. Най-важното е някъде другаде. Може би се таи някъде вътре в душата...

Ти знаеш, Анастасия: никога не съм ти говорил за своето отношение към теб — нито на теб съм го казвал, нито на себе си. И, въобще, през целия си живот досега на нито една жена не съм казал «Обичам те!». Не съм го казвал не защото съм безчувствен, а защото смятам тия думи за странни и безсмислени. Та нали ако някой обича истински, тази любов към любимия човек би трябвало да се прояви в дела? Ако трябва думи за доказателство, значи няма истински, реални действия. А нали именно действията са главното, а не думите?“

Анастасия леко помръдна, въздъхна дълбоко, но не се събуди. И аз продължих да ѝ говоря в себе си:

„Да, нито веднъж не ти споменах за любовта си към теб, Анастасия. Но ако ме помолиш да сваля за теб звезда от небето, бих се изкачил на върха на най-голямото дърво, на последното клонче и бих скочил към тази звезда! Ако полетя надолу, падайки, ще се хвана за някой клон и пак бих се закатерил нагоре — и отново бих скочил към звездата. Ти не си ме молила да ти свалям звезди, Анастасия. Ти ме помоли само книжки да напиша. И аз ги пиша. Е, невинаги излиза добре. Понякога падам. Но нали, все пак, още не съм ги завършил? Още не съм написал последната си книга. Ще направя всичко възможно да ти хареса.“

Миглите на Анастасия трепнаха, по страните ѝ се яви лека руменина и тя отвори очи. Ах, този милващ поглед на сиво-сините ѝ очи!... Боже, каква топлина струи винаги от тези невероятни очи, особено като са тъй близо!

Анастасия ме гледаше мълчаливо и очите ѝ блестяха, сякаш пълнещи се с щастливи сълзи.

— Добро утро, Анастасия! Ти като че ли за пръв път спиш толкова дълго, досега винаги първа ставаш — казах аз.

— И на теб добър и прекрасен ден, Владимире! — тихо, почти шепнешком отвърна Анастасия. — Ама аз искам още малко да поспя...

— Та нима не си се наспала?

— Наспах се прекрасно. Но един сън... Толкова хубав сън сънувах... Предутринен!

— Какъв сън? За какво?

— Присъни ми се, че ми казваш нещо. За някакво високо дърво, за звезда, за падане и пак за изкачване... Някакви думи за дърво и звезда... Но не бяха точно за любов...

— То... в сънищата... често става какво ли не... Каква връзка може да има между едно дърво и любовта?

— Има връзка между всичко и велик смисъл. Тук са важни чувствата, а не думите. Тая сутрин денят ми подари едно изумително чувство. Отивам да го поздравя и прегърна...

— Кого да прегърнеш?

— Прекрасния ден, който ми поднесе необикновен подарък...

Анастасия бавно стана, отдалечи се от входа на землянката на няколко крачки и... Тя винаги така правеше сутрин — своите особени гимнастики. Ето и сега — разтвори ръце встрани и малко нагоре. Секунда-две погледа в небето — и изведнъж се завъртя! После се засили и направи своето невероятно салто. И пак се завъртя. А аз, на своя спален чувал до входа на землянката, се любувах на устремните движения на Анастасия и си мислех: „Гледай ти! Уж не е момиче вече, а как бързо, красиво и енергично се движи, също като млада гимнастичка! Интересно как е разбрала какво си говорех наум, докато спеше... Може би не трябваше да крия“. Затова повиших глас:

— Анастасия, това не е било сън...

Тя изведнъж спря като закована на поляната, после енергично направи два-три подскока към мен. И като дойде, бързо седна на тревата и радостно заговори:

— Не е било просто сън? Че какво не му е простото? Казвай веднага! И всичко — от игла до конец!

— Ами... просто... разбираш ли... аз също мислех за онова дърво... Говорих си наум с теб за онази звезда...

— Моля ти се от сърце, кажи ми откъде ти дойдоха такива думи? Какво може да ги е породило... Точно такива думи?

— Ами... сигурно чувствата ги съчиняват... Разговорът ни бе прекъснат от вика на Анастасииния дядо:

— Анастасия, Анастасия, веднага ме чуй, ела!

Анастасия скочи и аз бързо станах.

ПОБЕДА НАД РАДИАЦИЯТА

— Володя ли пак е направил нещо? — попита Анастасия дядо си, който тичаше към нас.

Дядото, като ме погледна косо и изстреля набързо: „Здравей, Владимире“, поясни:

— Той е на брега на езерото. Гмурна се и извади едно камъче от дъното. Сега стои и го стиска в ръка. Мисля, че камъкът го пари, но той не го пуска. Не знам какво да го посъветвам.

— Това там е синът ти, ти си му баща — какво стоиш!

Без да ми е ясно какво става, се затичах към езерото. Дядото тичаше с мен и обясняваше:

— Това камъче е радиоактивно. Малко е, но с голяма енергия вътре. Прилича ми на радиация.

— Как ли е попаднало на дъното на езерото?

— То е отдавна там. Още баща ми знаеше за него. Но никой не успя да се гмурне до него.

— А Володя е успял... Откъде е разбрал?

— Аз го научих да се гмурка надълбоко.

— Защо?

— Ами постоянно ми досаждаше, все ме молеше. Вие нямате време да се занимавате с възпитанието на децата, всичко стоварвате на по-старите.

— А кой му каза за камъка?

— Ами че кой друг, освен мен? Аз му разказах.

— Защо?

— Искаше да знае какво не позволява на езерото да замръзва през зимата.

Когато дотичахме до езерото, видях сина си да стои на брега. Косите и ризата му бяха мокри, но водата се беше вече отцедила — значи, отдавна трябва да е там.

Синът ми Володя стоеше с протегната ръка, свита в юмрук и съсредоточено гледаше към него. Ясно: в дланта си стиска именно този

злополучен камък от езерото. Направих не повече от две крачки към него, но той бързо извърна глава към мен и каза:

— Татко, не се приближавай!

Щом спрях, той продължи:

— Поздравявам замисля ти, тате. Само че иди по-надалече, май е по-добре да легнете с дядо на земята, за да мога спокойно да се съсредоточа.

Дядото веднага легна на земята, а аз, кой знае защо, инстинктивно също се озовах до него. Известно време мълчаливо гледахме стоящия на брега Володя, а после изведнъж ми хрумна една съвсем проста мисъл и казах:

— Володя, ти простото метни по-надалече.

— Къде надалече? — без да се обръща, попита той.

— Ами в тревата.

— Не бива в тревата, много нещо ще загине. Чувствам, че засега не трябва да го хвърлям.

— Е как, да не мислиш да стоиш така цял ден или два? Седмица, месец?

— В момента мисля как да постъпя, тате. Хайде да помълчим, нека мисълта сама намери решение, не бива да я отвлечаме.

Ние с дядото мълчаливо лежахме и гледахме Володя. И изведнъж видях как откъм другата страна на брега бавно, много бавно за такъв опасен случай, идва Анастасия. На пет крачки от Володя тя безгрижно седна на брега на езерото, потопи крака във водата и така седя известно време. После се обърна към сина ни и съвсем спокойно попита:

— Пари ли ти ръката, синко?

— Да, мамо — отговори Володя.

— За какво мислеше като вадеше камъка и какво мислиш в момента?

— От камъка излиза енергия, подобна на радиация. За нея ми е разказвал дядо. Но от човека също излиза енергия. В това съм сигурен. Но човешката енергия е винаги по-силна — няма енергия, която може да я победи. Ето, извадих камъка и сега го държа. С всичка сила се мъча да надвия неговата енергия. Да я върна обратно вътре. Искам да докажа, че човекът е по-силен от всякаква радиация.

— И успяваш ли вече?

— Да, мамо, успявам. Но той продължава да се сгорещява. Вече малко пари на пръстите и на дланта ми.

— Защо не го хвърлиш?

— Усещам, че не трябва.

— Защо?

— Така усещам.

— Защо?

— Защото... той ще се взриви, мамо! Ще избухне, веднага щом разтворя пръстите на ръката си. И ще бъде силей взрив.

— Точно така, ще се взриви. От камъка излиза заключената в него енергия. Със своята енергия ти си потиснал нейния поток и си го насочил навътре. Мислено си образувал ядро вътре в камъчето и там се натрупва сега и твоята, и неговата енергия. Но тя не може да се натрупва безкрайно. Тя е вече в ядрото, сътворено от твоите мисли, бушува и се нагрява — ето защо камъкът вече пари твоята ръчичка.

— Разбрах, затова и не разтварям пръстите си.

Външно Анастасия беше напълно спокойна, движенията ѝ бяха бавни и плавни. Тя говореше равномерно и с паузи, но аз чувствах, че е необикновено съсредоточена и мисълта ѝ сега сигурно работи по-бързо от всякога. Тя стана, някак си вяло се протегна и спокойно каза:

— Значи, ти си разбрал, Володя, че ако изведнъж оголиш камъчето, може да избухне?

— Да, мамо.

— Тогава... би трябвало да го освободиш постепенно.

— Как постепенно?

— Ами лекичко. Първо бавно отвори палеца и показалеца, да се покаже част от камъка. И веднага мислено си представи, че от него излиза, като лъч нагоре, енергията, която си вкарал в камъка. След нея и неговата енергия ще се отприщи. Но бъди внимателен: лъчът трябва да отива точно нагоре!

Володя, гледайки съсредоточено здраво стиснатия си юмрук, лекичко почна да отпуска палеца и показалеца. Утрото бе слънчево, но даже на дневната светлина се видя как блесна лъч, излизащ от камъка. Една птица, летяща нависоко, попадна в този лъч и се превърна в кълбо дим. Подобно на пара се взриви едно малко облаче, по което лъчът се плъзна и след няколко минути стана почти незабележим.

— Ох, заплеснах се тук с вас! — каза Анастасия. — Тръгвам си, може закуска да ви направя, докато вие тук се веселите...

Тя почна да се отдалечава — пак много бавно. Като направи две крачки, леко се залюля, наведе се към водата и си изми лицето. Явно зад външното ѝ спокойствие клокочеше невероятно напрежение. Бе го скрила, за да не изплаши сина ни и да не попречи на действията му.

— Откъде разбра как трябва да се постъпи, мамо? — викна Володя след отдалечаващата се Анастасия.

— Откъде... — пошегува се дядо му, който вече бе станал и се бе развеселил. — Как откъде! По физика майка ти беше отличничка в училище! — и дядото почна да се смее.

Анастасия се обърна към нас, също почна да се смее и каза:

— Въобще не знаех предварително, синчето ми. Но при всички случаи човек трябва да търси и да намира решение. Да не сковава мисълта си от страх.

Когато лъчът съвсем изчезна, Володя отвори пръсти. На дланта му спокойно лежеше малко, продълговато камъче. Той го погледа и промълви едва чуто: „Заложеното в теб не е по-силно от човека!“ После пак сви пръстите си в юмрук, засили се — и както бе по риза — се гмурна в езерото. Не излезе цели три минути, а когато изскочи, веднага заплува към брега.

— Аз съм го научил как да пести въздуха! — каза дядото.

След като Володя излезе на брега и поскача малко, за да изтръска водата, а после тръгна към нас, аз не изтърпях и казах:

— Имаш ли представа какво е това радиация, синко? Нямаш. Ако знаеше, нямаше да влизаш и да се гмуркаш за този камък. Нямаш ли си други занимания?

— О, зная за радиацията, тате! Деденцето ми е разказвал какви катастрофи стават при вас с атомните електростанции, какво оръжие има и какъв огромен проблем е днес складирането на ядрените отпадъци — отговори Володя.

— Тогава какво общо има тук този камък на дъното на езерото? Кажи ми, какво?

— Точно така — намеси се в разговора ни прадядо му, — ти го разпитай какво, повъзпитавай го малко, Володя, пък аз ще ида да си почина, че нещо напоследък синът ти твърде много изисквания има към мен...

Дядото се отдалечи и ние останахме със сина ми насаме. Той стоеше пред мене с мократа си риза. Явно беше разстроен от факта, че бе накарал всички ни да се изправим на нокти. Повече не исках да го гълча. Просто стоях и мълчах, без да се сещам за какво да говорим. Тогава Володя заприказва пръв:

— Разбираш ли, татко, дядо ми каза, че тези складове за отпадъци крият огромна опасност. Според теорията на вероятностите^[1], те могат да нанесат непоправими вреди на много страни и на хората в тях. Даже на цялата ни планета.

— Могат, разбира се, но ти какво общо имаш с това?

— Ами... след като хората са решили, че проблемът е уж решен, а опасността си остава, значи, че е неправилно решен...

— И какво му е, според теб, неправилното?

— Дядо ми каза, че аз трябва да открия правилното решение!

— Иха-а-а! И ти си го открил вече?

— Вече да, тате.

Стои той пред мене — моят деветгодишен син, — мокър, с наранена ръка, но толкова уверен в себе си... Обяснява със спокоен и уверен тон какво е решението на проблема за обезвреждаването на ядрените боклуци. От странно по-странно. Нито учен, нито ядрен физик, нито даже ученик в нормално училище. Да се чудиш! Стои на брега на диво езеро в тайгата едно мокро момче и разсъждава... за безопасното складиране на ядрените отпадъци. И през ум не ми минава мисълта, че може да е стигнал до нещо смислено по този въпрос. Просто за да си приказваме, го попитах:

— Е, и как ти конкретно си разплел тази енигма?

— От всички варианти, които премислих, най-ефективно ми се вижда тяхното разпръскване.

— Чие разпръскване? Не те разбрах.

— На отпадъците, тате.

— Тоест, как?

— Знам тате: в малки дози радиацията не е опасна. В малки количества я има навсякъде: в нас, в растенията, във водата, облаците... Но когато се концентрира на едно място, възниква реална опасност. В ядрените хранилища, за които ми е разказвал дядо, изкуствено са натъпкани много радиоактивни предмети на едно място.

— Това е всеизвестно. Радиоактивните отпадъци се извозват в специално построени хранилища, които строго се охраняват срещу терористи. Специално обучен персонал следи стриктно да не се нарушава технологията на опазването.

— Всичко е така, татко. Но опасност все пак съществува. И катастрофата е неминуема: нейната главна причина е именно тази особена мисъл, хрумнала на някого, това натрапено на хората неправилно решение.

— С този проблем, синко мой, се занимават цели научни учреждения, в които работят хора с високи научни степени. Ти не си учен, не познаваш науката, ето защо не можеш да решиш такъв важен проблем. С неговото решение трябва да се занимава цялата съвременна наука.

— Е, и какъв е резултатът? Та нали именно поради решенията на съвременната наука човечеството е стигнало до ръба! Аз, наистина, не ходя на училище, не познавам тази наука, за която говориш, но...

Той замълча и наведе глава.

— Какво значи това твое „но“? Ей, къде отиде... Володя!

— Аз не искам, татко, да уча в такова училище и да изучавам такава наука, за каквата ми говориш.

— И защо не искаш?

— Защото, тате, тази наука води към катастрофи.

— Ами че друга наука няма!

— Има. „Действителността трябва само себе си да определя“. Така казва мама Анастасия. Аз разбрах какво значи това и точно така изучавам или определям. Засега не зная как да го кажа по-точно.

„Гледай ти колко е твърд в своите убеждения!“ — помислих си аз и го попитах:

— А каква е вероятността за катастрофа, според тебе?

— Стопроцентова.

— И ти си убеден в това?

— Според теорията на вероятностите и заради непротиводействието на пагубната мисъл, катастрофата е неминуема. Строежът на големи хранилища може да се сравни с направата на големи бомби.

— И твоята мисъл, значи, е влязла в противодействие с пагубното?

— Да. Аз вече пуснах в пространството моята мисъл. И тя ще победи!

— А, конкретно, как твоята мисъл е решила въпроса за безопасното съхраняване на ядрените отпадъци?

— Всички ядрени отпадъци, концентрирани в големите складове, трябва да се разконцентрират — ето мисълта ми.

— Да се разконцентрират, това значи да се раздробят на стотици хиляди и даже милионни части, така ли?

— Да, татко.

— Проста работа... Остава главният въпрос: къде да се пазят тези малки късчета.

— В родовите имения, тате!

От неочакваността и невероятността на чутото, за известно време изгубих дар слово. А после почти извиках:

— Глупости! Пълни глупости ги измисляш ти, Володя.

Но като размислих малко, казах по-спокойно:

— Наистина, ако ядрените парченца се заровят на много места, глобалната катастрофа може да се избегне. Но ще бъдат подложени на опасност милиони семейства, решили да живеят в именията. А нали всички хора искат да живеят в екологически чисти местности?

— Да, татко, всички хора искат да живеят в екологически чисти места. Но такива места вече почти няма на земята.

— Даже и тук, в тайгата ли не е екологически чисто?

— Тук мястото е относително чисто. Но не е идеалното, девственото. Идеални места вече никъде няма. Случва се облаци от различни посоки чак тук да излеят киселинни дъждове. Тревичките, дърветата, храстите засега се справят с тях, но нали мръсните места от ден на ден стават все по-мръсни? И те ежедневно се увеличават. Ето защо, днес не бива да се бяга от мръсотията, а да се напада! Мама казва, че сами трябва да творим чисти места. От всички възможни варианти, мисълта ми избра един — вече нямам друг вариант. Да се разпръснат, да се „дресират“, извличайки от тях и полза за живота. Да се пази във всяко имение по едно малко късче е по-безопасно. Така говори мисълта ми.

— Че къде в имението? В килера? В каса? В погреб ли да се пази тази капсула с радиоактивно съдържание? Твоята мисъл не ти ли е подсказала и това?

— Тази капсула трябва да се пази на не по-малко от девет метра под земята!

Аз се замислих над невероятното на пръв поглед предложение на сина ми и все повече и повече бях склонен да мисля, че има рационално зърно в него. Най-малкото, предложеният от него вариант за обезвреждане на ядрените отпадъци наистина изключва опасността от мащабни катастрофи. А замърсяването на конкретното имение може да се избегне, та даже и полза да се извлече. Защо да не измислят учените нещо като миниреактор? Или нещо от този род?

И изведнъж и мен ме осени свежа мисъл. Я гледай ти! Ето я! Ето я втората поред причина, обясняваща нуждата от разсъсредоточаване на складовете с радиоактивни отпадъци! Сега чуждите държави дават огромни суми пари за складирането и охраната на тези материали. За тях се строят подземия, издържат се обслужващ персонал и цели охранителни управления. Част от парите, разбира се, хлътват неизвестно къде... Защо тези средства да не се дават на всяко имение, където ще се пазят капсулите с радиоактивните отпадъци? Хем безопасността е гарантирана, хем пари да дават на хората!

Днес никой не може да гарантира безопасността дори на хората, живеещи далече от хранилищата. Когато стана аварията в Чернобилската АЕЦ в Украйна, бяха заразени не само територии на Украйна, но и на Русия и Беларусия. Облаците разнасят замърсяването на стотици и даже хиляди километри. Ето защо, предложението на моя син, макар и още само идея, изискваща разработка, все пак заслужава най-сериозно внимание и от страна на учените, и от страна на правителствата; но — най-вече — на обществеността.

Разхождайки се напред-назад край брега на езерото и зает с мислите си, съвсем бях забравил за сина си. А той все още стоеше на същото място и ме наблюдаваше. Възпитанието не му даваше да ме заговори — да се прекъсне мисълта на размишляващ човек, тук се счита за недопустимо.

Реших да прехвърля разговора на друга тема.

— Ти, значи, през цялото време размишляваш върху разни проблеми, Володя. А някакви задължения имаш ли? Не са ли ти възложили някаква работа да вършиш?

— Работа? Да са ми „възложили“? Аз винаги правя каквото си искам! Работа... Какво се разбира под думата „работа“, тате?

— Ами работа... това е да правиш нещо, за което ти плащат пари. Или да извършваш нещо полезно за семейството. Ето, аз, например... на твоите години... моите родители ми възложиха да гледам зайци. И аз ги гледах. Трева им късах, хранех ги, клетките чистех... А зайците ни хранеха, защото ги продавахме.

Володя, като ме изслуша, изведнъж каза малко възбудено:

— Татко, аз сега ще ти разкажа за едно задължение, което сам си го „възложих“. И това е много радостно задължение за мен! Пък ти сам реши работа ли се нарича то или не...

— Кажи де...

— Тогава ела да ти покажа едно място...

[1] Теорията на вероятностите е приложна математическа дисциплина, която изучава оценката за възможността да се случи дадено събитие.

Формално вероятност се дефинира като функция, която съпоставя на всеки възможен изход от даден експеримент число между 0 и 1.

Теорията на вероятностите е относително нова дисциплина. Възниква във връзка с решаването на задачи свързани с хазартните игри.

Френския математик и философ Блез Паскал представя метод за изчисление на вероятностите. — Бел. devira ↑

„ГЪСИ-ГЪСИ!“ — „ПА-ПА-ПА“ ИЛИ СУПЕРЗНАНИЯТА, КОИТО ГУБИМ

Ние със сина ми почнахме да се отдалечаваме от езерото. Володя вървеше пред мене. Той някак си се измени: от разсъдлив и съсредоточен, стана радостно-възбуден. Понякога се превърташе през глава, подскачаше и бързо разказваше:

— Зайчета аз не съм гледал, тате. Друго съм правил. Не знам как да го нарека. Изразждал съм... не става... Сътворявал... Пак не става съвсем... А, да, сетих се! Това вие му казвате „мътене на яйца“. Значи, аз мътя яйца!

— Хайде бе... Как така да мътиш... Яйца се мътят от кокошка-квачка или друга птица.

— Да, така е. Но на мен ми се налага сам да ги мътя...

— И защо? Я разказвай поред.

— Помолих дядо да ми намери няколко яйца от диви патици и диви гъски. Дядо първо помърмори малко, но след три дни ми донесе четири големи гъши яйца и пет по-малки, патешки. После... ето всичко поред: изкопах малка ямка, сложих на дъното еленов тор с трева, покрих го със суха трева и отгоре сложих всички яйца, които бе донесъл дядо.

— За какво ти беше тоя тор?

— Ами топлина дава. На яйцата им трябва топлина, за да се излюпят пиленца. И отгоре им трябва топлина. Понякога аз сам лягах отгоре, покривайки ямката с корема си. Когато беше студено или валеше дъжд, заръчвах на мечката да лежи над ямката.

— Че как мечката не чупи яйцата?

— Ами мечката е голяма, а ямичката с яйцата — малка. Тя лежеше над ямката, а яйцата бяха на дъното. А аз ту на вълчицата заръчвах да пази яйцата, ту сам спях там, докато пиленцата не почнаха да ги пробиват с клюнчета. Ах, толкоз е радостно да се гледа това! Само че не всички се измътиха. От всичките девет яйца станаха две гъсенца и три патенца. Аз ги хранех със семената от треви, със стрити

ядки — и сам ги поях с вода! И винаги, когато ги хранех, виках различните животни, които живеят на нашата територия.

— Защо?

— За да видят как се грижа. Да разбират, че не трябва да ги докосват, а напротив, да се грижат за тях. Продължавах да спя до трапчинката, в която се бяха родили патетата и гъсенцата, а когато се случваха студени нощи или валеше дъжд, карах мечката да спи тук. Пиленцата се криеха в топлата ѝ козина и им беше добре. После... щом викаш подробно... Около дупката набих колчета и изплетох ограда от клончета; и самото гнездо покрих отгоре с клонки. Гъсенцата и патенцата пораснаха и се научиха да излизат от ямката. А аз обикалях гнездото и им виках „пили-пили-пили!“ — и те веднага излизаха и тичаха след мен! И след мечката почнаха да тичат, но аз ги отвикнах. Мецана може да иде надалече и те да загинат. Но оцеляха. Пораснаха, пера им израснаха, научиха се да летят. Подхвърлях ги нагоре, за да се научат! После вече почнаха да отлитат насам-натам, но се връщаха в гнездото. Когато започна есента и разните птици почнаха да се събират в ята и се готвеха да тръгнат на юг, моите вече големи патици се присъединиха към ято патици, а гъските — към гъшето; и всички отлетяха към топлите страни. Но аз предполагах и почти бях уверен, че през пролетта ще се върнат. И те се върнаха! О, какво щастие, татенце! Като дойдоха, чух радостния им вик: „па-па-па“. Дотичах при гнездото и също почнах да им викам както преди: „пили-пили-пили!“... Хранех ги със семена от треви и предварително скълцани кедрови ядки. Те взимаха храната от ръцете ми! Аз умирах от радост и местните животни се стичаха, чули виковете ми — и те се радваха. Гледай, тате, дойдохме вече. Гледай!

В едно уединено кътче между два храста див касис аз видях оплетеното от синчето ми гнездо. Но то бе пусто.

— Викаш, дошли са, а тук никой няма...

— Сега ги няма — хвъркнали са някъде да поскитат и да си хапнат... Може да ги няма в момента, но ето виж, тате.

Володя разтвори клончетата наблизко, разшири ги и аз видях три ямки-гнезда. В едното имаше пет малки яйца — сигурно пачи. В другото — едно по-голямо, гъше.

— Гледай ти, върнали са се, значи, и даже снасят вече! Ама нещо са малко...

— Да! — гордо възкликна Володя. — Върнали са се и снасят! Могат и повече, ако се взима част от яйцата и се подхранват по-често.

Гледах щастливото лице на сина си и се чудех: не можех докрай да проумея причината за неговата радостна възбуда. Попитах го:

— Защо толкова много се радваш, Володя? Нали никой от вас — нито дядо ти, нито мама, нито ти ядете яйца. Така че това не може да се нарече „дело“ или „работа“, след като няма полза от нея...

— Защо? Та нали другите хора ядат. Мама казва, че може да се ползва всичко, което животните сами дават на човека. Особено на онези, които са свикнали да не ядат само растителна храна.

— Че какво общо имат хората с твоите занимания?

— Аз реших, че трябва така да се направи, че хората в новите имения да не се натоварват с особени грижи в своето стопанство. Или почти да не се обременяват. За да имат време да размишляват. Това е напълно възможно, ако се разбере замисъла на Бога, Който е сътворил нашия свят. На мен ми харесва науката за опознаване на Неговите мисли. Например, да се разбере защо Той е направил така, че птиците през есента да отлитат на юг, но да не остават в топлите страни, а да се връщат обратно? Сигурно Го е направил, за да не затруднява човека през зимата — нали зимно време птиците не могат сами да си намерят храна и затова отлитат? Но не остават на юг, връщат се — да бъдат полезни, между другото, и на човека... Така го е замислил Бог.

— Значи ти, Володя, предполагаш, че във всяко имение или в много от тях могат да живеят патици, гъски, да снасят яйца, сами да се препитават, а есента да отлитат на юг и пролетта да се връщат?

— Да, може. Нали при мен стана.

— При теб да, съгласен съм. Но... има едно обстоятелство... Сигурно ще те огорча, но все пак не мога да не ти кажа истината. За да не станеш смешен със своето предложение.

— Кажи ми... истината, тате.

— Има една наука, казват ѝ икономика. Учените икономисти постоянно изчисляват как най-рационално да се постъпва при производството на различните стоки, в дадения конкретен случай — с яйцата. В света ни са построени много птицеферми. Там държат хиляди кокошки нагъсто. Те снасят яйца, които после отиват в магазините. Човекът отива в магазина и спокойно си купува колкото му

трябват яйца. Всичко е направено така, че за производството на едно яйце да отива колкото може по-малко трудозагуба и време...

— Какво е това „трудозагуба“, тате?

— Това е количеството загубени средства и време за производството на едно яйце. Трябва внимателно да се изчислява как да се постъпи по-ефективно, т.е. по-добре.

— Добре, сега ще се постарая да го сметна, тате...

— Като пресметнеш всичко, сам ще видиш. Но за изчислението са нужни данни за загубите. Може да ги взема от някой икономист, за да ти покажа.

— Но аз мога веднага да сметна всичко, татко!

Володя леко се намръщи или напрегна и след минутка каза:

— Минус две към безкрайност!

— Каква е тая формула? Какво изразява?

— Ефективността на Божествената икономика се изразява с безкрайна редица числа. Научната икономика на съвременния човек даже от нулевата точка пада с две единици...

— Моля? Странна методика за изчисляване ползваш, синко, непонятна... Я ми обясни: как го сметна?

— Представих началната точка на измерване с нула, в случая. Всичките загуби на птицефабриката, свързани с нейното построяване, поддържане и доставка на яйца в магазините, се изразяват с числото минус единица.

— Защо минус едно? Тези загуби трябва да се изразяват в рубли и копейки.

— Паричните единици са винаги различни и условни, затова в дадената методика те не са съществени — те могат да се вземат, всички заедно, под условното название „минус единица“. След като има загуби, значи се отчисляват от нулевия знак и могат да се изразят с минус единица.

— А второто минус едно откъде се взе?

— Това е качеството. То не може да бъде добро. Неестествените условия на отглеждане, липсата на разнообразна храна неизбежно понижават качеството на яйцата и се появява още една цифра „минус едно“. Сумарно става „минус две“.

— Хайде, така да е. Но пък в твоя случай се получават огромни загуби от време. Я кажи, Володя: колко време си загубил, докато...

както сам казващ... си мътил лично яйцата и после си захранвал своите патенца и гъсенца, и си ги пазил?

— Деветдесет дни и нощи!

— Деветдесет денонощия, значи... И всичко това — за да получиш чак след година, всичко на всичко, няколко десетки яйца... За хората от именията ще е много по-рационално да се снабдят от пазара с пилета или сами да ги излюпят с инкубатор — след 4–5 месеца те ще почнат да снасят. През втората година, преди настъпването на зимата, по правило ги колят, понеже на третата година яйцеснасянето спада. Просто ги колят и завъждат нови. Това е технологията.

— Това е технология на вечно повтарящи се грижи, тате — трябва кокошките всеки ден да се хранят, да се приготвя храна за зимата, а след година нови да се завъждат.

— Ами да — да се хранят и нови да се завъждат, но при съвременната технология това не е така трудоемко, както в твоя вариант.

— Само че деветдесет дни — това е срокът за задействане на вечната програма! Като се върнат, птиците сами ще завъждат свое потомство, ще го учат на общуване с хората и връщане към родината. Те ще правят това хиляди години. Човекът, който пусне в действие тази програма, ще я подари на бъдещите си поколения. Ще възстанови за тях частичка от Божествената икономика... Загубите от тия 90 дни върху едно произведено яйце след сто години ще се сведат до минути и ще се намаляват всяка следваща година.

— Ето, все пак има загуби, а ти не ги взе предвид в своите изчисления...

— Загубите имат своята велика компенсация, не по-малко важна от продукта, произвеждан от птиците.

— Каква компенсация?

— Когато напролет от далечните страни птиците пак долетят в родните гори и поля, хората им се радват. Поради тази благотворна енергия на радостта, от хората си отиват много болести. Но 90 пъти по-силна ще е тази енергия, когато не просто птиците долетят от юг, а се върнат лично при теб и с радостен вик и възторжено пеене почнат да поздравяват жителите на новите имения! Пеенето им ще донесе радост и сила не само на човека, но и на цялото пространство!

Володя говореше вдъхновено и уверено. Да се спори повече с него щеше да е глупаво. Направих се, че мисля или си пресмятам нещо наум. Беше ми малко криво, че не успях нищо да внуша на сина си, нито да го науча на нещо. Ама пък и какво е това странно възпитание или обучение, което протича тук? Собственият ми син е пред очите ми, а все едно дете, паднало от друга планета или цивилизация! Съвсем други представи за живота, съвсем друга философия и скорост на мисълта. Смята мигновено. Ясно е като на длан: ти си се мотай, ако искаш, на компютър цяла година — неговите изчисления всякога ще са по-точни. Всичко в него е някак си наопаки. А може би е по-точно да се каже, че ние сме изопачили до неузнаваемост нашия живот? Всичките му понятия и смисъл. И всички катастрофи идват само от това.

Да... Без съмнение, излиза, че всичко е точно така. И, все пак, толкова ми се иска да бъда с нещо полезен на сина си! Но с какво, с какво?! Загубил всякаква надежда, аз му зададох нов въпрос, с безгрижен и спокоен тон:

— Въобще... аз ще помисля над твоята икономика. Може пък и да си прав. А сега, ми кажи, миличък... Гледам: в задачките и игрите си фурия. Обаче... нямаш ли си и някой неразрешим проблем?

Володя изведнъж въздъхна дълбоко и някак много тъжно, помълча малко и отговори:

— Да, татенце, имам си проблем, и то много голям. И ти си единственият човек, който може да го реши!

Колкото и тъжен да изглеждаше Володя, аз се зарадвах, че най-после нещо зависи от мен и мога да му бъда полезен.

— И какъв, казваш, ти е проблемът?

ГОЛЕМИЯТ ПРОБЛЕМ

— Ти помниш ли, тате — казвах ти при твойто предишно идване, че се готвя да ида във вашия свят, като порасна?

— Помня, разбира се. Ти казваше, че ще дойдеш в нашия свят и ще откриеш своето момиче-Вселена, за да го направиш щастливо. Че ще си направите имение, ще възпитавате деца... Как да не помня! И какво, още ли не си се отказал от тази идея?

— В никакъв случай! Всеки ден мисля за този момент, за момичето и своето имение. В най-големи подробности си представям как ще живеем с нея! Как вие с мама ще ни идвате на гости и ще гледате как мечтите ни с това момиче се превръщат в реалност.

— И в какво е проблемът? Страх те е да не би да не я откриеш?

— О, не е в това. Момичето — аз ще го търся и ще си го намеря. Ела, искам да ти покажа още една малка полянка. И ти сам ще разбереш всичко, ще усетиш проблема.

Отидохме със сина ми на неголяма поляна, съвсем близо до поляната на Анастасия. Като спряхме по средата ѝ, Володя ми предложи да седна, а самият той, като сложи ръце пред устата си като фуния, силно и протяжно извика: „Аааа!“ Първо в една посока викаше, после в друга и в трета. Буквално след две-три минути, в короните на дърветата около поляната се почна голямо движение: стремително, от клон на клон, заподскачаха катерички! Множество катерички се събраха на един кедър. Някои просто кацаха на някое клонче и почваха да гледат към нас, а други — явно най-палавите — продължаваха да скачат от клон на клон. След още няколко минути от храстите изскочиха три вълка, седнаха на края на поляната и почнаха също да гледат към нас. На три метра от вълците скоро легна и един самур. Появиха се две кози — те не легнаха, а стояха в дъното на поляната, вперили очи в нас. Скоро дойде и един елен. Най-последна, с шум през храсталака, се промъкна и една огромна мечка! Тя също седна в края на поляната, все още задъхана, и от езика ѝ се точеше слюнка — сигурно е била далече оттук и е трябвало дълго да тича.

Володя през цялото време стоеше зад гърба ми, сложил ръце на раменете ми. После се отдалечи няколко крачки, откъсна малко от някакви билки, и като се върна, каза:

— Отвори уста, татко, сега ще ти дам тези билки. За да видят, че те храня лично и да не се вълнуват от присъствието на чужд човек.

Лапнах донесените билки и почнах да ги дъвча. Володя клекна до мене, прислони глава на гърдите ми и каза:

— Погали ме по косите, тате, за да се успокоят съвсем.

С радост помилвах сина си по русите косички. После той седна до мен и почна да разказва:

— Отдавна разбрах, тате: Бог е създал целия свят като люлка за своя син — човека. Растенията, въздуха, водата, облаците — всичко е създадено за нас! И животните също с голяма радост са готови да служат на човека. Но ние сме забравили — и сега трябва да разберем — какви точно служби могат да изпълняват различните животни, какво е призванието и предназначението им. Досега повечето хора знаят, че кучето трябва да пази къщата или да открива загубени неща, или пък да помага за реда в стопанството. Котката лови мишки, ако почнат да крадат от запасите. Конят вози. Но и на всички останали животни също е дадено някакво предназначение. Трябва да го проумеем! Та аз, именно, почнах да определям предназначението на всички тези животни тука. Те стоят сега и чакат командата ми. Вече трета година почна, откакто се занимавам с тях и определям предназначението им. Ето, например, мечката. Тя има големи и силни лапи. Може яма за изба да изрови, запаси в ямата да сложи и после да ги отрие. Мед от хралупа да извади...

— Та аз ги знам тия работи, Володя — Анастасия ми е разправяла как хората са ползвали някога мечките за работна сила.

— И на мен мама ми е говорила за това. Но виж сега на какво още съм научил мечката.

Володя стана и протегна дясна ръка по посока на мечката. Тя цялата се напрегна, даже сякаш престана да диша, а когато Володя тупна с ръка по крака си, огромната мечка направи няколко отривисти скока и легна в краката на сина ми. Володя клекна до огромната глава на звяра и го потупа, почеса го зад ухото. Мечката ръмжеше от удоволствие! Володя стана — и веднага с него скочи и мечката, гледайки предано синчето ми.

Володя отиде до края на поляната, намери сухо клонче и на десет метра от мен го забучи в земята. После пак се върна в края на поляната, приближи се към едно малко, около еднометрово кедърче, докосна го и плясна два пъти с ръце. Мечката мигновено затича към кедъра и почна да го души. След това станах свидетел на нещо невероятно!

Заедно със сина ми, който пак седна при мен на тревата, видяхме ето каква картина:

Мечката известно време души малкото кедърче. После ту се отдалечаваше от него, сякаш искаше да премери нещо, ту притичваше към мястото, където стърчеше втикнатата от Володя суха клонка. И точно там, където беше клончето, тя почна да рие с предните си лапи земята.

Работейки с мощните си, ноктести лапи, тя след няколко минути изри яма, около осемдесет сантиметра широка и половин метър дълбока. Огледа работата си, даже завря глава в ямата — сигурно я душеше.

После мечката изтича към кедъра, който ѝ бе показал Володя, и почна да рие земята около него. Когато стана нещо като траншея, мечката клекна до кедъра на задни лапи, предните вмъкна в изкопа и измъкна дървото, заедно с голяма буца земя. После тя се изправи и тръгна на задни лапи към изкопаната преди това дупка, държейки с предните буцата. Приближи се, внимателно клекна и пусна кедърчето в нея. Но тя се оказа по-дълбока от нужното с около 15 сантиметра. Мечката се отдръпна, огледа работата си. Отново измъкна кедъра, остави го, добави в ямката земя и пак сложи кедъра. Сега всичко беше наред!

Бавно се отдалечи, отново оглеждайки работата си. Явно бе довольна, защото се приближи до посадения кедър и почна да затрупва хлътналото между буцата, от която растеше той, и краищата на ямата. Мечката загребваше пръст, избутваше я там и биеше отгоре с лапа, трамбовайки почвата около току-що посадения от нея дръвче!

Беше доста интересно, да се наблюдава това, но и преди ми се бе случвало да гледам как катеричките носеха сушени гъби и орехи на Анастасия или как играеха с нея вълците, как я защитаваха от дивите кучета. Пък и много хора вече са виждали какви ли не номера с най-

различни животни по цирковете. Моето куче Кедра вкъщи също с удоволствие изпълнява много команди.

Това, което ставаше на полянката в тайгата, също приличаше на цирково представление, само че не на арена, оградена с висока мрежа, а в естествени условия. И участници бяха не обитаващите тесните клетки циркови животни, а свободните обитатели на тайгата, както ние ги наричаме. За нас те са диви, но за сина ми са просто другари и помощници. Също като нашите домашни животни.

Но все пак имаше една тайнствена и невероятна разлика.

Предаността на домашните животни може да се обясни с това, че човекът ги храни, пои ги, дава им убежище. Хората, които ходят на цирково представление с участие на животни, също могат да видят как след всеки сполучливо изпълнен номер на лъва или тигъра, дресьорът ги поощрява — вади от висящата на кръста си торбичка или от джоба си лакомства и ги дава на животните.

Цирковите животни, прекарвали много години от живота си в клетки, сами не могат да се снабдяват с храна — те са изцяло зависими от човека. Но тук, в тайгата, животните са напълно свободни, те сами си намират храна и убежище. И, въпреки това, идват. Не просто идват, а тичат с всичка сила, когато биват повикани от човека, и изпълняват командите му! Изпълняват ги с голямо желание и даже с угодничество. Защо? И какво получават в замяна? Володя не им даваше никаква храна. Въпреки това, радостта на мечката беше много по-бурна от тази на животните в цирка, на които се подхвърля желаното парче.

След като бе посадила по нареждане на Володя онова дръвче, мечката, пристъпвайки от лапа на лапа, сега вторачено го гледаше, също като че ли искаше да повтори това поръчение или да изпълни ново. Странно: една огромна мечка от тайгата много иска да направи още нещо за човека, при това — човек, още дете. Но Володя не й даде нова задача. Той я повика с особен жест при себе си, хвана с две ръце козината на муцуната ѝ, лекичко я подръпна, после погали я и каза: „Юнак си ми ти, а не някаква си козичка“. Мечката ръмжеше от удоволствие! Тонът на това ръмжене бе такъв, сякаш страшният звяр се намира на върха на блаженството.

Анастасия ми е казвала: „От човека може да излиза невиджана благодатна енергия. На всичко живо на Земята тя е необходима като

въздуха, слънцето и водата. Даже слънчевата светлина е само отражение от великата, излизаща от хората енергия“.

Нашата наука е открила много видове енергии и даже се е научила самостоятелно да произвежда електроенергия, да разцепва атома и да прави бомби. Но как и доколко е напреднала нашата наука към по-значимото и главното — изучаването на енергията, излизаща от човека? Има ли научно направление, изучаващо тази енергия и тайнствените ѝ възможности, възможностите на човека и неговото предназначение в нашия свят и във Вселената?

Може би някой по хиляди различни начини се мъчи да възпрепятства човека да познае сам себе си. Именно да възпрепятства.

Не, не може, ни най-малко не е възможно човек да е предназначен да престоива с години в казиното или в бара с чаша алкохол! Да седи с години зад касовия апарат в магазина или като мениджър в офиса. Даже и топ-моделът, и президентът, и естрадният певец нямат нищо общо с главното предназначение на човека.

А нали тъкмо съвременните професии и печеленето на пари винаги са изтъквани като нещо главно в живота на човека? За тях именно се говори най-много в повечето филми и телевизионни предавания... Там има всичко, освен разсъждения за същността на битието. Превръщат човека в глупак.

Случайно ли някъде непрекъснато избухват войни? И Земята става все по-мръсна и по-мръсна. И объркани, невиждайки смисъл в живота, хората почват да пият и да вземат наркотици.

Кой трябва да спре тази вакханалия, ставаща със Земята? Науката? Тя обаче мълчи. Религията? Каква религия? Къде са ѝ плодовете? Може би всеки сам трябва да осмисли всичко отначало. Сам. Да го осмисли! Но за да осмисли нещо, първо трябва да може да мисли. А къде? Кога? Нали животът ни е пълна суета?

Даже и най-малките опити да се помисли за смисъла на човешкия живот моментално се пресичат. Да се продават списания с разголени похотливи тела — моля! Да се бистрят сексуалните извращения — моля! Да се показват зверствата на извратените манияци и да се говори за тях — моля! Да се пише и разсъждава в ефира за проститутките — моля!

И при всичко това, все по-рядко и по-рядко се засяга темата за смисъла на човешкия живот и за неговото предназначение. Тя става все

по-забранена.

Прекъснах размислите си и погледнах към сина си. Той седеше на тревата до мен и внимателно ме наблюдаваше. Сигурно иска да ми покаже още нещо, помислих си аз. Затова го попитах:

— А ти защо говори на мечката за козите, Володя?

— Никак не мога да определя какво е предназначението им, тате.

— Та какво има толкова да се определя... Предназначението на козите е ясно за всички — да дават мляко на човека.

— Да, мляко. Но сигурно могат да бъдат научени на още нещо.

— Че на какво повече? И защо?

— Аз съм ги наблюдавал. Козите могат да смъкват кората на дърветата и пъновете. И клонките на храстите могат да огризват. Ако ги пусне човек в имението, могат да навредят на растенията. За да не се случи такова нещо, аз ги уча да стрижат живия плет на именията...

— Да го... стрижат?

— Да, татко, да го подстригват. Нали хората за красота подстригват храстите — ту равна стеничка правят, ту оформят фигури от тях... Дядо ми е казвал, че това при вас се нарича „ландшафтен дизайн“. Но козичките никак не могат да съобразят какво искам от тях...

— А ти как ги учиш?

— Ей сега ще ти покажа!

Володя взе една оплетена от копривени влакна триметрова връв, единият ѝ край върза за малко дърво и проточи връвта през храстите. После с жест повика две козички, погали всяка, докосна с ръка храстите и даже сам отхапа малко клонче. Нещо каза на козичките и те почнаха енергично да оглозгват клонките на храстите. Щом се приближаваха до очертаната от връвта граница, Володя я дръпваше няколко пъти и издаваше звуци на недоволство. Козите се спираха с протегнати муцунки, въпросително гледаха сина ми, но после пак се заемаха да белят клоните на храстите, без да обръщат внимание на връвта.

— Ето, виждаш ли, татко, не става. Не разбират, че трябва равничко да подстригват храстчетата — по връвта.

— Да, виждам. Та това ли ти бил проблемът?

— Не, това не е главният проблем, тате. Главното е друго.

— Какво?

— Ти нали обърна внимание, татко, с каква радост притичаха разните животни на моя зов?

— Да.

— Не една година се занимавам с тях, те са свикнали да общуват с мен — и само с мен. Те чакат общуване, искат ласки. И когато отида в твоя свят, те ще тъгуват! За това, че няма да дойде при тях човек и няма да ги извика повече никога при себе си, за нищо повече няма да ги помоли. Аз разбрах: общуването с човека и служенето на човека вече е станало главен смисъл на живота им.

— Нима не биха могли да общуват с Анастасия?

— Мама си има свой кръг, свои животни, с които дружи. При това тя е много заета и не ѝ стига времето и за нейните. А тези — Володя посочи към все още седящите по отдалечените краища на поляната животни — аз сам съм ги подбирал и единствено аз съм се занимавал с тях няколко години. Ето, вече три месеца минаха, откак помолих дядо да е постоянно тук, когато се занимавам с тях. Дядо, въпреки че постоянно мърмори, все пак винаги присъства тук в тия случаи. Но наскоро ми каза, че не може да ме замени.

— Защо?

„Нямам такъв интерес към дресирането като теб“ — ми каза дядо. — И почна още да мърмори, че не трябвало много да се занимавам с тях поотделно. И да ги милвам не бивало толкова. И че тия животни ме били считали не само за свой водач, но и още за дете, понеже по-възрастните от тях са ме виждали малък и са ми били бавачки... Въобще, някаква грешка съм бил допуснал и сега трябвало да я поправя. Само че, вече няма да мога да я оправя самичък...

Аз гледах животните, все още стоящи на поляната и очевидно чакащи от Володя някакви указания или занимания с тях. Представих си как ще тъгуват. Също както тъгува моето куче Кебра, когато напускам своята вила за няколко дни или седмици. И къщичка топла си има, и не я връзвам — свободна е да се разхожда и в полето, и в гората, и в селото. И съседът я храни всеки ден. Каша ѝ вари, кокали ѝ дава. Но ми казва: „Тъгува тя без вас, Владимир Николаевич. Често седи пред вратника и гледа към пътя, по който се връщате. Даже се зъби понякога“. Когато си идвам, Кебра лудо се затичва, търка се в краката ми, а често, от преливане на чувства, подскача и се опитва да ме

близне по лицето и цапа дрехите ми с лапи... И никак не успявам да я науча да проявява по-сдържано своите емоции.

Но тези заковани на поляната животни! През цялото време те ни гледаха безмълвно и външно сдържано, докато ние със сина ми разговаряхме. Какво искат те? Нали никой не ги кара насила да стоят така и да чакат някаква команда от човека? Господи! Изведнъж в мен ярко избухна и сви сърцето ми мисълта: та нали не само тези животни, седящи на тази поляна в тайгата, но и всички живинки на Земята имат своето предназначение и чакат контакт с най-висшето същество на планетата — човека!? Те са създадени, за да помогнат на човека да изпълни своята най-висша мисия. Бог е създал тях, както и всичко живо на Земята, за да помогнат на човека да осъществи своята велика мисия... А човекът...

Гледах аз седящите по тази поляна животни и почнах да разбирам: при сина ми наистина е възникнал сериозен проблем — той няма да може да зареже тези приятели, а не може и да се прости с мечтата за онова момиче, с което ще създава своето имение...

— Да, Володя, това наистина е проблем. И той изглежда нерешим. Няма изход — казах аз на сина си.

— Има един изход, тате, но той не зависи от мен.

— А от кого зависи?

— Само ти можеш да разрешиш този проблем, татенце!

— Аз?! И как точно? Тук аз нищо не мога да сторя, синчето ми.

ИЗХОД ИМА!

— Аз мисля, че ти ще можеш, татко, да ми помогнеш, стига да пожелаеш — тихо промълви Володя.

— Така ли мислиш? Но аз просто не знам какво трябва да направя, разбираш ли? Ти си мислиш нещо, а аз нямам понятие.

Седях на тревата. Синът ми стоеше пред мен и ме гледаше в очите с някакъв умолителен поглед, устните му шептяха почти беззвучно. По движението им разбрах, че произнася някаква дума. А после ясно, без да отклонява очи, каза:

— Сестричка! Много те моля, тате, родете ми с мама сестричка. Аз сам ще я отгледам и възпитам. Те ще ми помогнат — посочи той животните. Няма да отвличаме теб и мама от вашите работи. Ще я науча, когато поотрасте малко. Всичко ще ѝ кажа. Тя ще остане с моите животни в моето лично пространство. Родете ми с мама сестричка, татко! Ако ти, разбира се, не си нещо болен... или уморен. Ако, разбира се, все още е възможно. Дядо ми е казвал, че от начина на живот, от нечовешкия въздух и мръсната вода мъжете във вашия свят често боледуват и остаряват бърже. Ти, татко, си малко над петдесет... Обаче, ако нещо си се уморил... Ако си изразходвал много сили... Не, точно три дена! Само три дни. Аз съм приготвил всичко и ще ти дойдат силите в изобилие.

Синът ми беше много развълнуван, но аз го прекъснах:

— Спри, Володя, успокой се. Естествено, аз съм малко уморен. Но мисля, че все още ще се намерят сили. Не е там работата. Аз нямам нищо против да имаш сестричка, но за да се раждат деца, трябва да го искат и двамата родители.

— Сигурен съм, татко! Абсолютно сигурен съм, че мама няма да ти откаже да роди. Ако си съгласен, хайде: за да не губим време, веднага да започнем подготовката за раждането на сестричката ми... Аз съм изучавал този въпрос. И дядо много ми е помагал. Аз съм предвидил и съм подготвил всичко! Само три денонощия прекарай с мен и никъде не отивай, от нищо не се отвличай, татенце. И ще ти дойдат енергия и сили.

— Ти защо си вгълпил, че съм нещо слабосилен?

— Добре си, но ще станеш още по-добре.

— Хубаво, ще бъда само с теб тия три дни, само трябва да идем да предупредим мама.

— Аз, тате, сам ще ѝ обясня. Ще ѝ кажа, че имаме обща работа. Тя няма нищо да уточнява, нито ще възразява.

— Ами добре, давай да почваме.

На мен ми стана даже интересно какво ли е приготвил синът ни, че само за три дни на човека да му дойдат много сили и енергия. И веднага ще кажа, че поради подготвените от него процедури, макар и да се сторят някому малко странни, усещането на третия ден е такова, че трудно ще се намерят думи или перо, с които може да се опише! Да се каже, че човек се подмладява с десет или двайсет години, също не е съвсем точно. Външно, може би, се подмладяваш най-много с пет години, но вътрешно... Някак съвсем другояче заработи всичко отвътре! И нови сили идват, и светът наоколо се изменя...

ЗАВРЪЩАНЕ В МЛАДОСТТА

ЕКЗЕКУЦИЯ ПЪРВА

Веднага щом се съгласих да извършвам измислените от сина ми процедури, той незабавно даде на своите питомници знак да се отдалечат. Хвана ме за ръка и се затичахме към езерото. По пътя на няколко пъти спирахме. Володя късаше от разни места тревички, мачкаше ги и ги направи на топче. Когато топчето бе готово, той ми предложи да го изям. Изядох го. И ето какво се случи само след няколко минути: силно ми потече носа и почна да ми се повръща... Почнах да повръщам така, сякаш всичкия ми стомашен сок искаше да се излее навън! Повръщам, дума не мога да обеля, а Володя в това време обяснява:

— Това е хубаво, тате, не се бой. Добре е. Нека излезе от теб всичко ненужно. Само чистотата да остане. Така се прави при отравяне.

Физически не бях в състояние да му кажа нищо, но в себе си мислех: „Това е така, при отравяния пият хапчета, които предизвикват гадене и повръщане. И слабително има — рицин, например... Само че защо ме «екзекутира» така — та аз да не съм се отровил?!“

Сякаш чул въпроса ми, Володя поясни:

— Ти, разбира се, не си се отровил, татко, но ядеш такава храна, която е на границата на отровата. Нека излезе всичко ненужно от теб!

След повръщането, хрчките и изобилното изтичане на сълзи от очите, почна разстройство, и аз пет пъти бягах в храстите... Всичко това продължи два-три часа. След това изведнъж настъпи облекчение.

— Сега по-леко ли ти е, тате? По-леко отпреди, нали?

— Да — отговорих аз.

ЕКЗЕКУЦИЯ ВТОРА

Володя пак ме хвана за ръка и ние се затичахме. На брега на езерото Володя ми предложи да се измия и да поплувам малко. Когато излязох от водата, видях как той изкарва от земята глинено гърне с вместимост литър и половина.

— Сега, тате, трябва да изпиеш тази вода. Казва се „мъртва вода“ — защото в нея има много малко микроби. Такава вода не бива да се пие, когато въздухът е замърсен. Но тук въздухът е чист и затова може да се пие и мъртва вода. Тя ще промие твоите вътрешности, ще ги изчисти — много микроби и бактерии ще измие от организма. Пий колкото можеш. Ако я изпиеш, ще ти дам още едно гърне мъртва вода. Ако изпиеш и него, ще ти дам трето — с жива вода. Тогава всички необходими микроби и бактерии ще се възстановят в нужното за теб равновесие.

Веднага ще поясня: мъртва вода за тях е онази, която се намира на голяма дълбочина под земята и съдържа минимум бактерии. Мисля, че нашата газирана вода в бутилки е точно мъртва вода. Пък и въобще мисля, че ние пием само мъртва вода — затова и нашите деца боледуват от дисбактериоза, особено новородените. За жива вода се счита водата на повърхността, на чист ручей или водоем. Такива ручей и водоеми все още има непокътнати в отдалечената и недостъпна сибирска тайга.

Искам да изтъкна: дядото по-късно поясни, че изворната вода не се приема за жива, когато се пие направо от извора. За да стане жива, трябва около три часа да се държи в дървен или глинен съд с широко гърло: „Живата вода трябва да поеме слънчева светлина в себе си. Щом е на слънце, в нея се зараждат микроорганизмите, нужни за живота на човека. Вие ги наричате микроби и бактерии.“

След това, не по-малко от три часа, водата трябва да престои на сянка. Тогава вече може да се пие като жива вода.

ЕКЗЕКУЦИЯ ТРЕТА

— Ти, тате, пий вода когато поискаш, а ние в това време ще пристъпим към следващата процедура. Хората, замърсени от външния свят, трябва да направят 19 или по-добре 33 процедури — така казва дядо. Ти обаче нямаш време и затова съкратих всичко до три дни, но ще успеем. Да идем сега на друго място — там съм направил едно приспособление.

Отидохме на около сто метра от езерото и там, сред дърветата, видях приготвено легло от суха трева. До него имаше четири въжета, оплетени от копривени или ленени влакна. Единият край на всяко от тях завършваше с примка, а другият бе завързан към съответно дърво. Когато легнах на това ложе от суха трева, Володя надяна на ръцете и краката ми примките на въжетата, затегна ги леко и почна да ги опъва с пръчиците по средата на всяко въже. Като разтегна малко тялото ми, сякаш ще ме разчеква, той поиздърпа всеки крак и ръка, докато се чу хрущане в ставите ми. После опъна въжетата още малко. Каза:

— Тате, така трябва да лежиш поне по един час по корем и на гръб, а за да не ти е скучно и да има още по-голяма полза, в това време аз ще ти правя оздравителен масаж. Ако успееш да се отпуснеш, може и да заспиш.

Тази процедура правихме със сина ми по два часа всеки от трите дни.

Както по-късно ми изясни дядото, чрез тази процедура се подобрява смазването на всички стави. Тя е особено важна за възрастните хора. С нейна помощ може даже ръстът да се увеличи, понеже се изправя гръбнакът. Сами съдете: когато ходим, тичаме или се занимаваме в тренировъчна зала, за да помпаме мускули, почти всички упражнения натоварват прекомерно ставите. Тук — напротив: натоварването се премахва.

По време на разтегателната процедура Володя всеки път ми правеше и масаж. Втория ден той ми натри тялото с някакъв сладникав сок или отвара и по мен запълзяха множество насекоми — знаех още от Анастасия, че те прочистват порите на кожата. В нашите условия

порите се отпушват само в руска баня и метличка от брезови клонки с листа. В сауната става същото с изпотяването.

Между процедурите с условно име „разтягане“, ние се занимавахме доста и с обикновени упражнения: тичахме, къпехме се, вдигахме се на мускули на някой клон, като на лост. Три пъти дневно Володя ми предлагаше да постоя и на ръце, надолу с главата — колкото издържа. И аз го правех, подпирайки крака на някой ствол. Тази процедура е също много интересна: в лицето приижда много кръв, то се напруга и бръчките се изглаждат.

И през трите дни се хранихме с кедрово мляко, цветен прашец, масло от кедрови ядки, горски плодове, сушени гъби (всичко това го има и при нашите условия). Въобще, при извършването на всички предложени от сина ми процедури, мислено ги приспособявах към нашите условия и дойдох до извода, че това може да се приложи с успех и вкъщи. За очистване на организма може да се ползват и средства от аптеката. Да се гладува, да се употребяват пикочогонни средства. Мъртва вода също лесно се намира — всичката вода днес в бутилките е мъртва. Жива също може да се налее, ако някъде има чист извор.

Ефектът на изцелението ще дойде непременно!

ЗАГАДЪЧНАТА ПРОЦЕДУРА

Имаше обаче в комплекса, предложен от сина ми, и една загадъчна процедура, която може да е съвсем проблематична в наши условия. Ще я опиша подробно. Може би някой ще я разгадае и ще ни подсказе как да я приложим и тук, в цивилизацията. Ето за какво става дума: Володя, три пъти дневно — сутрин, преди обед и почти веднага след три часа следобед, ми даваше да пия една приготвена от него настойка.

Всеки ден, когато идваше време да я изпия, Володя тичаше в своето скривалище, изваждаше от дупката гърненце с този извлек и ми предлагаше да отпия не повече от една глътка. Като ми го даваше първия път, каза:

— Пийни, татко, от тази настойка и запомни колко голяма глътка си направил. Веднага след това легни на тревата и аз ще слушам какво става със сърцето ти.

Аз отпих, легнах на тревата, Володя сложи ръчичка на гърдите ми и се притаи. Само след няколко мига усетих на различни места в тялото си нещо като загаряване и боджежи. Сърцето ми затупа по-силно. Появи се усещането, че сърдечният мускул се разширява както обикновено, а се свива много по-рязко, мощно изтласквайки кръвта.

Както после ми казаха специалистите, при по-силно и рязко движение на кръвта, в местата, където капилярите са частично запушени, могат да възникнат усещания за затопляне и пробождаване.

Няколко минути Володя слуша биенето на сърцето ми и после каза:

— Всичко е наред, тате — сърцето ти може да издържи и по-голяма глътка. Но все пак да не рискуваме. Следващия път глътни по-малко.

Когато запитах сина ми защо ми дава тази билкова отвара и какво съдържа, той отговори следното:

— Тази настойка, татко, ще ти придаде много сили. Може да ти помогне да се избавиш и от болести, ако имаш.

Но, най-важното: в теб ще се възроди силата и ще се яви енергията, нужна за зачеването на моята сестричка.

— Ти да не считаеш, че са ми малко?

— Може и да са достатъчни, но сега много сили и всички енергии в теб ще се урівновесят в нужните съотношения.

— И завинаги ли ще си останат такива или ще ги изразходвам само за създаването на едно дете?

— За зачеването на следващи деца ще трябва пак да пиеш от същата настойка. Та нали те правят така всеки път!

— Кой „те“?

— Ами... самурите и други животни. Аз съм проследил само самура. Дядо ме посъветва кога точно — в кой период и колко дни трябва да се наблюдават.

— А дядо откъде знае това?

— Та нашият дядо, татенце, владее всички знания на древните велики мъдреци-жреци! Даже и такива, които са забравени от съвременните жреци. И такива даже, които са били тайна и преди много хиляди години. Точно този извлек жреците са употребявали преди зачеването на своите деца и преди смъртта, за да остават безсмъртни.

— Какво значи това „преди смъртта, за да остават безсмъртни“?

— Ами точно това значи. Да мислят всички, че са умрели. А всъщност само си сменят телата и се възплъщават веднага. Всички знания, цялата информация си остават в тях. Има и други методи за бързо превъплъщаване, но много малко са начините да оставиш информация за себе си. Ето защо хората се раждат отново, пак трябва да изучават живота и всичко да опознават, но не могат да сравнят днешния ден с миналото. И затова се объркват в живота си — понеже нямат знания и чувства, с които да усещат Бога.

— А в дядо цялата информация за миналото е запазена, така ли?

— Да, татко. Нашият дядо е велик жрец и мъдрец. Има само един човек сега на Земята, който го превъзхожда по сила.

— А ти знаеш ли къде живее в момента този най-силен и мъдър човек? Това сигурно е главният жрец?

— Това е нашата мама Анастасия, тате!

— Анастасия? Но как, откъде в нея може да има повече информация и знания, отколкото у прадядо ти?

— Дядо казва, че прекаленият обем информация му пречи. Че може нещо да забрави. А на мама това не пречи ни най-малко, защото... в нея няма информация.

— Как така? Хем повече знае, хем няма никаква информация?

— Аз се изразих неправилно, тате. У мама Анастасия се намира всичката информация... И... въобще... Даже много повече има в нея, понеже тя умее да съсредоточава чувствата си. И дойде ли нужния момент — тя само за миг е способна да усети такова нещо, за което дядо трябва да мисли ден-два и дори повече.

— Не всичко го каза разбираемо, но е интересно. Каж ми още: а с теб как е? Излиза, че в теб няма информация за миналото, щом се съветваш с дядо си.

— Явно няма, щом се съветвам...

— А защо да няма? Излиза, че ти си умствено по-слаб от тях. От прадядо ти и дядо ти. И какво ти казват по този повод? Сигурно дядо ти казва, че... аз съм виновен за това?

— Дядо не ми е казвал такова нещо.

— А мама? Тя какво ти е казвала?

— Аз съм я питал защо зная по-малко от моите предци. По-малко и от онова, което знаете тя и ти, тате. В отговор ми е казвала: „Всички истини вселенски, синчето ми, цялата информация, от първоизворите събирана, на човека винаги се е предоставяла без укриване. Но хората не са способни да я разберат и вземат, защото целта на живота им и стремежите на душата им не съответстват на вселенските. Свободен е човекът и от всички най-волен, но има право да избира не вселенския, а само своя път. Бог също е свободен кога, кому и как да подсказва нещо. Ти не се натъжавай, че не ти достигат знания. Търси своята мечта и своята вяра — и всичко ще ти се даде изобилно, ако сътворената и родена в теб мечта се окаже достойна“.

— Да... И какво разбра ти лично от всичко това, което ти каза майка ти?

— Моята мечта и целта на живота ми, когато в подробности се сътворят, всички познания за въплътяване на мечтата ми ще се родят в мен...

— Засега, в такъв случай, ще се съветваш с дядо си?

— Да — и с дядо, и с мама, и с теб; пък и сам със себе си ще се старая да се съветвам — да размишлявам.

— Значи, за рецептата на необикновения извлек, който ми дава да пия през всичките тия три дни, трябва да питаш дядо си?

— За нея, тате, и аз мога да ти разкажа всичко.

— Ами разкажи!

— Тази рецепта е съставена от билки от тайгата. За да разбере точно какви билки да се берат и в какво съотношение, аз три денонощия следих самура. Един самур, който също искаше да стане татко. Дядо ми беше казал, че самурката не допуска до себе си самура, ако не се е подготвил. Затова го наблюдавах какви билки яде през тези дни и кои точно часове избира, за да ги откъсне. Това се оказа много важно! Аз събирах после точно от тия билчици, които той ядеше; ама много повече ми се наложи да събера — нали ти, татенце, тежиш много повече от един самур...

Всички билки, които събрах поотделно, после ги слагах в хаван и ги разтривах, докато пуснат сок. Мислех само за приятни и хубави неща: за теб, тате, за мама, за бъдещата ми сестричка... После складирах получената кашица в глинено гърне. Заливах всичко с вода, добавях кедрово масло, за да се образува отгоре ципа. И когато ти, тате, отпи глътка от моята настойка и сърцето ти затупа малко по-бързо, разбрах: добър извлек е станал!

Изслушах сина си и си помислих: „Малцина ще имат възможност да наблюдават самур в естествени условия. Може би ще е по-лесно да се види какви тревички ядат, например, котката или кучето. А за това ще трябва да се изведат в гората, и ако е възможно да се определи какви билки ядат“.

Много ме заинтригува каква е рецептата на настойката, приготвена от сина ми, понеже само от три дни употреба имаше забележителен ефект. А нали ставаше дума, че пълният курс за едно оздравяване трябва да е 19 или 33 дни? Значи, след пълен курс, в съчетание с останалите упражнения, човек наистина ще може да се излекува от много болести, да спре стареенето на организма или в някаква степен да се подмлади. Искам да повторя: опитът ми от само 3 дни прилагане потвърждава такъв ефект.

Това обаче може да се подкрепи и от народната мъдрост, и с научни аргументи.

Естествено, хората виждат в аптеките билковите съчетания, които предлага фармацевтиката за лекуване на най-различни болести.

Това, че в природата има много лекарствени растения, е широко известно. Но не всички знаят, че истинският лечебно-профилактичен или оздравителен ефект може да бъде постигнат, само ако растението се бере в определен ден и час.

А когато става дума за смес от билки, към всичко останало се добавя и съотношението на билките една спрямо друга. Както се вижда, твърде много съставки трябва да се знаят, за да се направи подобна настойка. И е доста съмнително дали въобще някой съвременен билкар знае всички съставки.

Много ми се искаше този път да донеса, като подарък за своите читатели, една непубликувана никъде досега в света рецепта за оздравяване на организма и тази рецепта да не е тъй сложна, както при сина ми, а леснодостъпна за повечето хора.

Веднага щом приключи тридневният оздравителен курс, разработен от сина ми, той ми съобщи, че иска да си легне да спи порано. Оказа се, че и през трите нощи не е спал повече от два-три часа, и затова бързо заспа, а аз тръгнах към поляната на Анастасия. Повече от всичко ме интересуваха два въпроса: защо нашият син няма знания за миналото като прадядо си; и вторият — може ли да се опрости рецептата на извлека, който той бе приготвил за мен.

ВИДЕНИЕТО

Мисълта за храненето обаче постепенно почна да минава на заден план. Почнах да мисля за бъдещата си дъщеря. От една страна, няма да е лошо, ако Анастасия ми роди и дъщеря. Но, от друга страна, дъщеря ни ще порасне, ще се появи нейното лично пространство или ще получи в наследство пространството, формирано от сина ни — и тогава пред нея ще възникнат същите проблеми, каквито има сега и Володя. Освен това, за кого може да се омъжи тя тук, в тайгата?

Да отиде в нашия свят, също няма да ѝ е лесно. Да замине — това значи да зареже своето пространство, своите предани животни-приятели. Едва ли някой от съвременните младежи ще се съгласи да живее с нея в тайгата — за външен човек тайгата не е най-комфортното място. Честно казано, и за мен не е особено. С Анастасия е интересно да се общува, тя даже някак те привлича към себе си, душата ти почва да се чувства блажено и радостно. Но останеш ли сам и нея я няма, става ти некомфортно и даже малко страшно.

Животните се държат с Анастасия, със сина ни и с мен съвсем различно. Наистина, не ме нападат, но ме гледат настръхнало, когато се срещаме. Веднъж се опитах, в присъствието на Анастасия, да изкомандвам катеричките да донесат кедрови шишарки. Правех същите жестове като Анастасия, но те не реагираха. Един път опитах да примамя вълчицата: също като Анастасия протегнах ръка към нея, а после тупнах с длан по крака си. Но вълчицата, вместо да се затича към мен, остана мястото си, а козината на гърба ѝ заплашително настръхна. Ето защо загубих всякакво желание да общувам повече с тези животни. Разбрах: те могат да бъдат вечно предани само на един човек.

И какво излиза? Ще дойде на гости при дъщеря ни някой млад човек — и ще му бъде чоглаво в нейното пространство. Не, не е помислил Володя за бъдещето на сестра си! Значи, за животните му е мъчно, а за сестра му — не. Така излиза... Аз също не съобразих, прибързано му дадох надежда.

Мислейки за всичко това, не забелязах как се озовах на Анастасиината поляна. Не бях направил и няколко крачки по посока на познатата земянка, когато видях Анастасия — полуобърната към мен и среща косите си с пръсти. Изведнъж се спрях: тя въобще не приличаше на жената, която познавах вече десет години! А когато се обърна към мен, коленете ми омекнаха, сърцето ми заби лудо и аз разбрах, че няма да мога да се мръдна от мястото си.

На десетина-петнадесет крачки от мен стоеше не жена, а приказно видение. Беше с нещо като бална рокля — дълга до глезените, ефирна и светла, пристегната с коланче на тънката ѝ талия. Главата ѝ бе украсена с диадема от треви и цветя, сплетени във венче. Златистите ѝ коси падаха на вълни по раменете ѝ. Но имаше още нещо. Стройната ѝ фигура и лицето ѝ бяха тъй прекрасни, че не могат да се опишат с никакви думи.

Стоях като вкаменен. Гледах Анастасия без да мигна и ми се струваше, че ако погледна встрани, ще припадна. Зави ми се свят, но аз продължавах да я гледам изумен. Впих нокти с всичка сила в ръката си, за да може болката да ме свести — но не усетих почти никаква болка. А когато необикновено красивата жена бавно и грациозно тръгна към мен, престанах да усещам не само болка, но и въобще цялото си тяло. Без да бърза, тя се приближи и почти се притисна до мен — помня как ме прониза омагьосващия аромат на тялото ѝ, как усетих лекото ѝ дишане... и тогава съм загубил съзнание.

Събудих се, легнал на тревата. Седнала до мен, Анастасия масажираше слепоочията и междуреждията ми. Венчето-диадема вече не беше на главата ѝ, прибраните на гърба ѝ коси бяха привързани с тревичка. Почти се успокоих, гледайки нежните ѝ сиво-сини очи, които ми бяха станали тъй скъпи. Щом чух гласа ѝ, съвсем дойдох на себе си.

— Какво се случи с теб, Владимире? Ти ли се преумори — или синът ни те развълнува нещо?

— Синът ни?... Напротив, той ме лекува цели три дни. Процедури разни правихме...

— И се... преуморихте...

— Володя се умори. Заспа. А аз, напротив, почнах много добре да се чувствам.

— Тогава защо загуби съзнание? Сърцето ти биеше ускорено — и даже в момента още не се е успокоило съвсем.

— Защото... Ами ти защо, Анастасия, си се пременила така странно? И косата си някак особено си направила. И походката ти, като тръгна към мен, беше също необикновена...

— Исках да ти доставя удоволствие, Володя! Ти нали си свикнал да гледаш елегантни жени... Мислех да се разходим с теб из тайгата или край езерото. Пък ти лежиш... Ако искаш да си починеш, ела в землянката да поспиш.

— Първо да идем да се разходим, както си искала — казах аз, ставайки. — Само, ако може, Анастасия, върви след мен...

— Защо?

— Защо... Въпреки... че съм свикнал да гледам... „елегантни жени“... Ти, по-добре, друг път не се обличай така и не си прави такива прически, с такива украшения...

— Не ти ли харесвам така, Владимире? — попита Анастасия, вървейки зад мен.

— Не е там работата. Не ми било харесало! Само че следващия път прави нещата постепенно. Първо, например, прическата. И повърви по същия начин известно време. После — сложи своя венец-диадема; след ден-два — роклята, но без колан; и чак по-късно си сложи колана... А така, всичко наведнъж, много ми дойде, разбираш ли? Странно е някак си.

— Странно? Ти, значи, не ме позна, а Владимире?

— Е, познах те, ама... Просто се зашеметих от красотата ти, Анастасия!

— А, призна си най-после... Най-после си призна! Така, значи. Оказва се, че ме смяташ за красива? Така ли е?...

— Ти, Анастасия, си не просто красива, ти си...

Тя се притисна към мен и сложи глава на рамото ми.

— Синът ни, Анастасия, иска да си има сестричка... — продължих аз, загубил глас.

— И аз искам да си имаме дъщеричка... — тихо отвърна Анастасия.

— И... да прилича на теб... нашата дъщеря...

* * *

Тази нощ не мога да я опиша. Утрото — също. Но едно искам да кажа на мъжете: ако някой има щастието да види близката си жена като богиня, божествени ще бъдат и нощта, и денят, и още много дни и нощи след това. Ще угаснат завинаги всички минали нещастия. И повече никога няма да има лошо време. Това няма нищо общо нито с физиката на мъжа, нито с думите, нито с красивите обяснения. Всичко е в...

Всъщност, нека всеки сам проумее какво ви казвам. Стига да може и да иска.

БОЖЕСТВЕННОТО ХРАНЕНЕ

Едва след няколко дни си спомних, че исках да науча от Анастасия рецептата за целебната настойка и въобще начина за правилно хранене или диета — за читателите.

И добре, че си спомних. Изглежда, Анастасия знаеше за някакъв съвсем уникален начин на хранене, приемлив даже при градските ни условия.

За моя изненада, Анастасия, вместо веднага да ми даде рецептата за извлека, почна да говори за способностите на човека, за болни и лечители. Ние не веднъж бяхме говорили с нея на тази тема, но този път тя разказа още нещо, пак много интересно:

— Действителността, Владимире, трябва да определяме само чрез себе си. Да видим живота на хората от миналите хилядолетия, в бъдещето да надникнем. Всеки човек, живеещ на Земята, е способен сам да построи бъдещия си живот! Всеки има такава велика способност — тя трябва да се осмисли и тогава никой няма да може да те отклони от истината. Тогава хората ще се споразумеят помежду си и безкрайните войни ще престанат. Досега са хвърлени много усилия, за да се изопачи действителността на миналото. Този навик се добива не когато човек сам гради представите си за миналото, а когато повтаря в себе си, като папагал, нечии чужди изводи и думи.

— Не ми е ясно, Анастасия, по какъв начин всеки човек на Земята може сам да разбере живота на хората от миналите столетия, а какво остава за хилядолетията? Съществува цяла наука, която се занимава с историята на човечеството. И до днес учените спорят за произхода на човека, за неговото предназначение. Историческите събития се тълкуват по най-различни начини.

— Най-различно, казваш. Значи, има невярно и вярно... А може и всички погрешно да говорят за миналото. По правило, погрешните неща се фабрикуват, за да се угоди някому. Но когато ти сам — единствено и изключително сам — възстановяващ в себе си картините

от миналото, само тогава ще видиш истината и ще определиш своето космическо предназначение и местонахождение.

— Да, но как, например, сам ще мога да видя историческите картини от миналите хилядолетия?

— Ти трябва да си ги представиш, мислейки логично. Тогава даже ведруската цивилизация ще се яви пред теб.

— За какво трябва да размишлявам логично?

— За човешките образи, които за половин век живот си видял досега; за това, какви изменения са станали в тях.

— Не ми е съвсем ясно как трябва да разсъждавам.

— Ще разбереш, ако не те мързи да мислиш. Хайде, Владимире, да почнем заедно, а ти ще продължиш сам. По същия начин всеки друг човек ще може да възстановява картини от миналото, за да внесе нещо по-добро в бъдещето.

— Хайде, но ти почни първа.

— Ще започна. Наблюдавай и сам, ако можеш; добавяй подробности, те са много важни. Нали днес виждаш навсякъде все повече и повече болници и аптеки с лекарства за много болести?

— Да, това всеки го вижда, и какво?

— Припомни си: преди 30 години, не бяха ли по-малко?

— Ами разбира се.

— А колко са били преди сто-двеста години?

— Още много по-малко. Известно е, че съвременната медицинска наука е само на около двеста години и нещо.

— Ето, виждаш до какъв извод те доведе собствената ти логика: болници, дори в най-близкото минало, не е имало въобще. Помисли сега и си припомни: кой е лекувал хората при неразположение?

— Ами кой?

— Та нали си живял на село и си виждал как баба ти, с разни отвари от билки, пои баща ти и майка ти?

— В онова село не само баба можеше да лекува, имаше и други.

— И във всяко друго човешко селище винаги е имало хора, които са събирали и пазели лечебни билки. И всеки човек е можел да получи помощ незабавно, при леко неразположение или тежка болест. А възнаграждението за помощта е било нищожно — най-често думата „благодаря“.

— Ами да, нали всички са били съседи. А билки наоколо — каквито и колкото щеш...

— Да, много полезни билки е имало. И хората са знаели много за свойствата им.

— Разбира се, че са знаели. Даже и аз знаех за някои, но сега съм ги забравил.

— Ето, виждаш ли: и ти си ги забравил, и много още хора са ги забравили. Ако днес се появи раничка на човешкото тяло, какво прави човек?

— Отива в аптеката, купува бинт или антибиотичен крем, спирт, лейкопласт и покрива раната.

— Ще загуби време, за да стигне до аптеката, и пари ще изхарчи. А всяко дете в миналото е знаело: ако се сложи лист живовляк на раната, тя бързо заздравява и не забира.

— И аз го знам това, но сега на много места тревата е мръсна. Навсякъде автомобилни газове, прах, киселинни валежи...

— Да, така е, но мисълта ми беше друга. Говорехме за образите на миналото и ти сам можеш да си направиш извода: познанията на предишния човек превъзхождат знанията на сегашните хора.

— Така изглежда.

— Да, но в гласа ти, Владимире, се чуват нотки на недоверие и съмнение. По този начин няма да ти се яви образ от миналото. Трябва да си абсолютно уверен! Продължи мислено да следваш логиката.

— Разбираш ли, Анастасия, цялата логика наистина говори за това, че познанията в областта на народната медицина у човека от миналото са били значително по-големи от тези на сегашните хора. Даже може да се каже — неизмеримо по-големи. Излиза, че медицинското обслужване чрез тези знания е било значително по-съвършено от съвременното. Но някак си е трудно веднага да се осъзнае, че всички тия съвременни болници, аптеки и научни учреждения, са излишни. Та, гледай ти, каква ситуация се получава! Човекът от ведруската цивилизация, нашият предшественик, при неразположение е изяждал тревичка или пиел настойка — и болестта минавала. Човекът от нашата цивилизация заболява, отива в болница, плаща пари за преглед при лекаря. Той му предписва някакви таблетки или инжекции; човекът пак плаща пари за лекарствата — често даже повече. При това има много случаи, когато лекарствата се оказват

менте. Чиновниците от Министерството казват, че в аптеките се продават до 30% фалшификати! Пък и разни неизлечими нови болести изникват. Сякаш някой методично, умишлено е унищожавал съвършените знания, подменяйки ги с илюзорни или по-малко ефективни. Между другото, официалната медицина и сега се отнася към народните лечители враждебно — сигурно защото са ѝ конкуренти. Но защо държавата и обществото не разбират, че щом човечеството векове и хилядолетия наред, успешно се е лекувало с народната медицина и е натрупало с времето огромен опит, той трябва да се използва и изучава? Та нали тези знания могат да се преподават още в училищата!

Да, но тогава всичкият бизнес, който върти съвременната медицина, ще рухне... Невероятно! Анастасия! Това е не-ве-ро-ят-но! Аз, май почвам да разбирам: днешната медицина се занимава не толкова с лекуване на хората, колкото с най-обикновен бизнес. А щом е бизнес, то за концерните, които пускат хапчетата, е по-изгодно хората да боледуват. Повече болни — по-голяма печалба. По законите на бизнеса, при такава мотивация количеството на болните неизменно ще расте. А това е страшно порочна система! Почвам да се убеждавам: здравеопазването в далечното минало е било много по-рационално и ефективно. Само дето някои исторически факти пречат да се убедим напълно в това.

— Какви факти?

— Ами, например, в историята са известни масови епидемии от чума, едра шарка, проказа. В някои учебници по история се разказва как са изчезвали цели селища. Така ли е било?

— Да. Така.

— Но днес, с помощта на съвременната медицина, чумата, холерата и вариолата са победени. Например, срещу шарка, на всички правят инжекция с ваксина — и край. Излиза, че народните лечители са били безсилни да се борят с тези болести, а съвременната медицина се е справила.

— Не е така, Владимире. Ти сам виж какви са били времената тогава и съпостави простите факти. Взривовите от епидемии, за които говориш, са ставали именно тогава, когато целителите са били подлагани на гонения. Даже много от тях са ги осъждали на смърт. В мрачното Средновековие те са ставали трън за властта. Тогава се е

вярвало, както и днес, че езичниците се покланят на природата и уж били недуховни хора. Нищо подобно — езичниците са уважавали Природата, като творение на Бога. И са познавали множество божествени творения, сега напълно неизвестни на хората.

— Край, Анастасия! Повече не се съмнявам. Съвременната медицинска наука е много далече от народната медицина. Вече съм сигурен. Но защо ти се стараеше така много да се убедя в това?

— Не само ти, искам и читателите ти, съпоставяйки фактите, да могат да го разберат.

— Но защо?

— Когато един факт става безспорен, от него ще последват други безспорни изводи. Може да ти се сторят невероятни, но не бързай да се чудиш, моля те, Владимире.

— Какви, например, невероятни изводи?

— Първо ми отговори на въпроса: как повечето хора, мислят — откъде човечеството в древността е получило тези колосални познания за природата?

— Как откъде? Ако имаш предвид рецептите в народната медицина, на всички е ясно, че те са се предавали от поколение на поколение.

— И така да е, но после са се предавали. Все пак, съгласи се, че всяка от хилядите рецепти трябва да има първоначален автор.

— Според логиката на нещата, естествено, че трябва да има, но днес авторството на тези рецепти е невъзможно да бъде установено.

— Възможно е! Всички познания за великото Творение, ги е дал на всички хора сам Създателят. Аз ще го докажа това, Владимире — на теб и на всички хора. И не бързай веднага да наричаш нещата, които ти казвам, „невероятни“...

— Ще се опитам, казвай.

— Хората вярват, че едно време човекът е бил много по-глупав, отколкото сега. Това не е така, Владимире. Знанията на хората за първоизворите на живота са били божествени изначално.

— Как така изначално, Анастасия? Какво, да не би Бог сам да е написал разните рецепти по билколечение? Историците твърдят, че човечеството е трупало с векове своите познания.

— Да, но ако следваме логиката докрай, то от подобно твърдение се стига до друг извод.

— Какъв?

— От това следва, че човек не е съвършено творение на Бога, а най-недоразвитото от всички същества на Земята.

— Каква е логиката?

— Сам съди. Твоето куче знае каква билка да изяде, когато се разболее. И котката знае: тича в тревата, за да намери нужната тревичка. А нали никой не им пише рецепти? Пчелата знае как да добива нектар от цветето, как пити да прави, медец да запечатва, прашец да събира, и как потомство да възпитава. От веригата знания, дадена на пчелния род, даже една брънка да се махне — и родът ще загине.

Но пчелите са оцелели и до днес. А това значи само едно: всички знания са им дадени от Създателя изначално — в мига на Сътворението. Затова пчелите не са загинали, а живеят вече милиони години и правят своите уникални пити и досега, както в първия миг на Сътворението. Тъй и мравките строят своите домове. И на зазоряване цветето разтваря листенцата си точно така, както в първия ден на Сътворението! И ябълчицата, и вишничката, и крушата знаят точно какъв земен сок им е нужен, за да отгледат плодовете си. Всички знания са дадени първоначално — още в първия миг на Сътворението! Това важи и за човека.

— Да... Невероятно! Цялата логика наистина води до такова заключение. И това означава че... Чакай, а къде са тези познания днес?

— Те са вътре във всеки човек. Всеки човек може да състави сам оздравителна рецепта за целебен извлек от билки!

— Но по какъв начин?

— Ами пак така, Владимире: тя е била дадена от Бога на човека изначално. Той може да излекува сам плътта си от много болести и да продължи живота си. Тя е едновременно безкрайно проста и много сложна, но човек трябва да я осмисли с ума си. Затова — ще почна с предисловието.

* * *

Във ведруската цивилизация хората са живеели по повече от 100 години. И плътта им не е познавала никакви болести. Те са се хранили

по рецептата на Бога.

Създателят специално е направил така, че билките, зеленчуците, ягодите, малините, боровинките и другите плодове да не узряват едновременно, а едни след други — в строга последователност. Едни в ранна пролет, други — през лятото или в късната есен. Времето за узряването им се е определяло от момента, когато даденото растение може да принесе най-голяма полза на човека. Човек, който живее в имението си и се храни по рецептата на Бога, не може да се разболее! Сам Бог е определил времето за хранене и вида на храната за човека. Количеството ѝ е определял човекът, но не с ума си — поемал е колкото иска, а организъмът му е определял нужното количество храна с точност до грам.

През есента всяко семейство приготвяло запаси от горски плодове, кореноплодни, билки, ядки и гъби. През зимата във всяка къща на масата е имало винаги съдове с малки купчинки от летните запаси.

Всеки член на семейството е бил зает със задълженията си, но щом усетел глад или жажда, приближавал се към масата и без замисляне взимал каквото му се иска. Забележи, Владимире — взимал е от масата без да се замисли! Организъмът му знаел точно какво му се яде и колко — тази способност била дадена от Бога всекиму. Можем да я пробудим и сега — само познание е нужно на хората за това.

Аз приспособих ведруския начин за хранене за съвременните хора. Опитай го, нека го опитат и други. Ето какъв е:

* * *

Човекът, живеещ в съвременна квартира, трябва да се снабди с малки количества (по 100–200 грама) от всички зеленчуци, плодове и ядливи треви, които растат в неговия район.

Преди употребата на тези продукти, той цял ден не трябва да яде нищо. Да пие изворна вода, а на обед да изпие чаша сок от червено цвекло. След това не е желателно да излиза от къщи — стомахът и червата ще почнат интензивно да се чистят.

На следващия ден, като се събуди сутринта и усети глад, трябва да вземе било зеленчук, било плод или билка, да сложи избраното в

чиния, да седне на масата и да го помирише, да го близне — и накрая да го изяде, като дъвче бавно. При това е добре да е сам в стаята и да е изолиран от шумовете на изкуствения свят.

Чувството за глад, след вземането на един продукт, няма да изчезне или ще се появи скоро след това. И тогава трябва да се вземе друг продукт и да се изяде по същия начин.

Всички събрани продукти човек трябва да опита в произволен ред, според желанието си, но през малки интервали от време.

Времето за вземане на поредния продукт се определя от усещането за глад.

Този вид хранене започва още от сутринта.

За един ден човек ще опита така от всички природни продукти, виреещи в района, където живее. Ако разнообразието им се окаже голямо, трябва да продължи храненето по този начин и на следващия ден.

Тази процедура е много важна. Тя ще даде възможност на организма на много хора, може би за пръв път, да се запознаят с вкусовите качества и свойства на някои природни продукти. Така може да се определи доколко и в какво количество е нужно на човека от всеки от тях в даден момент.

След като организмът се запознае с всички продукти, трябва да се вземе голяма чиния, всеки вид зеленчук да се нареже на малки късчета и да се наредят на купчинки. Върху тази или върху друга чиния е добре да се сложат и малки количества зарзават, горски ягоди, боровинки, малини и други плодове. Съдържанието на чиниите с бързо развалящи се продукти трябва да се залее с изворна вода.

На масата трябва да се сложи още мед, цветен прашец, кедрово масло, изворна вода. Човек може да се занимава със своите задължения. Пригладнее ли му, може да отиде при масата и да си вземе с ръка или с дървена лъжичка това, което му хареса и да го изяде.

Може да се случи някои продукти да бъдат изядени изцяло, а други да останат недокоснати. Това значи, че твоят личен, най-мъдър лекар и диетолог, който ти е даден от самия Създател — твоят организъм — е избрал за теб най-необходимото за дадения момент; а ненужното е оставил недокоснато.

На другия ден неизяденото може да не се слага на масата. Но след три дни там пак трябва да присъства целия асортимент. Може би

сега организмът ще си поиска друго.

Постепенно човек ще определи кои продукти може временно да изключи от менюто си, за да не се натоварва излишно със снабдяването им. Но след известно време те може да му станат нужни и затова, от време на време, трябва да се слага на масата целия възможен асортимент.

Знам, на човека в нашия свят често му се налага да напуска жилището си, но и в такъв случай той може да се приспособи. Например — да си направи кутийка от брезова кора и да сложи в нея част от храната, която е на масата. Тялото му само ще си избере най-нужното.

Ако се налага да се заmine някъде за дълго, на новото, място също трябва да се започне запознаване на организма с природните храни на новата територия, понеже въпреки еднаквите им названия, те могат да имат вкусови различия.

При този начин на хранене трябва да се разбере най-важното, Владимире. Не само на всички животни са дадени способности да определят какви и колко продукти са им нужни в даден момент, за да имат най-голяма полза за организма им. Такива знания има вътре и в самия човек.

Нашият син всичко правилно е измислил: за да ти направи целебен извлек от билки в тайгата, той е почнал да наблюдава самура. Но ако ти сам знаеше вкуса на всяка тревичка, то организмът ти би избрал нужните още по-точно от самура. Като се върнеш в квартирата си, позволи на организма да опознае вкуса на продуктите, които можеш лесно да намериш. Не ги смесвай и не ги соли, иначе тялото ти няма да може да определи ценността и значимостта им.

* * *

Начинът, по който всеки човек може сам да си състави диета или рецепта за лечебно хранене, ми се видя много оригинален и логичен. Наистина, потребностите на организма у различните хора за количество и асортимент на продуктите, не могат да бъдат еднакви. Следователно, не може да има стандартна, еднаква за всички рецепта или диета. С помощта на начина, предложен от Анастасия, всеки човек

може да си състави индивидуална диета — максимално точна и полезна. Измислените от човечеството рецепти невинаги са полезни за здравето. Те, по-скоро, са технологични и удобни за производителите и организаторите на съвременната хранителна индустрия. Например „Макдоналдс“ — една от най-могъщите, влиятелни и известни по света корпорации, завзела целия свят с еднакви хамбургери и чийзбургери, с пържени картофи в пакетчета, поставя всички хора под общ знаменател. Такава система, очевидно, е много удобна за производителя — еднакви продукти, еднакво оборудване и технология на приготвяне. Колко далече е тази еднаквост от естествения начин за хранене — и колко вредна! Все повече и повече хора по цялата ни планета вече разбират това. От една сряда през 2002 година, 16 октомври стана официален, ежегоден ден за протести срещу „Макдоналдс“ (Международен ден на храненето на ООН) — протест срещу използване на отпадъци за храна, срещу агресивната реклама, ориентирана към децата, жестоката експлоатация на работниците, неетичното отношение към животните, разрушаването на околната среда и световното господство на корпорациите над нашия живот.

„Макдоналдс“ все повече се разглежда от широкия кръг протестиращи в целия свят като символ на съвременния капитализъм. По целия свят се провеждат съдебни процеси срещу американските корпорации, търгуващи с „храна от отпадъци“: „Макдоналдс“, „Кентъки Фрайд Чикън“, „Бургер Кинг“ и „Вендис“ — от името на милиони купувачи, заблудени от методичното и неетично използване на вредни за здравето хранителни продукти, водещи до затлъстяване, сърдечносъдови заболявания и други сериозни здравословни проблеми. Навсякъде в Европа и САЩ расте загрижеността за човешкото здраве заради болестите по едрия рогат добитък (напр. „Луда крава“), от използването на генетично модифицирани храни за животните. Заплаха са също генномодифицираните варианти на продукти като картофа и царевицата и на някои техни съставки в други храни — шоколада и сладкарските изделия.

Но само хранително-вкусовата Промисленост ли обслужва нечий печалби? Ами как стоят нещата със съвременното държавно образование?

Да вземем, например, съвременното демократично общество — толкова ли е чак идеално за живота на хората? Наистина, много

интересно ми беше какво ще каже за това Анастасия.

— Кажи, Анастасия: щом като някой за собствена изгода и във вреда на много хора, е успял да създаде система за хранене, не би ли могло със същата цел да се измисли цял обществен строй?

— Разбира се, че би могло. Сам прецени, Владимире: вековете минават, имената на обществените формации се сменят, но същността си остава все една и съща — експлоатиране на хората.

— Е, не е съвсем еднакво. Например, преди е имало робовладелчески строй, а сега е демокрация. При демокрацията експлоатирането на хората е много по-малко, отколкото в робовладелческите времена.

— Искаш ли, Владимире, да ти покажа една картина от миналото и да ти разкажа една притча?

— Искам.

— Гледай тогава.

ДЕМОН КРАТИЙ

Бавно вървяха робите един след друг и всеки носеше шлифован камък. Четири редици от каменоделците, всяка една широка километър и половина — до мястото, където почваше строителството на града-крепост — бяха охранявани от стражари. На всеки десет роби се падаше по един въоръжен войн-надзирател. Встрани от вървящите роби, на върха на една тринадесетметрова ръкотворна планина от шлифовани камъни, седеше Кратий — един от върховните жреци. Вече четири месеца той мълчаливо наблюдаваше какво става. Никой не го разсейваше, никой не смееше даже с поглед да прекъсне неговите размисли. Робите и стражите възприемаха изкуствената планина с трон на върха като неизменна част от пейзажа. Вече никой не обръщаше внимание и на човека, ту седящ неподвижно на трона, ту разхождащ се по площадката на върха на това възвишение. Кратий си бе поставил задачата да преустрои държавата — поне за хиляда години да укрепи жреческата власт, подчинявайки й хората по Земята, като направи всички, включително и държавните глави, роби на жреците.

* * *

Един ден Кратий слезе долу, оставяйки на трона свой двойник. Жрецът смени дрехата си, свали перуката и заповяда на началника на стражата да го оковат във вериги като прост роб и да го включат в една от редиците — до един млад и силен роб, който се казваше Нард.

Вглеждайки се в лицата на робите, Кратий забеляза, че погледът на този младеж бе изпитателен и оценяващ, а не блуждаещ и отчужден, както у мнозина. Лицето на Нард бе ту съсредоточено-замислено, ту развълнувано. „Значи, той мъти някакъв план“ — разбра жрецът, но искаше да се увери доколко точно е преценил.

Два дни Кратий наблюдава Нард, мълчаливо мъкнейки камъни. Седеше с него по време на ядене и спеше до него на наровете. На

третата нощ, веднага след командата „Спете!“, Кратий се обърна към младия роб и шепнешком, с мъка и отчаяние, каза, сякаш на себе си: „Майка му стара, така ли ще се влачим до края на живота?!“

Жрецът видя как младия роб трепна и моментално се обърна към него — очите му блестяха! Те святкаха даже при мъжделивата светлина на светилниците в голямата барака.

— Това няма да продължава вечно! Аз премислям един план. И ти, старче, можеш да вземеш участие! — прошепна младият роб.

— Какъв план? — равнодушно и с въздишка попита жрецът.

Нард разгорещено и уверено почна да обяснява:

— И ти, старче, както и аз, съвсем скоро ще бъдем свободни хора, а не роби. Сметни само: на всеки десет роба се пада по един стражар. И за петнайсет робини, които ни готвят и шият дрехи, отговаря само един. Ако в уговорен час всички се нахвърлим върху стражата, ще я победим! Нека са въоръжени, а ние оковани. Ние сме по десет на един, лък и от веригите става оръжие за предпазване от меча. Разоръжаваме всички пазачи, връзваме ги — и им взимаме оръжието!

— Ех, момко... — пак въздъхна Кратий и отново вяло рече: — Твоят план е недомислен: тия, близките стражари, дето са до нас, може и да разоръжиш, но скоро господарят ще прати нови — сигурно щяла армия — и ще убие въстаналите роби.

— Аз и за това съм помислил, старче. Трябва да се избере такова време, когато няма да има армия. И това време наставка: всички виждаме, че армията я готвят за поход. Събират провизии за три месеца. Значи, след три месеца армията ще бъде където трябва и ще влезе в бой. В сраженията тя ще отслабне, но ще победи, пленявайки много нови роби. За тях вече се правят нови бараки. Ние трябва да почнем да разоръжаваме стражата веднага след като армията на нашия владетел влезе в сражение с другата войска. На вестоносците ще им трябва месец, за да занесат съобщението за нуждата от незабавно връщане. Отслабналата армия ще се връща поне три месеца. За четири месеца ще успеем да се подготвим за срещата — ще бъдем не по-малко от войниците в армията. Пленените роби ще поискат да бъдат с нас, когато видят какво е станало. Всичко съм го предвидил точно, старче.

— Да, момко, с тоя план и замисъл наистина ще можеш да разоръжиш стражата и да удържиш победа над армията — отговори

жрецът вече насърчително и добави: — Но носле какво ще правят робите и какво ще стане с господарите, надзирателите и армията?

— Виж, за това не съм мислил много. Засега ми идва наум само едно: всички, които са били роби, ще станат свободни; а всички, които днес не са роби, ще станат роби — сякаш мислейки на глас и не съвсем уверено каза Нард.

— А жреците? Кажи ми, млади човече, към робите или към не робите ще причислиш жреците, когато победиш?

— Жреците? За това въобще не съм мислил. Но сега си мисля: нека жреците си останат жреци. Тях ги слушат и робите, и владетелите. Въпреки че често е трудно да ги разбереш, те са безвредни. Нека си разказват за боговете, пък нашия живот ние по-добре знаем как да го живеем...

— Как по-добре, това е хубаво! — отговори жрецът и се престори, че ужасно много му се спи.

Но Кратий не можа да заспи през цялата нощ. „Разбира се — мислеше си той, — най-лесното е да съобщя за заговора на владетеля и да хване юношата-роб — явно той е главният подстрекател. Но това няма да реши проблема. Робите винаги ще имат желание да се освободят от робство. Ще се явяват все нови водачи, ще се разработват нови планове, а щом е така, главната заплаха за държавата винаги ще иде отвътре“.

Пред Кратий стоеше фундаментална задача: да разработи план за поробването на целия свят. Той разбираше: да се постигне тази цел само с физическо насилие не е възможно. Трябва психологическо манипулиране на всеки човек, на цели народи! Човешката мисъл трябва да се трансформира — да се внуши на всеки, че робството не е най-висшето благо. Трябва да се задейства саморазвиваща се програма, която да дезориентира цели народи в пространството, времето и понятията! Но най-главното е в адекватното възприемане на действителността.

Мисълта на Кратий работеше все по-бързо и по-бързо, той престана да усеща тялото си и тежките окови на ръцете и краката. И внезапно, като лумнала мълния, идеята се роди! Още неясна и необяснима, но вече осезаема и изгаряща въображението със своята мащабност. Изведнъж Кратий се видя като единовластен господар на света.

Жрецът лежеше на нара, окован във вериги. И се възхищаваше от себе си: „Утре сутринта, когато подкарат робите на работа, аз ще направя условния знак и началникът на охраната ще се разпорежи да ме изкарат от робската редица, да ми свалят оковите. Ще детайлизирам програмата, ще кажа няколко думи — и светът ще почне да се променя! Само няколко думи — и целият свят ще ми се подчини: на мен, на моята мисъл. Бог наистина е дал на човека сила, на която няма равна във Вселената. Тази сила е човешката мисъл. Тя ражда слово и променя хода на историята.

Страшно много ми проработи късметът — точно сега робите готвят план за въстание. Този план е обмислен и явно може да им донесе положителен резултат, макар и временен. Но аз, само с няколко фрази, ще поробя навеки не само тях, внуците им и правнуците им, но ще превърна в роби и всички земни владетели за хиляди години напред!“

На сутринта, по знак на Кратий, началникът на охраната свали оковите му. Още на другия ден, на наблюдателната му площадка бяха извикани останалите петима жреци и самият фараон. Пред събралите се, Кратий започна своята реч:

— Това, което ще чуете сега, не бива да бъде записано или преразказано от никого. Наоколо ни няма стени и затова никой друг, освен вас, няма да чуе думите ми. Аз измислих начин за превръщане на всички хора, живеещи на Земята, в роби на нашия фараон. Да се направи това с многочислени войски и изнурителни войни е невъзможно. Но аз ще го сторя само с няколко изречения! Ще минат само два дни след произнасянето им — и вие ще видите с очите си как светът ще почне да се променя. Вижете: долу дълги върволици оковани във вериги роби носят по един камък. Охраняват ги много войници. Колкото повече роби, толкова по-добре за държавата — така сме мислили винаги. Но колкото повече са робите, толкова повече се налага да се опасяваме от бунт. Постоянно усиляваме охраната. Принудени сме добре да храним робите си, инак не могат да извършват тежката физическа работа. Въпреки това, те са лениви и склонни към бунт. Гледайте ги как бавно се мъкнат, а измързеливилата се стража не подгонва с камшиците и не бие даже здравите и силни роби. Охо-о, чуйте ме, обаче: те ще ми припнат много по-бързо! И то без никаква стража. Надзирателите също ще станат роби. Ето как може

да стане това: нека още днес глашатаите разнесат указ от фараона, в който ще бъде казано: „От утре сутринта на всички роби се дава пълна свобода. За всеки камък, доставен в града, свободният човек ще получи по една монета. Монетите могат да се обменят за храна, дрехи, жилище, дворец в града или за целия град. Отсега вие сте свободни хора!“

Когато жреците осъзнаха казаното от Кратий, един от тях — най-възрастният — каза:

— Ти си демон, Кратий! Замисленото от теб ще зарази с демонизъм всички земни народи.

— Нека да съм демон. И нека замисленото от мен хората да го наричат в бъдеще „демокрация“...

* * *

На залез слънце указът бе оповестен пред робите. Те бяха напълно изумени и почти всички не спаха през цялата нощ, представяйки си новия, „щастлив“ живот.

На следващата сутрин жреците и фараонът пак се качиха на площадката на изкуствения хълм. Картината, която видяха очите им, надминаваше всяко въображение! Хиляди хора — довчерашни роби — в надпревара мъкнеха същите камъни, както и преди. Плувнали в пот, мнозина носеха по два камъка! Други, които имаха по един, тичаха, вдигайки прах след себе си. Някои надзиратели също мъкнеха камъни. Хората, въобрази си, че са свободни, понеже са им снели оковите, се напъваха до пръсване да получат повече от мечтаните монети, за да могат да си уредят щастлив живот...

Кратий прекара още няколко месеца на своята площадка, доволно наблюдавайки ставащото долу. А измененията бяха колосални! Част от робите се обединиха в малки групи, измайсториха колички, и като ги натоварваха догоре с камъни, облени в пот — почваха да ги бутат.

Те още много приспособления ще измайсторят... — с удоволствие си мислеше Кратий. — Ето, вече и вътрешни услуги възникнаха: разносвачи на вода и храна. Част от робите ядат, без да спират работа, за да не губят време да ходят до бараките за обяд и

разплащайки се със снабдителите чрез получените монети. Гледай ти — даже лекари изникнаха сред тях: помагат на пострадалите направо в движение — също за монети! И регулировчици на движението си избраха... Скоро ще си изберат и началници, съдии... Нека си избират — нали си мислят, че са свободни, а нещата си останаха същите: мъкнат камъни.

Така продължават да тичат несретниците през хилядолетията — прашни, потънали в пот, мъкнейки тежките си камъни... И сега потомците на същите роби са също роби, и продължават безсмисления си бяг...

* * *

— Сигурно имаш предвид простите работници, Анастасия. С това май човек може да се съгласи. Но няма как да се причислят към категорията на робите всички ръководители на предприятия, чиновниците... предприемачите...

— А виждаш ли някаква разлика, Владимире? Тогава обясни ми в какво се състои.

— Ами в това, че едните работят — мъкнат камъни като роби, а другите командват мъкненето; както се казва днес — „производствения процес“...

— Ръководенето е също работа и често по-сложна от носенето на камъни от един роб.

— Общо взето — да: на предприемачите им се пръска главата от грижи. Мислите им са заети с проблеми от сутрин до вечер. И какво става тогава? Излиза, че и фараонът, и президентът, и канцлерът — също са роби?

— Точно така. Станаха роби и жреците, които извършиха този злокобен акт.

— Да, но щом има роби, трябва да има и робовладелци. Кои са тогава те? Щом даже жреците не ги вписваш към тях?

— Робовладелецът — това е изкуственият свят, създаван от хората. А надзирателите са вътре в почти всички хора и ги шибат с камшиците си — карат ги да работят за монети.

— Рисуваш ни печална и безизходна картина. Излиза, че през изминалите хилядолетия, докато са възниквали и изчезвали цели империи и са се сменяли религии и закони, всъщност нищо не се е изменило: човекът си е останал роб. Нима това не може да се поправи?

— Възможно е!

— И как? Кой може да го направи?

— Образът.

— Какво значи — „образът“? Кой образ?

— Онзи образ, който ще разкрие ново положение на хората. Сам съди, Владимире: хората, които днес управляват света с пари, мислят, че щастието може да се постигне само чрез власт и пари — и се мъчат да убедят в това всички останали хора, които се напъват да печелят „монети“.

Но често, вече все по-често, самите победители пострадат в напразната надпревара. Те реално достигат илюзорните висоти и затова много по-остро от другите усещат цялата безсмисленост на живота си.

Ето, сега ще ти покажа една сценка от бъдещия живот, а ти я опиши — нека по-скоро се превърне в реалност.

МИЛИАРДЕРЪТ

Милиардерът Джон Хайцман умираше на четиридесет и втория етаж на своя офис. Целият етаж бе зает от неговите апартаменти. Двете спални, тренировъчната зала, басейнът, гостната и двата работни кабинета бяха станали неговото убежище през последните три години. През това време той никога не напусна апартаментите си. Нито веднъж не слезе със скоростния асансьор долу, в помещенията, където работеха службите на неговата финансово-промишлена империя. Нито веднъж не се качи на покрива, където стоеше вертолетът му и постоянно дежуреше екипаж, готов да изпълни указанията на собственика; но той, през последните три години, не се появи нито един път.

Джон Хайцман три пъти седмично приемаше в единия от кабинетите само четиримата си най-близки помощници. По време на кратките, не повече от 40-минутни съвещания, той изслушваше докладите им без особен интерес и понякога даваше кратки указания. Разпорежданията на милиардера не се обсъждаха и се изпълняваха безусловно и точно. Финансовото състояние на империята, която единовластно владееше Джон Хайцман, се увеличаваше ежегодно с 16.5%. Даже през последната половина година, когато Хайцман престана да провежда каквито и да съвещания, печалбата не намаляваше. Създаденият от него механизъм на управление бе перфектен.

Никой не знаеше за истинското състояние на милиардера. Фамилията му почти не се споменаваше в пресата. Хайцман строго спазваше правилото: „Парите не обичат суетата“.

Още баща му наставляваше младия Хайцман така: „Нека тия политически парвенюта се мяркат постоянно по екраните и във вестниците. Нека президентите и губернаторите разговарят с народа, обещавайки щастлив живот. Нека публичните милиардери да се возят на представителни автомобили с охрана. Ти, Джони, не бива да правиш всичко това. Ти трябва винаги да си в сянка и чрез властта си —

властта на парите — да управляваш правителствата и президентите, милиардерите и просяците от всички страни. Те не бива да имат понятие кой точно ги управлява.

Схемата е проста като фасул. Именно аз създадох валутния фонд с безброй вложители. В крайна сметка, под различни имена, там лежат седемдесет процента от моите капитали! Външно, за пред тъпата тълпа, фондът е създаден за поддържане на развиващите се страни. А всъщност аз го създадох — като механизъм за събиране на данък от всички страни.

Ето ти пример. Избухва военен конфликт между две страни, едната от които има нужда от пари, а най-често — и двете. Да взимат — после ще ги връщат с лихва! Стават в някоя страна социални сътресения и пак трябват пари — да взимат! Ще ги връщат с лихва. Влизат в борба за власт две политически сили, едната получава чрез агентите ни пари — и пак ще ги връща с лихва. Само Русия ни снася ежегодно три милиарда долара!“

Като беше на двайсет години, Джон Хайцман много обичаше да общува с баща си. Винаги строгият до този момент и необщителен негов родител, един ден го извика при себе си в кабинета. Предложи му да се разположи в креслото до камината, сам наля в чашката му любимото на Джон кафе с каймак и с неподправен интерес го запита:

— Харесва ли ти ученето в университета, Джон?

— Невинаги ми е интересно, татко. Имам чувството, че професорите не обясняват законите на икономиката съвсем ясно и понятно — честно отговори Джон.

— Добре. Точно забелязано. Но още по-точно може да се изрази така: съвременните професори не могат да обяснят законите на икономиката, понеже нямат понятие за тях. Те вярват, че икономиката се прави от икономистите. Само че много бъркат. Световната икономика се управлява от психолози, философи и играчи. Когато навърших двадесет години, моят баща, твоят дядо Джон, ме посвети в тайните на управленческия процес. Ти си вече на двайсет, Джон, и аз те считам за достоен приемник на тези знания.

— Благодаря ти, татко — отговори Джон.

И така, с беседи край камината, се започна обучението за законите на икономиката, съвсем различно от това в университета. Бащата обучаваше своя син по особен начин. Цялото обучение

протичаше като поверителни разговори — доброжелателни, с примери и елементи от играта. Информацията, която разкриваше пред Джони баща му, бе невероятна. В никакъв, дори и в най-престижния университет, не би могъл да я получи по никой начин.

— Кажи, Джон — питаше баща му — известно ли ти е колко богаташи има в нашата страна. Или въобще по света?

— Имената им се публикуват в бизнес списанията, по реда на състоянието им в цифри — спокойно отговори Джон.

— И на кое място сме ние в тези списъци?

За пръв път баща му не каза „аз“, а „ние“. Значи, той вече счита него, Джон, за съвладетел. Макар и да не искаше да огорчава баща си, Джон отговори:

— Твоето име, татко, го няма в списъците.

— Да. Прав си. Няма го. Въпреки че само сумата на годишната ни печалба надвишава цялото състояние на много от имената в тези списъци. А името ми липсва по единствената причина, че кесията не трябва да става прозрачна. Много хора от тия списъци работят директно или косвено за нашата империя — за твоята и моята, сине.

— Татко, ти положително си гений в икономиката! Умът ми не го побира; как е възможно без всякаква военна намеса да накараш такава огромна империя да ни плаща ежегодно данък! Как си успял да разработиш такава грандиозна икономическа операция.

Хайцман-старши взе машата за камината и разбута цепениците, после мълчаливо сипа на себе си и на сина си по чаша леко вино. Отпи глътчица — и чак тогава продължи.

— Аз не съм разработвал никакви операции. Капиталът, който контролирам, позволява само да заповядвам — изпълняват други. Много аналитици, правителствени гении от различни страни и президенти ще са изумени, ако узнаят, че сегашното положение на страните им зависи не от тяхната дейност, а от моя каприз.

Центровете за политически стратегии и анализи, институтите по икономика, както и правителствените структури на много страни не осъзнават, че работят в направления, разработени от моите отдели, при това много малко на брой. Например, цялата социално-икономическа политика и военната доктрина на Русия се определят и контролират само от един отдел, състоящ се от четирима психолози, всеки с по четири секретари. Нито един от тях не знае за дейностите на другите.

Един ден ще ти покажа как се управлява по този начин — то е достатъчно просто. Но преди това ти, Джони, трябва да разбереш истинските закони на икономиката, за които университетските професори нямат и понятие. Те просто не знаят за тяхното съществуване. Законът е такъв: в условията на демократичното общество, всички президенти, правителства, банки, едри и дребни предприемачи от всички страни, работят само за един предприемач, стоящ на върха на икономическата пирамида. Те работеха за баща ми, сега — за мене, а скоро ще почнат да работят само за теб.

Джон Хайцман гледаше баща си и не можеше да осъзнае казаното от него докрай. Да, той знаеше, че баща му е богат, но в дадения случай не ставаше дума просто за богатство, а за супервласт, която трябва да мине в наследство именно на него — Джон. Трудно бе да се осмисли тази фантастична информация докрай. По какъв начин в свободното демократично общество всички, почвайки от президента и свършвайки със стотиците хиляди крупни и малки фирми, които са самостоятелни юридически единици, в действителност работят само за един човек — за баща му?

— Когато чух от дядо ти това, което сега ти съобщих, аз не можах да осмисля казаното веднага. И ти не разбираш в момента всичко, Джон. Но разбери следното — продължи Хайцман старши — в живота има богати хора. Но над всеки богат има още по-богат. И има един най-богат. За него — за най-богатия — работят всички останали богати, а следователно и всички, които им се подчиняват. Такъв е законът на системата, в която живеем.

Всички разговори за „безкористната“ помощ за развиващите се страни са чист блъф. Да, богатите страни дават кредити чрез международните фондове за развиващите се държави, но дават само с цел да получат солидни лихви за ползването на кредита — да получат данък.

Например, Русия плаща годишно по три милиарда на МВФ — и тази сума е само лихвата за взетия кредит. Много икономисти знаят: основните финанси на МВФ се състоят от капитали на САЩ. Разбират, че грабителската лихва за ползването на кредита отива в САЩ. А при кого конкретно — никой не знае. Америка, като страна, е само удобен параван за играта с капитали. Кажи, Джон: на теб известно ли ти е, че Америка има държавен дълг?

— Да, татко, известно ми е. Сумата на дълга е астрономическа. За миналата година тя беше... Лихвите, изплащани върху дълга бяха...

— Та значи, на теб ти е ясно, че държавата, която дава заеми на други страни, сама взима огромни заеми. Но от кого ги взима? Имаш ли понятие?

— От собствената ни Централна банка.

— А кому принадлежи тя... тази Централна банка?...

— Тя... Тя...

Джон никога не се бе замислял кому е длъжница Америка, но, отговаряйки на въпросите на баща си, разбра: в САЩ всеки данъкоплатец плаща на Централната банка. Но тя... Тя — Централната банка на САЩ — е частна банка! И, следователно, цяла Америка плаща стотици милиарди долари на някакви си частни лица... или... на едно лице...

През целия си живот Хайцман водеше, както се казва, здравословен начин на живот: не пиеше, не пушеше, спазваше здравословни диети, ежедневно се занимаваше в тренировъчната зала. Но през последните шест месеца той престана да я посещава. Половин година бе на легло в една от просторните си спални, натъпкани с ултрамодерна медицинска апаратура. В съседната стая на смени денонощно дежуреха лекари. Но Джон Хайцман нямаше доверие на съвременната медицинска наука. Не считаше за нужно даже да разговаря с лекарите. Само понякога удостояваше с кратки отговори един професор по психология. Хайцман не се интересуваше дори как се казват лекарите, включително и споменатия професор, но за себе си отбелязваше, че той е най-искрен и честен. Професорът говореше много, но често изказваше не само тясно медицински твърдения, а и разсъждения с желание да открие причините за заболяването. Един ден той дойде някак си развълнуван и още от прага заприказва:

— Аз мислих за вашето състояние тази нощ и през цялата сутрин. Имам чувството, че ще разгада причината за вашето заболяване. Като се отстрани причината, може да се говори за бързо оздравяване. Ах, простете, господин Хайцман, забравих даже да ви кажа „добър ден“. Малко се увлякох със своите съображения...

Милиардерът не отговори на поздрава на професора, не се обърна към него, но той постъпваше такава с всеки лекар. Даже

понякога даваше знак на влезлия лекар с леко мръдване на китката и всички знаеха, че това значи: „Махай се“.

Но този път не даде такъв знак на професора и затова той развълнувано продължи своите разсъждения:

— Аз не съм съгласен с колегите за необходимостта да ви се присадят черен дроб, бъбреци и сърце. Да, сега тези органи не функционират достатъчно ефективно. Така е. Слаби са. Това е факт. Но присадените органи също няма да действат достатъчно ефективно. Причината за тяхната неефективност се крие във вашата дълбока депресия. Точно така, в депресията. Изчетох историята на медицинските наблюдения над вас няколко пъти и ми се струва, че направих много сериозно откритие. Вашият лекуващ лекар е записвал всичко най-подробно. Той всеки път е отбелязвал вашето психическо състояние. Работата на вашите вътрешни органи се е влошавала всеки път, когато сте изпадали в депресивно състояние. Тъй-тъй,... състояние... Сега, главният въпрос: дали срывът в работата на вътрешните органи предизвиква депресия; или обратното, депресията предизвиква срыв в работата на органите на целия организъм? Аз съм убеден! Абсолютно убеден съм, че първопричината е депресията. Тъй-тъй. Вашата изключително дълбока депресия! Състоянието, когато човек престава да се стреми към някаква цел, когато губи интерес към това, което става наоколо и не вижда смисъл в живота. Тогава мозъкът почва да дава вяли и не съвсем настойчиви команди, а на определено ниво на депресията той въобще престава да дава команди — и тогава настъпва смъртта.

И така, първопричината е депресията; а как тя да бъде ликвидирана напълно — съвременната медицина не знае. Затова се обърнах към народната. И сега съм убеден: причината за вашата дълбока депресия е урочасване. Тъй-тъй. Още по-точно: вас са ви урочасали и аз съм готов да докажа това с множество факти.

На милиардера му се прииска да махне с ръка на доктора да изчезва. Той хич не обичаше тия днешни гадатели-езотерици, обещаващи да премахнат магия, урочасване, да сложат защита — той ги считаше за дребни гешефтери и мошеници. Явно тоя професор, поради безсилието на съвременната медицина, се е хлъзнал към категорията на така наречените „народни лечители“. Но милиардерът така и не успя да махне с ръка. Професорът го изпревари с нов поток

от думи, които възбудиха в него нещо като интерес. Затова и не направи жеста „Хайде, върн“.

Професорът млъкна за няколко секунди, гледайки без да мигне въпросната ръка на неподвижния човек — и като се увери, че може да продължи, заговори бързо:

— Хората гледат един на друг различно: с безразличие, с любов, с омраза, със завист, със страх, с уважение. Но не е най-важен външният израз на очите. Външното може да бъде най-обикновена маска — като фалшивата усмивка на келнера или продавача. Важни са истинските отношения, истинските чувства на човека към другия. Колкото повече положителна емоция отправят хората към един или друг човек, толкова повече положителна енергия се съсредоточава в него. И обратно: ако в обкръжението на човека преобладават отрицателни емоции, насочени към него, в него се концентрира негативното, разрушителното.

Простолюдието нарича това нещо „урочасване“ — знахарите развиват дейността си на базата на това явление. Не всички сред тях са шарлатани. Цялата работа е в това, че човекът, получил твърде много отрицателна енергия, е способен и сам да я неутрализира; или — с други думи — да я уравни. Знахарят, казвайки на човека, че с някакви действия е премахнал урочасването му, помага да повярва, че е очистен. Ако човекът вярва на знахаря, наистина сам уравни се в себе си положителното и отрицателното. Ако не вярва, това няма да се случи. Вие не вярвате на знахарите — следователно, те няма да ви помогнат. Това обаче не означава, че във вас няма прекалено много отрицателна, разрушителна за организма ви енергия. Защо отрицателна? Ами затова, че на човек във вашето положение всички околни могат да гледат само със завист, при това — тя не е „благородна“. Могат да гледат на вас и с омраза — или, по-точно, да се отнасят към вас така. Това са ония, които сте уволнили, или на които не сте повишили заплатата. Мнозина, които усещат вашето могъщество, се отнасят към вас със страх. Както виждате — всичко това е отрицателна енергия. В нейн противовес е нужна положителна. Нея могат да я дадат членовете на семейството, роднините. Но вашите жени са ви предали, нямате деца и приятели, с роднините не общувате. Около вас няма източници на положителна енергия. Положителна енергия — и то в достатъчно количество — човек може да си

произвежда и сам. Но за да стане това, той трябва да има заветна цел-мечта, чието поэтапно постигане да предизвиква положителни емоции. Вие сте постигнали много и затова като че ли сега нямате такава мечта-цел.

А това е много важно: да имаме цел — и стремеж да я постигнем. Аз съм анализирал физическото и психическото състояние на много бизнесмени от различни нива. Човек, замесил тесто и изпекъл банички, след като ги продаде се радва, че може да се сдобие с нужната му стока — и мечтае да развива и нататък своята работа. Крупният банкер или собственик на доходен концерн също се стреми да развива бизнеса си, да увеличава доходите си, но често е с по-малък ентусиазъм от продавача или от един баничар. Парадоксално, но факт: с по-малък ентусиазъм, защото, за него вече има значително по-малко примамливи блага, отколкото за продавача на банички. Повечето постижения на цивилизацията за него не са блага, а ежедневие. Ако на относително небогатия човек му се отвори възможност да си купи автомобил, то покупката ще предизвика в него чувство на удовлетворение и даже възторг. Относително богатият няма да се радва на супермодерната кола — за него това е дреболия. Парадоксално, но факт: богатите хора имат по-малко поводи за радост, отколкото по-малко богатите. Наистина, има още един фактор, носещ удовлетворение: победата над конкурента. Но вие, господин Хайцман, като че ли нямате и конкуренти... По тази причина, върху вас действат изключително отрицателни енергии, при това — много...

Забравих още да кажа, че натрупаните отрицателни енергии могат да бъдат победени само от една, но силна, много силна енергия. Наричат я „Енергията на любовта“. Това става, когато сте влюбен или когато някой ви обича. Но, за съжаление, вие нямате жена, а и вие май вече не се интересувате от жени. При вашата възраст и състояние — като че ли и няма да се интересувате повече.

Има много потвърждения за направените от мен заключения. Съпоставих статистическите данни за продължителността на живота на богатите хора — на големите политици и президенти през последните сто години. Изводът се оказа крайно убедителен. Продължителността на живота на силните на деня е по-малка, в сравнение с тази на простолюдието, а често и много по-малка.

Наистина, парадоксално — но фактът си е факт. Президентите и милионерите, макар и под постоянно медицинско наблюдение, имащи възможност да ползват най-съвременните технически средства и лекарства, да се хранят с изключително качествена храна, боледуват и умират като другите. Тези факти потвърждават тезата ми, че отрицателната енергия на обкръжението има колосална сила и затова никаква медицина — дори и най-ултрамодерната, не може да ѝ се противопостави.

И какво излиза? Че положението е безизходно? О, не, има изход! Макар и на пръв поглед нищожен, единствен — но все пак има. Има. Спомените! Уважаеми Джон Хайцман, моля ви се, опитайте се да си припомните вашия живот поетапно. Онези етапи, които са ви донесли приятни преживявания.

И най-важното. Ако сте дали някому сериозни обещания и не сте ги изпълнили — помъчете се, ако е възможно, да ги изпълните. Моля ви: заради себе си, заради науката, поне два-три дни направете усилия да си припомните нещо хубаво. Уредите фиксират работата на много ваши органи. Ежеминутно ги фиксират. Ако почнете да правите това, за което ви моля, и ако уредите почнат да показват положителни резултати, шансът за изцеление се е появил... Ще се е появил... Аз непременно ще го открия! А може би вие ще го откриете. Или той сам... Животът... ще го открие...

Професорът млъкна и пак почна да гледа към ръката на неподвижния човек. И наистина, след секунда характерният жест накара професора да си тръгне.

Джон Хайцман, както много други хора, почна да си припомня миналото. В някаква степен, изказванията на професора му бяха понятни. По принцип, човек може да се опита да открие хубави моменти в миналото си и вероятно те ще окажат положително въздействие. Проблемът при него бе тъкмо в това, че всичко преживяно досега, му се струваше не толкова приятно, колкото безинтересно, и даже безсмислено.

Хайцман си спомни как се ожени по съвета на баща си за дъщерята на един милиардер, допълвайки по тоя начин капитала на империята. Бракът не му донесе удовлетворение, жена му се оказа безплодна, а след 10 съвместни години, умря от предозиране на наркотици. След това се ожени за една известна млада жена-модел,

която се постара да изиграе ролята на страстно влюбена, а само след половин година съжителство охраната му представи снимки, на които жена му се развличаше с бившия си любовник. Той дори не говори с нея, а просто нареди на охраната тя да не му се мярка повече пред очите и никога вече да не му напомнят за нея.

Така Хайцман дойде в спомените си до началото на своята дейност в империята на баща си, но не можа да различи нито един приятен момент, на който да иска да спре вниманието си и да изпита положителни емоции.

Имаше само един приятен момент: когато доказа на баща си, че няма нужда да става единовластен собственик на валутния фонд. Нека другите вносители, предоставящи своите капитали на фонда и желаещи да ги умножат, сами да умуват как да увеличават целия му капитал — нали така те ще работят за тях, за Хайцманови!

Баща му мисли няколко дни. И един ден, на масата, макар и много пестелив на похвали, каза:

— Аз съм съгласен с предложението ти, Джони, относно фонда, Съображенията ти са верни — ти си гений. Поразмисли и над другите направления. Време ти е да застанеш на кормилото.

Няколко дни Джон Хайцман бе с приповдигнато настроение. По-късно той взе още няколко решения — и пак увеличи прихода на финансово-промишлената империя. Обаче особена радост от всичко това повече никога не изпита. Отчетите с нарастващите цифри на печалбите престанаха да го вълнуват — нямаше вече кой да го хвали. Баща му умря, а похвала от подчинени радост не носи. Ето как, малко по малко, Джон стигна в спомените си до детството. Мисълта му осветяваше вяло епизодите с редките контакти с баща му. По правило, строгият му баща даваше наставления само в присъствието на бавачките и учителите, прикрепени към Джон.

И изведнъж по тялото на лежащия неподвижно милиардер като вълна премина топлина! Тялото трепна от приятно усещане. В спомените на Хайцман изплува ярка и много ясна картина: отдалеченият кът на една градина и една малка, двуметрова къщичка с прозорче, потънала сред акации.

Странна и необяснена докрай е тази склонност на повечето деца са си правят къщички — свое лично пространство. Този стремеж не зависи от това, дали детето има в дома на родителите си отделна стая

или живее в една стая с тях. Винаги и почти при всички деца настъпва период, в който започва собственоръчно майсторене на собствено ъгълче. Явно, у човека има ген, носещ някаква най-древна информация, която му казва: „Ти трябва сам да си изградиш свое лично пространство“. И човекът, детето, следвайки този зов, идващ от дълбините на вечността, започва да го строи. Нищо, че построеното е несъвършено, в сравнение с апартаментите на съвременния свят — в това, което си е направил сам, човек се чувства много по-блажен и щастлив, отколкото в луксозните апартаменти.

Така и деветгодишният Джон Хайцман, макар и да имаше две свои просторни стаи във вилата им, реши да си построи собственоръчно малка къщичка.

Той я направи от пластмасови кафези за разсад. Те се оказаха много удобен строителен материал. Бяха разноцветни и Джон нареди стените от сини кафези, а от жълтите направи един сектор долу по целия периметър. Монтираше ги един в друг, и понеже имаха жлебчета, се зацепваха добре и конструкцията се държеше здраво. Направи и вътрешна стена от кафези с дъното навън така, че отвътре всичките му стени се оказаха с множество рафтове. За покрив на къщичката Джон използва дъски, които после покри с найлон, като го закрепил към тях с машинка за подшиване с телчета.

Той строи къщичката си цяла седмица по три часа дневно, които му бяха отредени за разходки на чист въздух. На седмия ден, щом дойде времето за разходка, Джони веднага тръгна към своето творение в далечния край на градината. Като отмести клоните на акацията, той видя къщичката, която бе построил, но застина от изненада: до входа стоеше момиченце и гледаше какво има вътре. Тя беше със светлосиня поличка под коленете и бяла блузка с воланчета на ръкавите. Кестенявите ѝ коси падаха на къдрици по раменете ѝ.

Джони се отнесе с ревност към присъствието на страничен човек при неговото творение и затова недоволно я запитал:

— Ти какво правиш тук?

Момиченцето обърна към Джон красивото си лице и отговори:

— Ами... люблювам се.

— На какво?

— На тази чудесна и умна къщичка.

— Каква, каква?

— Чудесна и умна — повтори момичето.

— Чудесни къщи може да има, но за умни не съм чувал. Умни могат да бъдат само хората — дълбокомислено отговори Джон.

— Да, разбира се, умни могат да бъдат само хората. Но когато умен човек направи къщичка, то и тя става умна — възрази момичето.

— Че ти какво умно виждаш в тая къщичка?

— Ами много умна е стената отвътре. На нея има много рафтчета. На тия полички човек може да си сложи много нужни неща... и играчки.

На Джони му харесаха разсъжденията на момичето — те го ласкаеха, пък и май момичето му хареса.

„Красива е и умно разсъждава“ — помисли си Джон, а на глас каза:

— Аз я построих тази къщичка!

И изведнъж попита:

— А ти как се казваш?

— Аз съм Сали, на седем години съм. Тук живея — в къщата на прислугата, понеже татко работи тук като градинар. Той знае много за растенията, и мен ме учи на това. И аз вече знам как да гледам цветя и как да присаждам клончета на дръвчетата. А ти как се казваш, къде живееш?

— Ей тук, на вилата, Джони ми е името.

— Значи, ти си синът на нашия господар?

— Да.

— Хайде, Джони, да си играем заедно в къщичката.

— Как да си играем?

— Ами да си играем така, уж живеем в нея — както големите. Ти ще си господарят, щом като си синът на господаря, пък аз може да съм ти прислужничка, щом моят баща е служител тук.

— А, не става! — отбеляза Джон. — Прислужниците трябва да живеят в къща за прислужници, а във вила живеят само мъж и жена с децата си.

— Тогава... ще ти бъда жена — изтърси Сали и попита: — Може ли... да ти стана жена, Джони?

Джони не отговори нищо, влезе в къщичката, огледа я, после се обърна към стоящата до входа отвън Сали и уж небрежно каза:

— Хубаво, влез тук като моя жена. Трябва да помислиш вътре за... обзавеждането...

Сали влезе в къщичката, нежно и възторжено погледна Джони в очите и произнесе почти шепнешком:

— Благодаря ти, Джони! Ще се постарая да ти бъда добра жена.

Джон не можеше да посещава къщичката си всеки ден. Във времето, определено за разходки, невини му разрешаваха да играе в градината. Той посещаваше, съпроводен от охраната и гувернантките, ту градската градина, ту, „Дисниленд“ — или правеха разходки с коне.

Когато обаче имаше късмет да си идва „вкъщи“, почти винаги там го чакаше Сали. При всяко ново посещение, Джони с интерес виждаше измененията, които ставаха в къщичката. Отначало на пода се появи едно килимче, донесено от Сали. А после — перденца над прозоречния отвор и над входа. По-късно — малка, кръгла детска масичка с празна рамка за снимки върху нея. Тогава Сали каза:

— Ти все по-рядко си идваш в нашата къщичка, Джони. Чакам, чакам, а теб те няма. Дай ми една твоя снимка — да я сложа в тая рамка. Ще ти гледам снимката — и ще ми бъде по-весело да те чакам...

Джони ѝ остави своя снимка — един ден, когато дойде са си вземе довиждане и с къщичката, и със Сали. Преместваше се с родителите си на друга вила.

Джон Хайцман — мултимилиардерът — лежеше на леглото си в своите апартаменти и се усмихваше, припомняйки си до най-малки подробности своето детско общуване с малкото момиченце Сали. Едва днес разбра: това момиченце го е обичало! Обичало го е със своята първа, още детска, отчаяна и безответна, искрена любов. Може би и той я е обичал; може просто да му е харесвала. Но тя го е обичала така, както никой друг през целия му останал живот. Затова спомените, свързани с тяхната къщичка в градината и общуването със Сали, предизвикаха сега в него приятни и топли чувства. Стана му хубаво от тези загряващи тялото вълнения.

След заминаването си, той се бе срещнал със Сали още един път — чак след единайсет години. Но тази среща... Изведнъж нови чувства изригнаха в цялото му тяло! Джон Хайцман даже леко се понадигна в леглото. Сърцето му с нарастваща сила почна да гони кръвта по жилите. Ах, тази среща!... А я бе забравил... Даже никога

след това не се сети за нея. Но сега именно тя завладя всичките му мисли и го развълнува неимоверно...

Един ден той се бе отбил в имението, където бе преминало неговото детство — след цели 11 години, — само за едно денонощие. Нямаше време за повече. Като се наобядва, излезе в градината и краката му сами тръгнаха към далечния ѝ край, където бе строил някога своята къщичка сред акациите. Разтвори клонките, прекрачи на малката полянка — и се вкамени от изненада! Построената от него къщица от пластмасови сандъчета си беше на мястото! Обаче около нея... Наоколо — малки лехички с цветя; към входа — пътечка, насипана с пясък; а до входа имаше малка пейчица. И цялата къщичка — отрупана с цветя. Преди нямаше скамейка, а сега има — отбеляза порасналият Джони, дръпна завеската на входа и, като се наведе, пристъпи в къщичката. И веднага усети, че тук скоро е имало човек. На масичката, както и преди, си стоеше неговата детска снимка. На рафтовете бяха подредени грижливо детските играчки на Сали. На един от тях, близо до масичката, във фруктиера имаше пресни плодове. На пода — надуваем дюшек с покривка отгоре. Джон престоя в къщичката цели 20 минути, преживявайки всички свои предишни детски чувства. Мислеше: „Защо ли така се вълнувам?“ Та нали семейството му има куп шикозни вили? Даже и замък имат, но нито вилите, нито замъкът досега са го карали да се чувства така щастлив, както някога и сега тук — в тази къщичка от обикновени пластмасови сандъчета от разсад...

Видя Сали, когато излезе. Тя стоеше мълчаливо до входа и сякаш не искаше да смущава спомените, нахлули в душата на Джон. Той я погледна и лицето ѝ пламна. Тя свенливо сведе очи и с мек, кадифен и необикновено развълнуван глас каза:

— Здравей, Джони!

Той не можа да ѝ отговори веднага. Стоеше и се любуваше на необикновено красивото тяло на порасналата Сали. Тънката ѝ рокля, прилепнала към тялото, леко трептеше от вятъра. През нея прозираха очертанията на вече не детска, а по момински женствена и гъвкава фигура.

— Привет, Сали! — прекъсна Джони доста продължилата пауза. — Вее още ти ли... поддържаш тук реда?

— Да. Та нали ти обещах! Там... има плодове, мити са. Хапни си — за теб са.

— Какво?... За мен?... Ами... да идем тогава заедно да похапнем...

Джон дръпна перденцето и пропусна Сали пред себе си. Тя влезе, клекна, взе фруктиерата с плодовете и я сложи на масичката до фотографията в рамка.

В къщичката нямаше столове и Джон седна на килимчето, протегна ръка да вземе един грозд и без да иска докосна рамото на Сали. Тя се обърна, очите им се срещнаха и Сали някак си рязко въздъхна. От внезапната ѝ въздишка, едно копченце над стегнатата ѝ гръд се разкопча. Джон я хвана за раменете и я прегърна. Тя не се съпротиви. Напротив — с цялото си пламнало тяло се притисна към него! Не каза „не“ и когато Джон бавно и внимателно я положи на килима, когато нежно зацелува устните и гърдите ѝ, когато...

... Сали се оказа още момиче. Такова нещо не му се бе случвало никога преди това, нито се случи после. И ето сега, след цели 45 години, изминали от тази последна среща, той, Джон Хайцман, изведнъж разбра, че това е била най-прекрасната в живота му, подлудяваща близост с жена... Или, по-точно, с момиче, което той бе направил жена.

После те заспиват... Събуждат се, говорят си за нещо... За какво? Джон Хайцман напрегна паметта си. Много му се искаше да си припомни поне част от разговора. И си спомни!

Сали говореше колко е прекрасен животът. Казваше, че баща ѝ събира пари да ѝ купи парцел; и че на него, ако стигнат парите, ще си построи малка къща. Сали сама ще направи пейзажното оформление на терена си, ще посади много и различни растения — и ще заживее щастливо, възпитавайки децата си.

В онзи момент Джон бе решил да помогне на Сали. „Гледай ти! — чудеше се той. — Някакво си парче земя и една къщичка са напълно достатъчни за щастието на това момиче. Каква дреболия... Да не забравя да ѝ помогна да се сдобие със земя и къща...“

Обаче Джон забрави веднага за това си желание. Изобщо забрави и самата Сали. Животът го увлече със своите прелести. Нова яхта, личен самолет — всичко това го гъделичкаше в самото начало на придобиването. По-дълго го държа само играта на финансови

комбинации — увличаше го и увеличаваше с милиарди състоянието на баща си, което после му се падна по наследство. Това възбуждащо чувствата и нервите увлечение продължи над двадесет години. То заля всичко останало. Имаше между другото, един брак; после втори. Жените му не оставиха никаква следа в него. След 40 години, паричното жонгльорство престана да му доставя удоволствие и се почнаха зачестяващи периоди на депресия, докато накрая го доведоха до тази дълбока депресивна криза.

Но точно в този момент Хайцман не бе в депресия. Спомените за Сали го възбудиха приятно. И заедно с това, той се ядоса на себе си: „Как се случи така?! Хем си бях обещал да помогна на Сали — момичето, което ме обичаше — да се сдобие с поземлен участък и къща — и забравих!“ Джон Хайцман, който бе свикнал да държи на обещанията си — особено на този, които бе давал на самия себе си, разбра: няма да му мине сегашния яд, докато...

Той отривисто натисна копчето за връзка със секретаря. Когато секретарят влезе, седящия в леглото си Джон Хайцман, макар и е усилие, заговори за пръв път след половин година мълчание:

— Преди петдесет години живеях на една вила. Не помня точно адреса — има го в архива. Там работеше един градинар. Не помня името му — има го в архивите, в счетоводните документи. Той имаше дъщеря — викаха ѝ Сали. Да се разбере къде живее сега Сали. Информацията ми трябва не по-късно от утре сутринта. Ако я откриете по-рано, донесете ми я по всяко време на денонощието. Това е.

Секретарят позвъни на зазоряване. Когато влезе кабинета, Джон Хайцман седеше в креслото-количка до прозореца. Беше облечен в официален тъмносин костюм с жилетка, вчесан и избръснат.

— Сър, градинарят е бил уволнен преди 40 години и скоро след това умрял. Преди смъртта си е успял да купи два хектара земя в едно изоставено ранчо в щата Тексас. Върху този участък почнал да строи къща, пресилил се при строителството и починал. Дъщеря му Сали е достроила къщата и сега живее там. Ето ви адреса. С повече информация засега не разполагаме. Но ако заповядате, ще съберем цялата необходима информация.

Джон Хайцман взе листчето от ръцете на секретаря, прочете го внимателно, после грижливо го сгъна, сложи го във вътрешния джоб на самото си и каза:

— Хеликоптерът трябва да е готов за излитане след 30 минути. Да се приземи на 5–10 километра от онази вила в щата Тексас. На мястото на приземяването да ме чака кола. Не представителна, без охрана, с един шофьор. Казах.

* * *

В три часа следобед Джон бавно куцукаше и, подпирайки се на бастуна си, вървеше по трамбования чакъл на пътеката към неголяма, потънала в зеленина вила. Първо видя Сали в гръб. Възрастната жена се бе качила на малка стълба и миеше прозорец. Джон Хайцман се спря и почна да гледа към жената с красивите пепеляви коси. Тя усети погледа му и се обърна. Известно време внимателно се вглежда в стоящия на алеята старец, после изведнъж скочи и стремглаво се затича към него. Тичаше леко и въобще не изглеждаше стара. Спря се на метър от него и с тих, развълнуван глас рече:

— Здравей, Джони! — и веднага наведе глава, прикривайки с длани избилата по бузите ѝ руменина.

— Здравей, Сали — каза Джон Хайцман и замълча. По-скоро, той продължи да говори, но на себе си, на ум: „Колко си хубава, Сали, и колко прелестни са светналите ти очи и малките бръчици около тях! Ти си оставаш все тъй прекрасна и добра!“ А на глас каза:

— Само... минавам оттука, Сали. Казаха ми, че живееш тук, та реших да се отбия. Пък и да пренощувам при тебе, ако не те притеснявам...

— Много се радвам да те видя, Джони! Разбира се, че ще останеш да пренощуваш — сега съм сама, чак утре ще доведат внуците да погостуват за седмица. Внучката е на девет, а внукът — вече на дванайсет. Хайде, Джони, да идем вкъщи — ще ти направя една хубава билкова отвара. Знам каква ти трябва — ела.

— Ти, значи, си била омъжена, Сали? И са ти се родили деца...

— Аз и сега съм омъжена, Джони. А ни се роди само един син. Пък внучетата са две — отговори радостно Сали. — Ако искаш, поседни на стола в беседката, тук ще ти донеса отварата.

Джон седна на пластмасовото кресло на верандата, а когато Сали донесе една голяма чаша с някаква билкова отвара, той я запита:

— Защо каза, че знаеш каква отвара ми е нужна, Сали?

— Ами баща ми събираше билки за твоя баща, сушеше ги и му правеше отвари — и те му помагаха. Та и аз се научих да събирам билки. А татко казваше, че и ти имаш, Джони, такава наследствена болест.

— Но как узна кога ще дойда?

— О, не знаех, Джони. Ей тъй съм събирала — за всеки случай. А твоят живот как се нареди, Джони? С какво се занимаваш?

— Ами... най-различно. С какво ли не се занимавах, но сега не искам да си спомням. Хубаво е при тебе тук, Сали, красиво е. Много цветя, градина...

— Да, хубаво е, много ми харесва. Само че, виждаш ли, отдясно строеж захванаха. Завод за преработка на боклук. И отляво искат някакъв завод да строят — предлагат ни да се преселим. Но ти си уморен от пътя, явно отдалече идваш, Джони. Виждам колко много си уморен — ще те сложа да легнеш до отворения прозорец, легни си, почини си. Само си допий отварата.

Джон Хайцман се събличаше трудно. Той наистина беше уморен. Атрофираните мускули на тялото му, лежало половин година, едва го държаха на крака. Като се зави с усилия с едно леко одеяло, той веднага заспа. Напоследък въобще не можеше да заспи без сънотворно, а тука...

Не можа да посрещне утрото, понеже спа до обед. Изкъпа се и излезе на верандата. Сали готвеше обяд в лятната кухня. Помагаха ѝ едно момче и едно момиченце.

— Добър ден, Джони. Явно, добре си си отспал. Тъй подмладен изглеждаш! Ето, запознай се с внуците: това е Еми, а този юноша тука се казва Джордж.

— Пък аз съм Джон Хайцман, добро утро! — протегна той ръка на момчето.

— Ето на, запознахте се. Докато ние с Еми готвимобеда, вие, мъжете, разходите се из градината, апетит да съберете — предложи Сали.

— Аз съм готов да Ви покажа градината — каза Джордж на Хайцман.

Старецът и момчето тръгнаха през прекрасната градина. Момчето му показваше разни растения и без да млъкне говореше за

свойствата им. А Хайцман си мислеше за нещо свое. Като стигнаха до края на градината, момчето съобщи:

— А зад тази акация са моите апартаменти. Баба ги построи.

Хайцман отмести едно клонче и видя... На малка полянка зад акацията видя... своята къщичка! От същите пластмасови сандъчета, използвани за разсад. Само дето покривът бе направен различно. И завеската на входа — също. Хайцман я дръпна, наведе се леко и влезе. Цялата обстановка в къщичката бе същата, както и преди, само че на масичката имаше ламинирана снимка. На снимката видя внука на Сали. „Точно така — нов домакин, нова снимка“. Хайцман взе снимката и само за да не мълчи, каза:

— Ти добре си излязъл на тази снимка, Джордж.

— Това не е моя снимка, чичо Джон. Това е момчето, с което е дружила навремето баба. То просто, случайно, много прилича на мене.

* * *

Джон Хайцман се опитваше да върви по алеята на градината колкото може по-бързо, куцайки, подпирайки се на бастуна и спъвайки се.

Най-после стигна при Сали и задъхано, малко смутено, я попита:

— Къде е сега той? Къде е сега мъжът ти, Сали? Кажи ми.

— Успокой се, моля те, Джон, не бива така силно да се вълнуваш! И седни, моля те — тихо каза Сали. — Така стана, Джон, че още през детството аз обещах на едно много добро малко момче да му бъда жена...

— Но това беше игра — почти извика Джон Хайцман, скачайки от креслото, — детска игра!

— И така да е. Значи, ще считаме, че аз продължавам да я играя. И съвсем не случайно те смятам за мой мъж — каза Сали и тихо добави: — Мъж и любим!

— Джордж много прилича на мене като дете. Значи... ти си родила след онази нощ — нали, Сали? Кажи: роди ли?

— Да, родих нашия син Джон. Той прилича на мене, но има много силни гени — твоите — и нашият внук е твое копие.

Джон Хайцман гледаше ту към Сали, ту към момчето и момичето, които вече слагаха масата на верандата — и повече не можа да каже нито дума: мислите и чувствата му се завъртяха. После изведнъж, без сам да знае защо, каза със строг глас:

— Трябва веднага да си тръгвам. Довиждане, Сали.

Той направи две крачки по алеята, после се обърна и се приближи към стоящата мълчаливо Сали. Джон Хайцман, едва удържайки се на бастуна, се спусна на коляно пред Сали, взе ръката ѝ и бавно я целуна.

— Сали, аз имам много важни и спешни работи. Трябва незабавно да вървя.

Тя сложи ръка на тавата му, леш разроши косата му.

— Да, разбира се, върви, щом имаш важна работа и проблеми. Но, ако ти стане трудно някой ден, ела тук. Синът ни сега ръководи една малка фирма с красивото име „Лотос“, която се занимава с ландшафтен дизайн. Няма специално образование, но аз сама го научих и той сега създава много талантиливи проекти, почти няма паузи между поръчките. Помага ми с пари, навестява ме всеки месец. Може би имаш парични проблеми? И... нещо със здравето? Та идвай, Джон! Аз знам как да те полекувам, и парите ни стигат...

— Благодаря, Сали... Благодаря... Трябва да не закъснея! Трябва...

Той вървеше по алеята към изхода, потънал в мисли за своя план. А Сали гледаше към отдалечаващата се фигура на Джон и си шепнеше: „Връщай се, любими!“ Тя повтаря тази фраза като заклинание цял час. Забрави за внуците и не забеляза как повече от половин час един хеликоптер кръжа над малката къщичка и прекрасната градина.

* * *

Хеликоптерът на Джон Хайцман все още не бе кацнал на покрива на офиса, когато най-близките помощници и секретари вече бяха в съвещателната зала и трескаво сравняваха цифри, готвейки се да докладват на шефа. Отдавна бяха отвикнали от съвещанията в негово присъствие. Затова сега го чакаха с известен трепет и уплаха.

Джон Хайцман влезе, всички станаха. Той заприказва още преди да стигне до креслото си, стоящо начело на масата.

— Сядайте. Никакви отчети. Слушайте внимателно, нищо няма за повтарям. Няма време. И така, в щата Тексас има една вила — ето адреса ѝ. Нареждам да се изкупят всички земи около тази вила в радиус от сто мили. Да се откупят всички предприятия върху тези земи — ако се наложи, и на тройна цена. Отговарящият за покупко-продажбите на недвижими имоти може веднага да напусне залата и да пристъпи към операцията незабавно. Ако се наложи, задействайте всичките си агенти. Въпросната операция трябва да приключи най-много до седмица.

Един от помощниците скочи и с бърза крачка тръгна към изхода.

Джон Хайцман продължи:

— Всички сгради, заводи и фабрики да бъдат демонтирани за не повече от един месец, дори и да се наложи да се привлекат стотици строителни фирми. На тяхното място, след месец да има посадена трева.

На последния помощник, останал в залата, Джон Хайцман каза:

— В щата Тексас има малка фирма с красивото име „Лотос“. Сключете с нея договор за пет години. Поръчайте ѝ да се занимава с проектирането на селище върху всички земи, придобити около вилата в Тексас. Сумата, която ще поиска фирмата, да се удвои. Това е.

След две седмици, Джон Хайцман излезе пред аудитория от хиляда и петстотин души. В залата седяха събраните чрез агентите на „Труд и работна сила“ специалисти по ландшафтен дизайн, ботаници, агрономи. Всички искаха да получат работа. Още повече, че в обявата бе съобщена сума за договор, надминаваща двойно средностатистическата.

Джон Хайцман се появи на сцената и заговори с присъщия си категоричен и даже малко рязък тон:

— Съгласно представения ви договор, на всеки от вас ще бъде даден, безвъзмездно и пожизнено, поземлен участък от два хектара. Ще ви бъдат предложени няколко проекта за сглобяемо-разглобяеми вили по ваш избор. За сметка на компанията те ще бъдат построени във всеки парцел на посочено от вас място. В течение на пет години, компанията ще изплаща определените в договора суми за всеки пълнолетен член от семейството. Вашата задача е да облагородите

територията, която ще получите за пожизнено ползване. Да посадите градини и цветя, да направите езера и алеи. Всичко да се направи красиво и добре. Компанията ще плати стойността на разсада и всеки вид семенен материал по ваша заявка. Това е всичко. Ако няма въпроси, желаещите могат да подпишат договора.

Но в залата с хиляда и петстотин места цареше гробна тишина. Нито един човек не бе в състояние да стане от мястото си и да отиде към масичките при секретарите с готови за подписване договори. След минута пълно мълчание, от мястото си стана възрастен човек и попита:

— Кажете, сър: дали тази местност, в която ни предлагате да се заселим, не е смъртоносно заражена?

— Не! — отговори един от помощниците на Хайцман. — Напротив, тази местност се отличава с най-чиста екологична среда. В нея земята е много плодородна.

— Тогава отговорете честно: какъв експеримент искате да извършите с хората? — скочи от мястото си една млада жена. — Мнозина сме с деца; И аз, например, не искам да подлагам детето си на неизвестно какъв експеримент...

Залата зашумя, чуха се възгласи като „авантюристи“, „нечовешко“, „изверги“ и други. Хората почнаха да стават от местата си един след друг и да напускат залата. Помощниците на Хайцман се опитваха да обяснят нещо, да отговорят на някакви въпроси, но напразно. Хайцман гледаше безпомощно как хората напускат залата. Той разбираше: с излизането им рухва цялата му надежда. Даже нещо повече. Така много му се искаше да достави удоволствие на Сали, на сина си и внуците си! Не искаше край уютната вила на Сали да има пушещи комини. Искаше да се насади трева. Но нали земята се облагородява само ако там заживеят добронамерени, обичащи хора? А те сега си отиват... Не го разбраха. Пък и как да го разберат, как да повярват? Стоп! Изведнъж на Хайцман му хрумна идея. Та те нищичко не знаят, затова не вярват! Ами ако им кажа истината?

Джон Хайцман стана и тихо, още не съвсем уверено, заговори:

— Хора, аз ви разбрах. Трябва да се обясни мотивацията за тези действия на компанията. Но тя не може да бъде обяснена. Съвсем не може. То е защото... защото аз... Разбирате ли, тази мотивация... или, по-точно, всички тези договори са от личен характер. Или... как да кажа...

Хайцман се обърка и не знаеше как да продължи. Но хората изведнъж се спряха. Стояха по пътеките на залата, около вратите, на изходите. Всички се бяха вторачили в него. Мълчаха, а той не знаеше как да продължи. Все пак, накрая се окопити и почна:

— В детството си... В младостта си... Обикнах едно момиче. Но тогава още не знаех, че обичам. Бях женен за други жени. Занимавах се с бизнес. Не бяхме се виждали с това момиче цели... петдесет години. Не си я спомнях. Но наскоро си спомних за нея. Разбрах, че тя е единственият човек, който ме е обичал истински. И до днес ме обича, но аз не знаех за това. Даже бях я забравил. Разбрах още, че само и единствено нея мога да обичам. И ето — срещнах се с това „момиче“ — разбира се, сега тя е вече на възраст. Но за мен тя си е същата, както преди. Тя обича градината си. Всичко прави много красиво. И изведнъж ми се прииска около нея да има само красота. И добри съседни. По-добре е около нея да има добри, щастливи съседни. Но как да стане това? Занимавал съм се с бизнес и натрупах малко пари. Затова изкупих земята наоколо, разделих я на парцели, измислих ей тия договори. Всичко това направих заради своята любима! Кой знае, може би и за мен самия? — тези думи Джон Хайцман изрече, сякаш питайки самия себе си, а после продължи, като че ли пред него вече нямаше хора и си говори сам: — Уж живеем за нещо... За какво? Стремим се към нещо — към какво? Аз скоро ще умра и какво ще остане след мен? Червеи? Но сега няма да умра, докато не осъществя своя проект! Ще оставя след мен нещо вечно, ще оставя градина за своята любима. Ще оставя градини. Отначало исках просто да наема много работници или да сключа договор с голяма фирма, занимаваща се с ландшафтен дизайн. Да сключа договор работници да се грижат за растенията. Но после разбрах. Някак си нежива излиза красотата, ако не се грижи за нея човек лично. Затова и реших да го организирам така. И ви подарявам сега места и къщи, а в замяна моля само за красота около моята любима. Вие не повярвахте в реалността на условията, които ви се предлагат в договора. Не разбяхте каква цел преследва страната, която ви предлага тези договори. Ето, сега вече знаете.

Джон Хайцман замълча. Мълчаха и хората в залата. Първа наруши тишината оная жена, която преди бе най-недоверчива от всички. Първа тя бързо се приближи към редицата маси до сцената с

отворените договори, помоли един от секретарите да впише фамилията ѝ и подписа договора даже без да го чете, а после се обърна към хората в залата и каза:

— Да, подписах. Първа го подписах! И с това ще вляза в историята — защото съм първа. Само помислете: нито един мъж, даже и най-богатият, никога никъде в света не е направил по-голям подарък на любимата си от този на човека на сцената. И по-голям въобще е невъзможно да се направи.

— Никой не може даже и да сънува нещо подобно. През цялата история на човечеството, която ни е известна! — извика от залата друга жена.

— Обичам ви! — обади се трета.

— Искам парцел до вашата любима! Как се казва? — попита четвърта.

— Казва се... почна Хайцман и продължи: — Може би тя не трябва да знае... Нека си мисли, че е дар от съдбата.

Хората в залата в единен порив тръгнаха към масите при сцената. Образува се опашка. Хората радостно се шегуваха и се обръщаха един към друг със „съседе“, „съседке“. Повечето жени гледаха човека на сцената, с блестящи, влюбени очи.

Джон Хайцман за пръв път в живота си почувства върху себе си енергията на доброто, на любовта и искреното възхищение, излизащо от множество човешки души. Енергията, която изцелява и побеждава всичко — всякакви болести и нещастия. Той излезе от сцената, вече без да накуцва.

Няколко месеца той лично вземаше живо участие в осъществяването на демонтажа на предприятията върху изкупените земи. Обсъждаше детайлите на проекта за цялото селище около вилата на Сали и вариантите на пейзажното оформление на отделни участъци и на цялата инфраструктура.

Когато след година той отново се приближи до портичката на Салината вила, наоколо, докъдето стигаше поглед, хората вече садяха малки фиданки в големите си градини, а и до портичката на Сали имаше няколко фиданки с грижливо увити корени. Сали бе усетила неговото идване и вече тичаше към него.

— Джон, колко е хубаво, че пристигна! Каква радост! Здравей, Джони!

Тя притича до него — бърза и пламенна като момиче.

— Знаеш ли, Джон! Гледай какво чудо става наоколо! Толкова съм щастлива! Както никога. Сега вече няма да има до нас пушещи комини, а ще има добри съседи. Виж какъв живот кипи наоколо! Кипи не, ами... Ако нещо не ти върви в бизнеса, недей се разстройва, Джон. Зарежи всичко — и идвай тук. Сега сме богати: синът ни получи много изгодно, даже фантастично изгодно, предложение за работа. Сега ръководи целия проект по дизайна и планирането. И ние взехме още малко земя — там синът ни ще си прави нова къща! Пък ти, ако искаш... с теб тук ще си живеем...

— Как да не искам! — отговори Джон Хайцман и добави: — Благодаря ти за поканата, Сали.

— Защо пък да живеете в стара къща? — разнесе се един глас зад гърба на Джон. Той се обърна и видя сина си. Веднага разбра, че е той! А младият мъж продължи:

— Да разбирам ли, че вие сте моят баща? Когато Джордж разказа как сте объркали снимката на маминия приятел от детството ѝ с неговата, веднага се сетих кой е идвал. Пък и мама не се научи да скрива чувствата си... Аз, разбира се, засега не мога да изпитвам същите чувства към вас като мама, но съм готов — за своите щастливи родители — да финансирам и да ви построя нова вила.

— Благодаря ти, синко — сподавено изговори Джон Хайцман. Той искаше да се приближи и да прегърне своя син, но, непонятно защо, не посмя. Младият мъж сам направи крачка към него, протегна ръка и се представи:

— Джон.

— Чудесно! Браво — най-после се запознахте. Когато се опознаете отблизо, непременно ще се харесате; а сега — хайде да пием чай! — каза Сали.

На масата Сали пак възбудено почна да говори за необикновените събития, които ставаха тук в последните месеци.

— Само си представи, Джон! Само си го представи. Такава история разправят, че прилича на най-красивата легенда в света. Легенда, която става действителност. Ти си представи, Джон: хората разправят, че всички земи наоколо ги бил купил само един човек. Този човек извикал най-добрите дизайнери, агрономи и градинари и на всеки дал безплатно, за пожизнено ползване, по няколко хектара земя.

Казал им да направят местата си красиви. И всички фиданки и семена им предоставил безплатно, и още пет години ще им плаща да благоустрояват... собствените си парцели. Ще им плаща, на всичко отгоре! Всичките си капитали до цент бил вложил в този проект.

— Е, може би не са всичките... — възрази Джон.

— Хората казват, че всичките. И знаеш ли за какво бил направил всичко това?

— За какво?

— Тъкмо в това е цялата красота на това, което става. Направил го е за това, за да може сред цялата тази красота да живее неговата любима! Казват, и тя също се занимавала с ландшафтен дизайн. И някъде тук трябва да бъде нейната вила. Само че никой не знае къде е точно. Представяш ли си, Джони, какво би станало, ако хората узнаеха коя е тя?

— Какво?

— Какво... Ами всички хора ще искат да я видят и даже да се докоснат до нея, като до богиня! Аз, например. Тя трябва да е някаква съвсем необикновена. Може външно, може вътрешно — не знам. Всички наоколо казват, че няма подобна жена в света, способна да вдъхнови някого за такава изумителна и красива постъпка. Та всички ще искат да видят и даже да пипнат... такъв невероятен мъж и необикновената му жена...

— Може и да поискат — съгласи се Джон Хайцман и добави: — И какво ще правим ние с теб тогава, Сали?

— Защо „ние“?

— Ами затова „ние“, защото тази необикновена жена, заради която става всичко това наоколо, си ти, Сали!

Сали загледа Джон без да мигне, опитвайки се да осъзнае чутото. Като ѝ просветна нещо, тя изпусна от ръцете си чашката, която държеше, но никой не чу звука от счупването ѝ. А Джон Хайцман се обърна от трясъка на падащ стол, когато внезапно и с някакъв див порив бе скочил от мястото си неговият син. Джон-младши отиде при баща си и с мек баритон развълнувано изрече:

— Татко! Татко! Може ли да те прегърна?!

Джон Хайцман пръв прегърна сина си и чу как бие сърцето му. Джон-младши, прегръщайки баща си, възторжено шепнеше:

— За такава сила на обяснение в любов, без думи за любов, светът още никога не е чувал. Гордея се с теб! Възхищавам ти се безкрайно, татко!

Когато синът и бащата се обърнаха към Сали, тя все още се мъчеше да осмисли ставащото. Но изведнъж лицето ѝ пламна и това сякаш изглади всички бръчки. От очите ѝ потекоха сълзи. Сали се смути от тях, бързо отиде при Джон-старши, грабна го за ръката и го повлече към изхода на верандата. Тогава Джон-младши видя как неговите родители тръгнаха ръка за ръка по алеята. Първо бавно — по посока към акацията, зад която бе скрита тяхната детска къщичка, но после изведнъж се затичаха към акацията лудо, като юноши...

Десет години по-късно, подмладеният Джон Хайцман седеше в клубното кафене, заедно с други мъже от селището, и със смях поясняваше:

— Няма да се кандидатирам за никакъв президент, не се и опитвайте да ме агитирате. Не заради възрастта — това няма нищо общо. Човек може да управлява страната и без да е президент. От собствената си градина може да я управлява! Ето: вие с личен пример първи показахте как се строи истински живот — и днес цяла Америка се превръща в цветуща градина. Ако върви все така, един ден може да настигнем даже Русия.

— Ще я настигнем, как да не я настигнем! — потвърди влизащата в този момент Сали. — Само че нека засега да си идем вкъщи, Джони. Детето без теб не може да заспи. — А после добави в ухото му: — ... И аз също...

По сенчестата, благоуханна алея, вървяха към своя дом за ръце двама съвсем подмладени хора — Джон Хайцман и Сали. Всяка пролет им се струваше, че животът им почва отново. Както бе започнал истински живот и по цялата нова Америка.

* * *

— Много красив край има твоята история! — казах аз на Анастасия, когато завърши своя разказ за бъдещето. — И всичките ти истории са все обнадеждаващи. Но може ли нещо подобно да стане действителност?

— Непременно ще се случи, Владимире! Това не е измислена история, а проекция от бъдещето. Не са важни имената и местата на действие в нея. Важна е същността, идеята, мечтата! И ако моят разказ предизвика някъде положителни чувства, то хората непременно ще проектират същността му в бъдещето. А от собствените подробности на много хора, в тази проекция ще бъде добавен голям смисъл и голяма осъзнатост.

— И как ще стане всичко това?

— Виж колко е просто. На теб тази история хареса ли ти?

— На мен? Да!

— Искаш ли тя да се осъществи в бъдещето?

— Как да не искам!

— А ако ти я разкажеш на хората, как мислиш: няма ли да се намери още някой, който да поиска да я види наяве?

— Сигурно ще се намери.

— Ето, виждаш ли? Ще го поискат и тези, които ще пожелаят да влязат в ролята не само на наблюдатели, но и на участници. И словото ще се превърне в живот!

— Да, ясно изглежда. Но малко ми е мъчно, че ти нарисова такива картинки за чуждестранните предприемачи, а не за руските...

— Володя, за руските вече самият живот почна да рисува реални картини. Може да се каже още по-точно: мнозина измежду тях вече сътворяват на дело Божествената вечност. Сам ти можеш да разкажеш доста за това.

— Аз ли?

— Ами да...

— Аз наистина познавам много руски предприемачи, които взеха не по един, а по няколко хектара земя и си строят там свои имения. Точно такива, за каквито разказа. Само дето историите им не са толкова романтични.

— За всеки, който съзнателно се е докоснал до земята, трябва да се напишат добри думи! Безкраен ще бъде този разказ! Виж ти — уж само някаква история, а в нея разпознаваш познати имена...

АЗ ЩЕ ТЕ РОДЯ, АНГЕЛЕ МОЙ!

Предприемачът Виктор Чадов се събуди на разсъмване. На широкия креват до него спеше сладко младата му любовница. Тънката тъкан на завивката очертаваше изваяна женска фигура.

Всеки път, когато се появяваха заедно на банкет или в хотела на луксозния курорт, нейните форми привличаха завистливите или похотливи мъжки погледи.

Инга — така наричаха спящата в момента красавица — имаше чаровна усмивка и правеше впечатление на околните като умна и ерудирана жена. На Виктор му харесваше да бъде с нея, затова купи още един четиристаен апартамент, обзаведе го с ултрамодерни мебели, даде ключовете на Инга и от време на време, когато интензивният бизнес позволяваше това, оставаше с нея една-две нощи. Беше благодарен на тази 25-годишна жена за прекрасните нощи и общуването, но не смяташе да се жени за нея. Не изпитваше към Инга особена любов. Нямаше илюзии: той е на 38, а тя — на 25. Като минат няколко години, на младата жена ще и се прииска по-млад любовник, а с нейната външност и ум няма да има никакви проблеми. Покрай Виктор, ще си намери и по-млад, и още по-богат от него — нали ако се оженят, той ще я въведе в кръг от влиятелни бизнесмени...

Инга се обърна към него, усмихна се насън, а хлъзналата се завивка бе леко оголила съблазнителна женска гръд със съвършена форма. Но Виктор Чадов, както обикновено, не изпитваше възбуда от вида на полуразголеното ѝ тяло. Той внимателно покри спящата Инга. Тихо, гледайки да не я събуди, стана от леглото и отиде в кухнята. Свари си кафе и пи. Запали цигара и като в транс почна да се разхожда напред-назад из просторната кухня-трапезария.

Да, сънят! Присънелият му се тази нощ странен сън бе разтревожил чувствата му. Именно чувствата... Виктор сънува, че върви по някаква сенчеста алея и усилено обмисля целесъобразността на поредната търговска сделка. Пред него и зад него — охрана. Присъствието ѝ го дразни и не позволява да се съсредоточи.

Пречеше му и непрестанният шум на колите, минаващи зад оградата на парка. Но изведнъж охраната изчезва и автомобилният шум стихва. И тогава той чува пеенето на птиците, вижда колко прекрасни са есенните листа на дърветата край алеята и багрите на храстите! Той спира, за да се наслади на блажените чувства, които са се появили в душата му. И му става хубаво-хубаво, както никога досега... И изведнъж вижда: отдалече, по алеята тича срещу него малко момченце! Слънцето свети зад гърба му и образува около детето ореол. На Виктор му се струва, че срещу него по алеята тича малко ангелче.

И само след миг го озари чувството, че отсреща бяга към него неговият малък син! Момченцето тича към него, махайки с ръчички. В радостно предчувствие, Виктор клекна, разтвори широко ръце за прегръдка и в същия миг и малкият му син разпери тичешком ръчички. Но изведнъж момченцето, някъде на около три метра от него, се спря. Усмивката на детското лице угасна и сериозният поглед на детските очи накара Викторовото сърце да се разтупа тревожно.

— Хайде де, ела при мен! Ела да те прегърна, синчето ми!

Тъжно усмихнато, момченцето отговори:

— Няма как да го направиш, тате...

— Защо? — учуди се Виктор.

— Защото... — отвърна с тъжен глас детето, — затова, тате, не можеш да ме прегърнеш, понеже е невъзможно да се прегърне още нероден син. Та ти нали още не си ме създал, тате!

— Тогава ела и ти ме прегърни, синко! Ела!

— Невъзможно е да се прегърне баща, който още не те е създал...

Момченцето се опита да се усмихне през сълзи, по румената му бузка бавно пълзеше сълзица. После то се обърна, наведе глава и бавно тръгна по алеята.

Виктор така и си остана на колене, нямайки сили да се мръдне от мястото си. Детето си отиваше! Заедно с него угасваше и вътрешното приятно и благо чувство. Сякаш изплувайки отдалеч, ревът на колите пак почна да се усилюва. Виктор не можеше нито да се движи, нито да говори, но като събра последни сили, извика:

— Не си отивай! Ама накъде си тръгнал, синко?

Момченцето се обърна и той видя как му се стича втора сълзичка.

— Отивам си в никъдето, татко. В никъдешната безкрайност. — Детето наведе глава, помълча, а после добави: — Мъчно ми е, татко, че като съм нероден, няма да мога веднага да те възродя отново чрез себе си.

Навело глава, ангелчето почна да се отдалечава и скоро изчезна — сякаш се разтвори в слънчевите лъчи...

Сънят свърши, но споменът за прекрасните, блажени усещания, остана. Той сякаш го зовеше да предприеме нещо особено.

Виктор допуши третата цигара, рязко и решително я загаси и се върна в спалнята, като още с влизането силно изрече:

— Събуди се, Инга, събуди се!

— Ами аз не спя... Просто се излеждам — наслаждавам се. И си мисля: къде ли си се дянал? — отговори лежащата в леглото красавица.

— Инга! Искам да родиш. Можеш ли да ми родиш син?

Тя, отмятайки чаршафа, изведнъж скочи от кревата. Затича се, прегърна го през шията и се притисна към него с цялото си гъвкаво тяло и с горещ шепот рече:

— Най-приятното и прекрасно обяснение в любов е когато един мъж моли една жена да му роди дете! Благодаря ти, ако това не е шега.

— Никаква шега не е — твърдо отговори той.

Навличайки халата, Инга отговори:

— Ами щом не е шега, щом е сериозно... Сега искам да ти кажа, че това е необмислено решение. Искам бъдещето ми дете да си има баща, а ти си женен, драги мой и любими...

— Ще се разведе... — каза Виктор, въпреки че вече от три месеца бе разведен с жена си, но не каза това на Инга по ред причини...

— Е, като се разведеш, тогава може да говорим за дете. Но веднага ще ти кажа още нещо, Викторе: и да се разведеш, сега не му е времето за правене на деца. Първо, трябва ми още година, за да завърша аспирантурата. Второ, на мен това учене така ми писна, че ми се иска след завършването някоя и друга годинка да си поживея, да се поразходя по курорти, да си доставя радост на душата. А пък едно

дете... Децата винаги слагат точка на всичко това, и то веднъж завинаги! — полушеговито, полусериозно разсъждаваше Инга.

— Е, добре де, добре, пошегувах се! — прекъсна разсъжденията й Виктор. — Сега трябва да вървя — имам важна среща. Вече съм викнал колата. Чао.

Той излезе, но не за среща, и никаква кола не беше викал. Виктор бавно вървеше по тротоара и оглеждаше бързащите срещу него жени. Гледаше ги с нов, неприсъщ за него поглед. Избираше си жена, която да е достойна да му роди син, от която би искал да има дете.

Модерните изрисувани момичета, които по-рано привличаха вниманието му, отпаднаха веднага. Той абсолютно отхвърли всички полуразголени мацки с прашки или по трико, излагащи на показ своите прелести.

„То е ясно защо го правят, какво целят. Пък й умни физиономии се мъчат да си докарват — отбелязваше той за себе си. — Примамяват мъжкарите навсякъде — дано някой клъвне. И те кълват, разбира се, но не и за да дойдат деца. Това е стръв за коцкари, не за създатели. Давай, въртете дупета, нещастници! Аз няма да допусна синът ми да се роди от някаква си там фръцла.“

Два точно такива женски екземпляра в момента идваха срещу него. И двете пушеха, а едната държеше отворена бутилка бира.

„Тия въобще не стават за майки. Само ненормален може да поиска дете от такава.“ — отбеляза той.

Виктор забеляза още, че между жените и момичетата, които се разминаваха с него, почти нямаше напълно здрави. Едни бяха изгърбени, други имаха такъв израз на лицето, сякаш страдат от колики в червата, а трети имаха явни признаци на затлъстяване или болезнена хилавост.

„Не, от такива не трябва да очаквам нормални деца — мислеше си Виктор. — И как може, след като всяка от тези жени мечтае специално за нея да се появи принц с бял «Мерцедес», а не могат да направят за него и най-елементарното нещо. Как ще родят здраво дете, след като самите те са «цъфнали и вързали»?...“

Виктор реши да не вика шофьора си и тръгна към офиса с тролей, като по пътя през цялото време разглеждаше жените, мъчейки се за подбере най-достойната да му роди син — но напразно.

През целия ден, както и през обедната почивка, останал сам в кабинета си, той не престана да мисли за жената, която трябва да роди сина му.

Понякога имаше усещането, че подбира жената, която ще ражда самия него... Най-накрая стигна до извода, че за сина му няма идеална майка, че той трябва сам да си я създаде. За това трябва да намери здрава, млада жена с приятна или поне неотблъскваща външност и с добър характер — да създаде условия да се занимава с всевъзможни тренировки и с подобряване на здравето в добри санаториуми. Но най-важното е да я прати на обучение в най-доброто учебно заведение, където да получи знания за подготовката за бременността, за износването на детето, за самото раждане и предучилищното възпитание.

В края на работния ден той извика при себе си юристката на фирмата Валентина Петровна — жена, помъдряла от житейски опит.

Предложи ѝ да седне в креслото и почна отдалече:

— Имам към вас един малко необичаен въпрос, Валентина Петровна. По-скоро личен, но за мен е доста важен. Една моя роднина помоли да узнае... Въобще, готви се да се омъжва, иска да има дете. Моли ме да узная къде има у нас реномирано учебно заведение, в което обучават как най-добре се износва дете по време на бременността, как да се роди и възпитава след това. И какво трябва да прави бащата...

Валентина Петровна го изслуша внимателно, известно време мълча и после каза:

— Както знаете, Виктор Николаевич, имам две деца и винаги съм се интересувала от литература за раждане и възпитаване на деца, но за съществуване на такова учебно заведение у нас или в чужбина, дори не съм чувала.

— Странно. На всичко учат, а този най-важен въпрос не засягат нито в училищата, нито във висшите учебни заведения... Защо?

— Да, странно... — съгласи се Валентина Петровна. — Аз, кой знае защо, не съм се замисляла за това, а сега и на мен такова положение на нещата ми се струва странно. Въпросът за сексуалните взаимоотношения като че ли днес се обсъжда в Държавната дума, а този въпрос — за обучаването как правилно да се раждат и възпитават деца — не.

— Значи, всяка семейна двойка е принудена сама да прави експерименти над своето дете?

— Така излиза. Да експериментира. Има, наистина, множество всевъзможни курсове, на които учат родителите какво да правят по време на раждане, как да се държат с новороденото. Но понеже няма строго научна обосновка на този процес, да се определи кои точно курсове действително помагат, а кой са вредни, практически е невъзможно — отговори Валентина Петровна.

— А били ли сте на такива курсове, Валентина Петровна?

— По-малката дъщеря реших да родя вкъщи — във ваната, с помощта на акушерка. Сега мнозина така правят. Смята се, че за детето е по-комфортно да се появи на белия свят в домашни условия, в присъствието на най-близките. Казват, че новороденото усеща, когато към него се отнасят с любов или с безразличие, както често става в родилните домове. Там нали е конвейер...

Разговорът с Валентина Петровна не обнадежди Виктор, а напротив — угнетеното състояние се задълбочи. Цели две седмици, през цялото извънработно време, той размишлява върху проблема за раждането на деца. Две седмици — докато ходеше пеша из града или посещаваше елитни ресторанти, барове, театри, — той се вглеждаше оценяващо в женските лица. Даже на село отиде, но и там не откри нищо подходящо.

Един ден се отби с бронирания си джип с тъмни стъкла до педагогическия университет и почна да наблюдава през прозореца минаващите момичета. След три часа му направи впечатление една девойка, която излизаше от изхода — с къса, но опъната руса коса, със снажна фигура, и както му се стори, с неглупаво лице. Когато момичето мина край джипа на път към автобусната спирка, Виктор спусна стъклото и викна:

— Моля да ме извините, чаках един свой приятел, ама той не дойде. Не можете ли да ми покажете как да отида до центъра, пък после може да ви закарам до вкъщи, ако искате?

Момичето погледна оценяващо джипа и спокойно отговори:

— Що пък не. Ще ви покажа.

Когато седна на предната седалка и се запознаха, Люся посочи кутията с цигари и каза:

— Имате хубави цигари, може ли да запаля?

— Да, моля, запалете — отвърна Виктор и се зарадва на своевременното позвъняване на мобилния му телефон. Съобщението бе маловажно, но като прекъсна връзката, Виктор направи загрижена физиономия и съобщи на Люся, която вече жадно дърпаше дима от цигарата:

— Обстоятелствата се измениха. Трябва спешно да отида на делова среща. Тъй че, извинете.

Той отвори вратата на пушещата Люси, за да слезе, решавайки, че няма да позволи да тровят сина му с цигарен дим...

През тези две седмици Виктор не се среща със своята любовница и не ѝ звъня. Реши: щом тя не иска да ражда, щом иска само да се развлича и да ходи по луксозни курорти, тя не му трябва.

Наистина, доскоро му беше доста приятно да прекарва времето си с нея, понеже бе красива и умна, но сега плановите му коренно се измениха. „Ще ѝ оставя апартамента — все пак тази жена украсяваше живота ми известно време.“ — реши Виктор и се насочи към университета, където учеше Инга, за да ѝ даде своя комплект ключове. По пътя ѝ позвъни по мобилния:

— Здравсти, Инга.

— Здравсти — отговори в слушалката познатият глас. — Къде си в момента?

— Вече съм близко до твоя университет, скоро ли свършваш?

— Вече десет дни не ходя в университета и май в близко бъдеще, въобще не мисля да ходя.

— Това пък какво е?

— Нещо...

— Къде си сега?

— Вкъщи.

Когато Виктор отвори вратата с ключовете си и влезе в апартамента, Инга лежеше по пенъоар в леглото и четеше някаква книга. Погледна към Виктор:

— Кафето и сандвичите са в кухнята — каза тя без да става и пак се вгълби в четенето.

Виктор мина в кухнята, отпи две глътки кафе, попуши, сложи ключовете на масата, после се приближи до вратата на спалнята и съобщи на четящата Инга:

— Аз заминавам — може би задълго или завинаги. Оставям ти апартамента — чао. Бъди свободна и щастлива.

И тръгна към изхода. Но Инга го настигна при самата врата.

— Ама ти почакай, негоднико! — рече тя беззлобно и дръпна Виктор за ръкава — Тръгваш си, а? Целия ми живот преобърна, а сега: „Чао“.

— С какво пък съм ти преобърнал живота? — учуди се Виктор. — На мен ми беше хубаво с теб, но и на тебе не ти беше лошо, предполагам. Апартаментът сега ще си е само твой; дрехи — колкото щеш... Живей си, кефи си се, както искаше. Или и пари искаш?

— Ама ти, върни си...! Бива ли така да се плюе в душата на човека! Апартаменти разни, финтифлюшки, а и „кефи се“, на всичкото отгоре...

— Хайде стига, стига. Не сме на следствие. Имам важна работа. Всичко хубаво.

Виктор хвана ръчката на вратата, но Инга пак го задърпа, хвана го за ръката.

— А, не, драги, постой. Ти първо ми кажи, ако обичаш: някой случайно да ме е молил да му родя дете? А?

— Помолих те — отказа.

— Отказах в началото. После мислих два дни — и реших. Заряхах аспирантурата, спрях пушенето, гимнастика сутрин правя, а тук сега и книги за живота, за бебетата ми попаднаха... Не мога да мисля вече за нищо друго: изследвам как се ражда най-добре, пък той: „чао“!... Та аз само теб искам за наш баща!

Като осъзна за какво става дума, Виктор прегърна като луд Инга и със сподавен шепот почна да повтаря: „Инга, Инга, Инга!...“ После я дигна на ръце и я понесе към спалнята. Внимателно — като най-голямата скъпоценност — я спусна на леглото и почна трескаво да се съблича. Пламенно — както никога досега — той прегърна лежащата в леглото Инга и почна да целува гърдите ѝ, раменете ѝ, опитвайки се да свали пеньоара ѝ... Но Инга изведнъж мълчаливо му се съпротиви и почна да го отблъсква.

— Успокой се, ако обичаш. Има нещо друго. С една дума, днес няма да има никакъв секс. Нито утре, нито след месец — обяви Инга.

— Ка-а-к?! Защо? Не ми ли каза, че си съгласна да родиш?

— Казах ти.

— И това ще стане без секс?

— Сексът трябва да е нещо съвсем друго. Съвършено друго.

— Какво друго?

— Ами такова. Я ми кажи ти, скъпи мой бъдещ и любящ татко. Защо искаш да ти се роди дете?

— Как защо? — в недоумение седна на леглото Виктор. — Всички знаят защо. В това няма варианти.

— Правилно. Само че дай да уточним: какво точно искаш и кой вариант избираш. Искаш детето ти да се роди като продукт, като страничен ефект от нашите взаимни плътски страсти? Или искаш да го видиш като желан плод на нашата любов?

— Смятам, че е неприятно едно дете да се окаже... „страничен ефект“...

— Значи, остава да е „плод на любовта“. Но ти... не си влюбен в мен. Просто ти харесвам, а това още не е любов.

— Да, Инга, ти много ми харесваш.

— Колко си приличаме: и ти много ми харесваш, но това не е още любов. Любовта трябва да се заслужи.

— Ти май си чела някоя странна книжка, Инга... Любовта е чувство, което идва самичко — незнайно откъде. И си отива — неизвестно къде. Да се заслужи уважение, разбирам; но любов...

— А ние трябва да заслужим именно любовта помежду си — и за това ще ни помогне нашият син.

— Син?! Ти мислиш, че ще имаме син?

— Защо „ще“ — него вече го има.

— Как така „има го“? — скочи Виктор. — Значи, ти вече... И не си ми казала!... От кого е... На колко е...?

— От теб. И още е на няколко...

— Тогава значи, че още го няма!

— Има го!

— Слушай, Инга. Сега вече абсолютно не те разбирам. Приказваш някакви неща... Не можеш ли някак си по-ясно да се изразяваш?

— Ще се опитам. Нали ти, Виктор, си поискал да имаш дете и си почнал за мислиш за него? После и аз поисках и почнах да мисля за него. Днес е известно: човешката мисъл е материална. Щом като мислено си представяме нашето дете, значи, че него вече го има.

— И тогава къде е в момента?

— Не знам. Може би в някое друго, неизвестно измерение. Може би в някоя вселенска галактика сега тича с боси крачета по звездите и гледа към светлосинята ни Земя, където му предстои да се vyplъти... Може би точно сега си избира мястото къде да се роди и при какви условия — и иска по някакъв начин да ни съобщи за това. Ти не го ли чуваш, не схващаш ли неговите молби?

Виктор гледаше Инга с широко отворени очи, сякаш я вижда за първи път. Не помнеше да е разсъждавала така. И се чудеше: шегали си прави — или сериозно го мисли всичко това? Но изразът: „Може би точно сега си избира мястото, където да се роди“ го накара да се замисли.

Хората се раждат на разни места: случва се и в самолет, и на кораб или в автомобил... Много деца се раждат в родилни домове, други — вкъщи, във вана. Раждат се където се случи, когато му дойде времето. Но ако ги питаха къде биха искали да се родят? Ето, например, той, Виктор: ако имаше възможност за избор, къде би пожелал да се роди? В Русия — или в най-добрия родилен дом на Америка, Англия? Не, като че ли нито един от тези варианти не го привличаше особено.

Инга прекъсна размислите му.

— Имам точен план за нашата съвместна подготовка за срещата с нашия син.

— И какъв е този план?

— Слушай ме внимателно, скъпи мой. — Инга говореше решително, както никога до този момент, ту сядайки в креслото, ту разхождайки се из стаята. — Преди всичко, трябва да оправим напълно физическото си състояние. От днес нито ще пушим, нито ще пием алкохол. Ще направим почистване на организма — първо на бъбреците и черния дроб, чрез приемане на отвари и глад. Избрала съм вече и методиката. От този момент нататък ще пием само изворна вода — това е много важно. На мен вече ми носят всеки ден по пет литра изворна вода. Наистина, това е двойно по-скъпо, отколкото по магазините, но нищо, ще издържим. Всеки ден са ни нужни физически натоварвания, за да ни заякнат мускулите и кръвта да се движи бързо из жилите. Нужни са още чист въздух и положителни емоции, а това не е много лесно да се достави.

Решителността на Инга и планът ѝ се харесаха на Виктор. Без да иска, той я прекъсна и заяви:

— Ще купим най-добрите тренажори за физически упражнения, ще поканим най-добрите масажисти. Аз всеки ден ще пращам един от шофьорите си за изворна вода. За въздух... също един шофьор ще ходи в гората, ще го събира и „затваря“ с компресор в бутилки и после ще го пускаме в апартамента. Само дето не знам откъде се вземат или купуват положителни емоции... Може би... да тръгнем по добри курорти, като на сватбено пътешествие... Да, точно на сватбено!

Викторовото настроение се повдигаше с всяка изминала минута. То се подобряваше и от решителния и осмислен подход на Инга към раждането на детето, и от това, че иска да го роди именно от него. И защото сина му, когото видя насън, ще го роди не някаква си меркантилна и вятърничава жена, а Инга, която се отнася така сериозно и отговорно към това. Колко много му се прииска в момента да направи нещо много приятно за Инга, която той вече виждаше ясно като майката на бъдещия си син! Виктор стана, облече си костюма, приближи се до Инга и тържествено рече:

— Инга, омъжи се за мен!

— Разбира се, че ще се омъжа! — със същия тон му отвърна Инга, докато пристягаше пенъоарчето си.

— Синът ни трябва да има официални родители. Само дето отпада сватбеното ни пътешествие по луксозни курорти — това не влиза в плана ми.

— А кое влиза? Откъде да вземем положителни емоции?

— Трябва да обиколим околните села и да намерим място, което ще ни допадне. Трябва да ти хареса и на теб, и на мен, а това значи — и на сина ни, когато го види. Ще купим на това място един хектар земя и ти ще направиш малка къщичка, където, ще стане зачатие на нашия син. Аз ще прекарам там всичките девет месеца, с малки изключения. Ще насадим на нашето място нова градина. И няма да раждам сина в родилен дом, а в малката къщичка, в нашето родово имение.

Виктор не можеше да повярва, че Инга — тази млада, ефектна жена, която толкова обичаше да ходи по елитни клубове и известни курорти — е способна да направи такъв обрат в живота си. От една страна, замисълът на Инга го ласкаеше — нали тя мисли за неговото

дете; но, от друга, дали няма в това някакви елементи на ненормалност? Бе чул от един свой познат за съществуването на някакви си книги, разказващи за необикновената подготовка при раждането на дете. Този познат му бе обяснил и колко е важно всяко семейство да има собствена земя — и му подари една книга със зелени корици — „Родова книга“. Виктор не намери време да я прочете, но бе чувал, че тези книги днес предизвикват бурна реакция в обществото. Хората, които са ги прочели, почват да променят начина си на живот.

И в този миг погледът на Виктор попадна на купчинка книги със зелени корици, сложени на шкафчето до кревата. Приблужи се и прочете названието на серията: „Звънтящите кедри на Русия“. Сред тях бе и същата тази „Родова книга“. „Аха — каза си Виктор, — явно всички тези необикновени идеи за подготовката при зачеването и за самото раждане Инга е попила от тези книги — и сега се готви да ги следва неотстъпно...“ Не можеше да разбере: добро ли е това нещо или лошо. Бе нащрек заради необичайната и непрекословна убеденост на Инга. Сякаш някой невидим бе променил с магическа пръчица всичките ѝ възгледи за живота, целия ѝ мироглед. Но дали тези книги са я променили към добро или я правят малко чудачка? Виктор постоянно си задаваше този въпрос и накрая реши да поспори:

— Сега разбирам, Инга: идеите ти идват ей от тези книги. Чувал съм за тях. Едни им се възхищават, други казват, че в тях има прекалено много фантазии, недоказани неща. Може би не бива да се доверяваме сляпо на всичко, написано в тях. Сама помисли: защо ни е да вземаме някакво си парче земя, да строим къщичка и да се осакатяваме със садене на дървета?... Средствата ми позволяват да купим хубава вила с благоустроена територия, с басейн, затревени площи, пътеки и с готова градина, щом искаш.

— Разбира се, човек може да си купи всичко, даже имитация на любов... Но аз искам градината да си я насадим ние — самички! Искам един ден да кажа на сина си, като порасне: „Ето, тази ябълка, синко, и крушата, и вишничката аз сама съм ги садила и поливала, когато ти беше — още съвсем малък. Направила съм всичко това за теб! Ти беше мъничък — и дръвчетата тогава бяха мънички. Сега ти порасна, но и те пораснаха, почнаха да дават плод — за теб. И цялото това пространство около твоята малка родина аз се стараех да го направя приятно и красиво.“

Пламенните думи на Инга бяха убедителни и се харесаха на Виктор. Той даже почна да съжاليا, че няма човек в света, който би могъл да го заведе в една такава градина и да му каже: „Тази градина е засадена и отгледана от родителите ти за теб“... Да, така е, Инга е права... „Ала защо говори само за себе си, като че ли аз не съществувам?“ — помисли си Виктор и малко обиден, попита:

— А ти защо, Инга, ще разказваш на сина ни, когато порасне, само за себе си?

— Ами че ти не искаш да садиш градина... — спокойно отговори Инга.

— Какво значи „не искаш“? Искам и още как — щом е нужно за бъдещето!

— Е, щом като ще правим всичко заедно, аз ще разкажа тогава на нашия син: „Ето, тази градина ние с татко насадихме за теб...“

— Точно така — успокои се Виктор.

Два месеца през почивните дни те обикаляха с колата из околностите на града, издирвайки място за изграждане на своето бъдещо родово имение. Това занимание е най-увлекателното на света и в този период за Виктор нямаше нищо по-важно в живота от търсенето на единственото кътче в света, което трябва да се хареса на техните души, а, значи, и на техния син.

И ето, един ден те се спряха в края на едно изоставено село, разположено на тридесет километра от града.

— Ето го — тихо каза Инга, излизайки първа от колата.

— И аз усещам нещо тук — отговори Виктор.

По-късно те дойдоха още веднъж на това място, прекараха там цял ден, оглеждаха територията, разговаряха с местните жители. Узнаха, че почвата не е много плодородна: наблизко имало подпочвени води. Това обаче не смути Виктор — у него все повече и повече възникваше усещането, че тази земя, растящите на нея малки брезички, небето и облаците на него — всичко това му е вече много скъпо. На него — и на бъдещия му син. На внуците и правнуците им с Инга. А не особено плодородната земя не е беда — той ще я направи плодородна.

Оформянето на документите за покупка на два хектара земя не отне много време и само след четири месеца там изникна една красива, направо приказна къщичка от обработени греди.

В малката къщичка имаше сауна, биотоалетна, студена и топла вода, идваща направо от кладенеца, изкопан в земята. А на втория етаж — уютна спалня, от чийто прозорец се откриваше гледка към езерото и гората.

Цялата обстановка в къщичката бе измислена от Инга, както и насажденията в имението. По периметъра му двамата заедно посадиха кедри, ели и борове, както и малки фиданки на плодни дръвчета. Всяка вечер Виктор бързаше към своята къщичка и бъдещия си чифлик, където шеташе в домакинството бъдещата майка на неговото дете.

Всички жени, които познаваше Виктор до този момент, не просто минаха на заден план за него, но изчезнаха завинаги. Нестандартният подход на Инга за раждането на детето предизвика в него нови чувства. Те не му бяха още докрай ясни — може би не приличаха на обичайната любов, но той със сигурност знаеше, че никога няма да може да се раздели с нея и че само тя... Че само с нея ще може да построи своето истинско бъдеще.

Ходиха заедно в Москва на курсове за раждане на деца в домашни условия. Но Виктор се смущаваше от една странност на Инга: тя категорично отказваше да влиза в интимна близост с него, продължавайки да твърди, че детето им не бива да бъде плод на плътски удоволствия, а на друго, неизмеримо по-голямо и значимо човешко желание. „Прекалил е авторът на тия зелени книжчици — я гледай ти: не от плътски утехи! Та нима е възможно такова нещо?“ — мислеше той.

Един ден обаче, както си лежеше на леглото до Инга и вече не се надяваше на нищо, мислейки само за бъдещия син, той случайно докосна гърдта и тя неочаквано се притисна към него и го прегърна...

На сутринта, докато Инга още спеше, Виктор отиде при езерото и светът вече бе станал съвсем друг: приказен и безкрайно щастлив.

Това, което се случи през нощта, той не бе го изпитвал никога в живота си — нито с Инга, нито с която и да е друга жена. Това не бе обикновеното сливане на мъж и жена, а изумителен порив на сътворяване! Господи! Колко много хора се раждат и умират от хилядолетия, без да са изпитали нито веднъж през живота си най-върховното. А той не изпусна този шанс, благодарение на Инга. И изведнъж го обзеха нови, топли и даже изгарящи чувства към единствената му изгора и жена в живота — Инга.

Всичките девет месеца на бременността си Инга прекара в имението, само „нарядко“ отивайки до града. Тя планираше къде ще е количката, креватчето... Даже накара Виктор да насее малка тревна полянка, по която един ден да ходи малкият им син...

Раждането почна една седмица преди термина. Явно, бъдещият им син бързаше да се появи в това прелестно земно пространство!

От познанията, получени на курсовете по израждане на дете, Виктор знаеше какво трябва да прави бащата в този най-свят момент, но единственото смислено нещо, което успя да предприеме, бе да позвъни на акушерката и да извика „Бърза помощ“ — за всеки случай... На Инга ѝ се наложи сама да пълни ваната с топла вода и да подготви кърпите, да мери температурата на водата, докато той се щураше из стаята и се мъчеше да си спомни... какво следва по предписание, но безуспешно...

Инга, вече загубила надежда той да се окопоти, влезе сама във ваната... Спазмите продължаваха, но тя, при всеки напън, просто взимаше с красивия си глас високи, радостни и тържествени тонове...

Най-после Виктор си спомни за едно измежду многото неща, казани на курсовете — за положителните емоции. Той погледна към перваза и видя, че там току-що е цъфнало едно цвете, посадено от Инга. Взе саксийката с това цвете и влезе в банята, повтаряйки развълнувано:

— Гледай, Инга, твоето цвете е цъфнало! Цъфнало ти е цветето! Цъфнало е, виж...

Когато във ваната се появи малкото телце на сина му, той все още продължаваше да стои с това цвете в ръцете...

Акушерката дойде, когато Инга бе вече сложила на корема си това мъничко телце. Като видя Виктор да стои така със саксията, тя бързо го попита:

— Вие с какво се занимавате?

— Ами... сина си израждам...

— Аха... — разбиращо се съгласи акушерката. — Тогава сложете на перваза своята саксийка и ми донесете...

„Трябва да кажа на всички мъже... — мислеше си Виктор, докато вече за трети път обикаляше къщичката. — Истинската и вечна любов настъпва само тогава, когато израждаш дългоочакваното дете заедно с любимата си!“

АМА ЧЕ РАБОТА!

Ама че работа! Животът преминава, а ние даже не правим и опит да проумеем същността на общественото устройство. А нали това е един от най-главните въпроси на живота? Този въпрос отдавна ме вълнува. Затова ми се искаше Анастасия да прегледа документите по изграждането на именията, които бях донесъл със себе си, а също и моето обръщение към президента на Русия и подготвените от читателите законопроекти.

Обаче, мислих-мислих, и реших да не ги давам на Анастасия — някак си не ми се искаше да я разстройвам. Нещо повече: след като е вече бременна, на нея ѝ трябва да бъдат положителни, а не отрицателни емоции.

В крайна сметка, дадох целия пакет донесени от мен документи на дядо ѝ и го помолих да изкаже мнението си.

— Охо — рече дядо ѝ, поемайки от ръцете ми тлъстата папка: — Ти какво, Владимире, да не искаш да изчета всичко това?

— Да, искам да чуя мнението ти за положението, до което сме стигнали.

— А за какво ти е моето мнение?

— За да мога да определя по-нататъшните си действия.

— Та ти трябва сам да определяш действията си, без никой да те съветва.

— Значи, не искаш да ги четеш?

— Е, добре де, ще ги прочета — да не вземеш да се обидиш...

— Няма да се обидя. Какъв е смисълът да се четат с такова явно нежелание?

— Какъв е смисълът? Смисълът е в това, да не се губи излишно време...

Дядото седна на тревата под кедъра, отвори папката и почна да прелиства страниците, без да бърза. От време на време погледът му се задържаше на някоя, а понякога само хвърляше едно око и обръщаше на следващата. След известно време той каза:

— Владимире, трябва да прегледам всичко внимателно, я се разходи някъде...

Отдалечих се на двадесетина метра от него и почнах да ходя напред-назад, в очакване да приключи с четенето на донесените документи и подготвените статии за алманаха. С техните текстове бих искал да запозная и вас, уважаеми читатели.

РАЗГОВОР С ПРЕЗИДЕНТИТЕ

Ето, кажете, моля ви, уважаеми господа президенти, премиери и канцлери: кой, всъщност, управлява държавите?

На пръв поглед, този въпрос изглежда странен. Даже ученикът, отговаряйки на него, ще каже: „Страната се управлява от президента, правителството и парламента“.

Да, но такъв отговор говори само за мащабната илюзия на народните маси — не само в нашата страна. С тази илюзия живеят не само простите хора, но и самите управляващи. Чрез логическо мислене, тя може и трябва да бъде развенчана. А онези, които не могат да осъзнаят илюзорността, ще си се раждат и умират на Земята без да са живели, понеже тъй нареченият живот на Земята е само една илюзия.

И така — да се развенчае! Хайде, преди всичко, да се разберем какво значи „управление на страната“. Най-важното, а може би и единствено важното, е управлението на обществените процеси и явления, които стават в социума. Президентът е главен фактор в този процес.

Хайде тогава да го попитаме:

— Господин президент, отговорете моля ви, вие ли управлявате в страната ни развитието на наркоманията?

— Не! — ще отговори президентът. — Аз не управлявам този процес.

— А бурното развитие на проституцията?

— Не, не го управлявам.

— А измирането на народа?

— Какви ги говорите! Не мога да управлявам измирането...

Могат да се зададат още много въпроси, на които ще бъде даден същият отговор: „Не го управлявам“. Невъзможно е да се даде друг отговор, защото той би окачествил президента като престъпник.

И ето какво излиза: в обществото стават ярки, мащабни процеси, влияещи на живота на всеки човек, но върховният управник и цялата

армия; негови чиновници, нямат отношение към тези процеси. И тогава — какво точно управляват?

Ако човек се вгледа внимателно, ще открие, че те неволно, без самите да подозират, управляват прикриването на истинските управници, които, както сами разбирате, има защо да се крият.

Между другото, нито теоретически, нито практически, нито един президент, канцлер или премиер не може да бъде реалният управник на държавата — те само изпълняват чужда воля, мислейки я за своя. Учените психолози, например, могат да обосноват това научно.

Това важи и за всеки човек поотделно и ние с вас можем да разберем това, ако анализираме живота си внимателно.

Нима върху живота ни не въздействат най-различни хора още от детската градина, училището, института? Ако поискат, ще направят от нас комунисти; ако решат — ще ни възпитат като фашисти; или като демократи, както е сега.

И чрез това възпитание-внушение те предизвикват съответни обществени процеси.

„Човек трябва да определя действителността само чрез самия себе си.“ — казва Анастасия. Хубави и верни думи! Но за да се разбере действителността, трябва да се разсъждава. А съществуващият начин на живот не ни оставя време за размисъл, затова и се ползваме от чужди, натрапени ни определения за действителността.

Та държавният глава има много по-малко време за мислене, отколкото обикновените хора. Неговата програма за деня е запълнена по часове и минути, и то често не от самия него.

Обозримото историческо минало също говори за невъзможността държавата да се управлява от един управник, известен на всички.

Известно е, че в Древен Египет фараонът е бил възпитаван от жреците и те са знаели предварително за много негови бъдещи решения. Но и в периода, когато вече е управлявал сам, те постоянно са му давали съвети. Фактически, фараонът бил резонатор на чужди воли.

На Изток властващите също са имали придворни мъдреци и са се съветвали с тях.

Както древноегипетските жреци и източните дворцови мъдреци, така и влѣхвите от ведруския период не са се обременявали с

държавни дела. Главната им задача се състояла в анализа и размишленията.

Липсата на такава възможност при сегашните управници и парламентаристи не им позволява да влияят ефективно върху процесите, протичащи в обществото — и фактически ги лишава от власт.

Това го потвърди един депутат от три свиквания на парламента, когото познавах добре — доктор на икономическите науки, професор. Потвърди го, когато остави своето депутатство и така получи шанса да мисли, да анализира.

Потвърди го и скандалната ситуация, разтръбена от пресата, когато един депутат от днешната Дума се обърна към Конституционния съд, заявявайки, че заместник-шефът на главната администрация на президента бил посъветвал в прав текст група депутати от Държавната дума да не разсъждават, а да правят каквото им се заповяда.

Колкото и да е парадоксално, въпросният заместник-шеф се е оказал, вероятно интуитивно, по-близо до истината от всички. На него му е по-лесно да взема решения сам — оперативно и ефективно, отколкото да гледа как тълпата се върти около тези решения, без да употребява мозъка си. Че това е така, потвърждават сегашните партии в Държавната дума, на които липсва дори една елементарна програма, ясна и понятна за народа.

Ситуацията с вече оповестените идеи и програмата на Анастасия най-ярко показва неспособността на съществуващата система да взема самостоятелни решения.

Програмата на Анастасия бе подкрепена от много хора — както показва анализът, преобладаващото мнозинство от тях са с разумен начин на живот и склонни към размисъл. Много хора в най-различни райони на страната, преодолявайки трудностите, пристъпиха към нейното осъществяване. А на правителствено ниво се оказа, че има хора, неспособни да проумеят и една част от това, което се бе случило сред народа.

Не стига това, но и се почна противодействие — именно то издаде влиянието на външни сили върху Русия; доказва факта, че нашата страна не се управлява от нейното собствено правителство.

Разбира се, това противодействие не е на нивото на жреци, които залагат програми за векове и хилядолетия. То е по-просто и конкретно и е продукт на сега образувалата се система за световното устройство, в която на Русия е определена ролята на суровинен придатък на Запада и пазар за некачествени продукти.

Под „Запад“, в случая не бива да се разбира цялото население на Европа и Америка. Това е просто група от транснационални компании и финансисти, заинтересувани от своите печалби.

Както всички можем да се убедим, през последните десетилетия техните планове се осъществяват най-интензивно и нашите управници, меко казано, не попречиха ни най-малко за тяхното прилагане. А това е още едно ярко потвърждение, че те, фактически, нямат истинска власт.

Единственото противодействие срещу разрушаването на държавата и геноцида над значителна част от нейното население е програмата на Анастасия.

„Но — правилно може да забележат повечето читатели — тогава защо продължавате да се обръщате към тези, които нямат власт и които не са способни да променят нещо?“

Ще отговоря.

Първо. Уважаеми читатели, та нали аз не се обръщам само към властта, а преди всичко към вас, с надеждата, че ние, със съвместни усилия, ще можем да разберем положението, в което сме попаднали? С надеждата, че тази ситуация ще бъде изложена в нашето тълкуване в родовите книги. Това трябва непременно да се направи! Иначе не само нас, но и децата ни ги чака незавидно бъдеще.

Второ. Аз помня въпроса на Анастасия: „Кой е виновен за невъзприемането на истината: носителят ѝ — или този, който не я възприема?“ Мисля, че за да няма достатъчно поддръжка от страна на държавата за тези, които са почнали да създават свои имена, имам вина и аз. Може би не съумях да изложа идеята на език, понятен за чиновниците. Уж руският език е един, но разните слоеве от населението го използват нееднакво и влагат в думите различен смисъл.

От това излиза, че аз не владея езика, разбираем за чиновниците.

В администрацията на президента, правителството и Думата работят хора — същите като нас. Те също имат деца, жени и внуци, на

които, както всички останали родители, желаят хубаво бъдеще. И ако те успеят да разберат ситуацията, ще добият истинска власт и ще могат съществено да повлияят за позитивните процеси. Но къде, как да се намерят думи, способни да спрат суетата на суетите? Трябва да се търсят! Инак ще дойдат нови политици, но и те ще попаднат в същата тази система, която блокира мисленето. Затова и се обръщам към вас, мои читатели: хайде да търсим заедно думи, разбираеми за различните слоеве на обществото!

Затова, именно, за пореден път, отстоявайки позицията си, аз се обръщам към президента и правителството.

ДО ПРЕЗИДЕНТА И ПРАВИТЕЛСТВОТО НА РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ

Несъмнено, Вие, като върховен глава на руската държава, повече от когото и да е, сте заинтересуван от разцвета на нашата страна. Като всеки държавен глава, бихте искали да получите признание от народа и да оставите добър спомен за Вашето управление — като за най-светъл период, заложил основите за процъфтяването на държавата и нейния народ.

По същия начин и всяко руско семейство иска да уреди своя живот и бит, достойни за човешкото съществуване. И всяка майка, родила дете, мечтае за неговото щастливо бъдеще, разбирайки, че това е възможно само тогава, когато цялата държава е тръгнала в разумна и предсказуемо добра посока.

Вие се стремите да настроите държавните институции, правителството, министерствата и регионалните власти към подобна цел. Обаче, въпреки искреността на Вашето желание и усилията на държавния апарат, в страната продължават да се ширят корупцията, наркоманията, проституцията, детската престъпност и още много други негативни явления.

Усложнява се и екологическата и демографската ситуация. Семействата се разпадат. Населението на страната намалява всяка година. Народът просто измира.

Всичко, което вършите Вие, е много важно: усиляване на вертикалната власт, реорганизация на държавния апарат, реформа на армията, удвояване на БВП в икономиката. Всички показатели в страната са със знак плюс, динамиката е положителна, но хората не усещат това. На хората — съседите, колегите, роднините, родителите и децата — им става все по-трудно да се разбират помежду си, да намират отзивчиви и добри думи, да развиват своите взаимоотношения на основата на честността, порядъчността и доверието. Страхът за утрешния ден, за бъдещето на децата ни, не намалява. Не са ли това главните показатели?

Борбата с негативните явления се води все по-активно, но те не намаляват. Защо? Защо желанията на народа и стремежите на президента не съвпадат с действителността?

Не е ли време всички да погледнем истината в очите и да си направим извод: борбата се води само с последствията, а не с причините, които са ги породили. Не е ли време Вие открито да признаете факта, че в нашата Страна съществува чужда на обществото ни идеология, разбирайки, че много отрицателни процеси са предизвикани от определени сили? Вие, като кадрови чекист, не можете да не знаете това.

Народите днес са подвеждани от тези сили до такава степен, че са започнали да възприемат действителността неадекватно. Най-простият пример: рекламата. И учените-психоаналитици, и обикновените хора разбират: масираната реклама не е нищо друго, освен механизъм, който въздейства мощно на човешката психика. Чрез този механизъм може да се накарат народите на много страни да употребяват вредни за здравето хранителни продукти, да носят неудобни дрехи, да гласуват за определени политици. И този механизъм с колосално въздействие върху масите би трябвало да е във Вашите ръце, в ръцете на правителството ни. Така ли е това? Съвсем не! Той има други господари. При всеки опит да се въведе ред по този

въпрос, веднага почват да се сипят обвинения за „нарушаване свободата на словото“. Тези обвинения обаче се повдигат именно от тези, които не предвиждат свобода за словото на народа. Масмедиите, практически, се намират в ръцете на финансовите магнати.

Те внушават на цели народи една чудовищна лъжа, криейки се зад циничното обяснение, че рекламодателите спонсорират цялата телевизия, всички интересни предавания, които „толкова много обичате да гледате“... Нищо подобно! Те само предават на телевизиите част от обраните от народа пари, слагайки надбавка към стойността на своите стоки за заплащане на рекламите по телевизията, радиото, в транспорта, на улицата. По този начин целият народ плаща за работата на телевизията, купувайки химикали за ядене и некачествени стоки за народна употреба. Заплащат бездарните телевизионни програми и сапунените сериали, насаждащи образа на угрижения неандерталец.

НАУКА ЗА ОБРАЗНОСТТА ИЛИ В ЧИИ РЪЦЕ Е УПРАВЛЕНИЕТО НА СТРАНАТА

През всички времена идеологиите на държавите са се създавали с помощта на механизмите за въздействие върху човешкото общество чрез образи, чрез тайните, древни познания на науката за образността. Някой от учените мъже може да възрази, че такава наука не съществува. Не, съществува! И нейното наличие не се определя от желанието на учените, а от самата същност на човека. Човекът е устроен така, че мисли, а мислите създават образи.

Напоследък често свързват съществуването на науката за образността с Древния Египет. Има исторически факти по какъв начин чрез образите, създавани от жреците, са освобождавали държави или са била поробвани различни народи.

Подобни знания са се опитвали да овладеят и спецслужбите на хитлеристка Германия, а в съветския период — XIII-ти спецотдел на КГБ.

Днешните политически идеолози на Запада, а сега вече и нашите, използват интуитивно някои елементи от тази наука. Оттук и изразите: „да се създаде имидж“, „начин на живота“, „мисловен образ“, „образ на кандидата“.

За експертите в тези психотехнологии не е важно какви са вътрешните мотиви на кандидата, що за човек е той, дали е добър специалист. С много пари и чрез масмедииите политическите „имиджмейкъри“ формират образ, който да се хареса на народа. Затова хората гласуват на изборите не толкова за самия човек, колкото за създадения от пиар-технолозите образ. Няма да мине много време, когато ще гласуваме и за гумен депутат и каучуков президент...

А най-висшето майсторство — от неизмеримо по-високо ниво — представлява формирането на образ на държавата и на цели народи.

В многовековната история на човечеството има маса примери как се управляват държави чрез образи. Като най-ярък и разбираем пример за дейността на пи-ар-технолозите от висок ранг — съвременните

„жреци“ — може да се вземе това, което стана с нашата страна и народите ѝ през последното столетие.

Съветският съюз се разпадна, а беше една от най-мощните империи в света. Но какво предшестваше създаването на СССР и последвалия негов разпад?

Преди формирането на СССР бе създаден привлекателният образ на бъдещата социалистическа, а сетне и комунистическа държава. Представяха помешчиците и фабрикантите с образа на „крвопийци на трудовия народ“. В Русия е царувал царят, монархията е изглеждала непоклатима, но още тогава е почнал да действа един образ, който привлякъл свои привърженици и те открили всевъзможни начини за унищожаване на монархията и създаване на нова държава. Според новия образ.

Рухването на Съветския съюз също бе предшествано от създаването на образа на СССР като тоталитарна държава. Обсъждаше се необходимостта от създаване на нова, „щастлива, свободна и демократична държава“ от западен тип. Правителството и лидерите на държавата бяха представяни като кръвожадни потисници на свободата и народа, а социалистическият строй — като неприемлив и стигнал до задънена улица. Всички образи на комунистите, създадени от режисьорите, актьорите и художниците — образи, възпитавали цели поколения — бяха развенчани с един замах. Но какво се предложи в замяна на това?

Вакуумът почна да се запълва с образите на преуспяващи бизнесмени, на бандити, проститутки и холивудски красавици. Младежта днес се стреми да подражава на техните навици и нрави. Материалната заможност се превърна априори^[2] в критерий за благополучие. Кой как го е постигнал — няма значение. Пред целия народ бе обявено, че трябва да почнем изграждането на развито демократично общество, но в същото време се премълчаваше и се премълчава факта за непреодолимите проблеми на Запада: наркоманията, колосалната корупция, влошаването на екологията, душевните депресии, спадането на раждаемостта и какво ли още не.

Жените отказват да раждат, ако не виждат бъдеще за децата си.

Народите от демократичните страни не виждат ясно бъдеще, но на съвременните жреци им е нужно да представят демокрацията — в сегашния ѝ вид като единствения приемлив строй за човешкото

общество. Защо? Защото в условията на сегашната „демокрация“ може да се управлява най-лесно. Нищо по-лесно от това да се скриеш зад „свободата на словото“, „свободата на бизнеса“ или „свободата на избора“ — и да подхвърляш на народа гадости. И това се прави не случайно, а целенасочено, съзнателно! С какъвто образ дружиш — такъв ставаш.

На тези пи-ар технолози е известно какво ще се случи с народа. Не е особено трудно да се идентифицират инициаторите на катаклизмите, ставащи в Русия. Достатъчно е да се проследи накъде изтичат всеки път ценни човешки и материални ресурси.

След революцията през 1917 година, огромният поток на емиграцията към Запада изнесе от Русия солиден капитал, исторически ценности и традиции, но — преди всичко — човешки потенциал.

След разпада на съветската империя, много „реформи“, както и примамливият образ на „процъфтяващите цивилизовани страни“, погълнаха безвъзвратно и продължават да поглъщат нашите материални и човешки ресурси.

Но най-печалното — това е съвременният образ, оформен за нашата държава и предназначен да унищожи страната и народите, които живеят в нея. За това съвсем не е нужна военна интервенция. Действа сила, много по-мощна от материалното оръжие. Действа образът! Изградена е комбинация, която аналитиците могат да разшифроват още днес. Тя съвсем не е сложна. Нека се опитаме да поразсъждаваме: Какво строим ние днес? Накъде вървим? Пи-ар технолозите казват: „Ние строим развита демократична държава по западен образец. И, следователно, когато я построим, всички ще бъдем богати и щастливи“. „Но — логично забелязват милиони наши съграждани, — щом на Земята вече съществуват развити, демократични, щастливи държави, то не е ли по-просто веднага да отидем там?“ И милиони заминаха в Германия, Израел, Америка. И продължават да заминават, доставяйки на тези страни интелектуален и материален капитал. И стават там роби. Образът действа!

А какво да правят оставащите в Русия?

„Да градят развита демократично общество и да станат богати“ — казва образът. Но какво може да направи за този „градеж“ един сътрудник на КАТ? Един продавач в магазин? Един чиновник от

администрацията? За мнозина това е непонятно. Как да станеш богат, като получаваш от 3 до 5 хиляди рубли^[3], също е неясно. Но нали има и други, които някак си са успели да си уредят живота и се возят на скъпи коли, вдигат вили-палати, посещават скъпи курорти.

И почва да се опитва да се уреди някак си и цялата страна: продавачи и купувачи, катаджии и чиновници, офицери и войници, учители и студенти... Но онези, които познават науката за образността, само се смеят над подобни усилия: „Добре, ловете таласъми с пагони, а после създавайте служби за безопасност вътре в самата служба за безопасност...“ Ние се борим не с причините, а с последствията — Образа вече си е свършил работата. Той е способен да прониква безпрепятствено в главите и на политици, и на генерали, и на висшите чиновници, и на обикновените хора. За него — Образа — не съществуват гранични пунктове и затворени кабинетни врати. Той изстрелва руската девойка от глухата провинция в някоя чужда страна — подмамва я със стръвта за „щастливия живот“ и я принуждава да се занимава с проституция: ту в Кипър, ту в Израел, ту в Ню Йорк. Този „щастлив живот“ кара чиновника да взима подкупи, милиционера — да става ортак на бандита. Той — Образът — е велика енергия! А нашите политици продължават да въртят тази латерна, засилвайки пагубния за страната ни образ: „развитите демократични страни“; „цивилизованият Запад“...

Хората осъзнават: със страната ни става нещо недобро. Ето защо те се отнасят с разбиране, когато Вие, Владимир Владимирович, се стремите да въведете ред. Но как да стане това? Да се укрепва единствено вертикалната власт, в случая е недостатъчно. Вие заздравихте вертикалната власт, обаче с това заздравявате не само своята власт, но и властта на образите.

Хиляди чиновници получиха по-голяма власт, но под въздействие на Образа, те, без да осъзнават сами, ще действат в негова полза. В услуга на онези, които са го създали. А създателите му вече са решили, че съдбата на Русия е предрешена. Действията им станаха разюздани и нагли. За да консолидират властта си и да поддържат имиджа си, пагубен за нашата страна, в Русия са внедрени специално подготвени експерти. Официално ще заявя, че на територията на Русия действат специално обучени хора, в чиито задачи влиза следенето и

при необходимост, коригирането на идеологическия сектор на държавата. Мисля, че и това Ви е известно.

Хайде да се замислим: защо през последните години в нашата художествена литература, киното, телевизията — толкова малко положителни образи — образи, способни да вдъхновяват хората, да ги водят, да им помагат да градят прекрасно бъдеще за децата си? Слава Богу, ние още помним такива образи и живеем с тях, но какво влиза днес в главите на нашите деца?

Убеждават ни, че уж такова било търсенето сред масите: всички искали да гледат само холивудски гърли, сюжети за бандитски делби и информация за кървави събития. Абсолютна лъжа! Хората не искат това! Казват ни: „Като не искаш — не гледай; не ти харесва — не слушай...“ С други думи — свобода на избора. Но това не е съвсем така. Или — по-точно — съвсем не е Така. Фактически, избор няма! Нито за децата, нито за големите, а най-малко — за старите хора. Така че, ако ти не си корав, циничен, бездушен човек в живота — пътят към нарисуваното от някого „благополучие“ е затворен пред теб. А друг път няма. Нима не е така около Вас? Или около нас? А цялата тази вакханалия има специално име. Още отдавна са отработени особени, скрити механизми за подбор. Поетите, педагозите-новатори, режисьорите, писателите, посмели да създават положителни образи на Русия, се преследват жестоко. За тях просто всичко е затворено.

Това се върши включително и под формата на борба със сектантството, внедрено от западните спец-служби. Подобни изказвания могат да се чуят не само от офицери от руските специални служби, но и от обществени и политически дейци. И от висши чиновници в администрацията на президента на РФ — Вашата администрация. Така например, заместник-началникът на администрацията Сурков, в едно свое интервю в един вестник, казва:

„Срещу Русия се води тайна война от онези кръгове в Америка, в Европа и на Изток, които третираш нашата страна като потенциален противник. Те приемат безкръвния колапс на Съветския съюз за своя заслуга и се опитват да разширят успеха си. Тяхната цел е разрушаването на Русия и запълването на огромното ѝ пространство с многобройни, неработещи псевдо-държавни образувания“.

Подобно твърдение е абсолютно логично — поне затова, че силите, разрушили СССР, са живи. Ето защо е напълно естествено, че

след като са удържали победа на определен етап, те няма да мирясат и непременно ще продължат успешното си настъпление.

И тук е особено важна не констатацията на факта, а разбирането на механизма, чрез който се провежда разрушителното въздействие.

Вече знаем: разпадането на СССР стана не под въздействието на въоръжено нахлуване, а вследствие на идеологическата обработка на населението. Идеологията — ето главният механизъм, чрез който може да се унищожи или стабилизира която и да е държава. Но всяка идеология може да влияе на масите, ако има добре изградена и действена структура за въздействие. Такава съществува, но не е наша: чрез нея днес работят чужди образи. А къде се дяна нашата? Ние я унищожихме!

В СССР, покрай идеологическите институти и центрове за трансляция, покрай идеологическите отдели на ЦК на КПСС и Министерството на културата или пресата, съществуваше и една огромна мрежа, включваща дворци и домове на културата, районни и селски клубове.

Тези учреждения даваха възможност на милиони млади хора безплатно да се занимават в кръжоците по художествена самодейност. В тях се четяха лекции, провеждаха се събрания. Приетата в държавата идеология можеше да отива до масите и да се разяснява.

В началото на преустройството, когато идеологията се смени, мрежата на тия учреждения бе ликвидирана, като се прекрати финансирането им.

Трудно е да си представим как един шофьор на автомобил, разбрал, че е сгрешил посоката, вместо да завие и да се върне в правилния път, ще вземе да разглобява своя автомобил на части... Но точно такова нещо стана в страната ни. Когато в обществото решиха (не без помощта на определени сили, разбира се), че не вървим накъдето трябва, ние, вместо да направим обратен завой и да използваме вече съществуващия механизъм, взехме, че просто го развалихме. А какво дадохме в замяна?

Основната задача за духовното възпитание на населението — и на първо място на младежта — се предполагаше да се повери на Руската православна църква. Обаче изникват все повече и повече свидетелства за това, че първо трябва да се превъзпита преобладаващата част от самото духовенство.

Но Руската православна църква, като институт за духовност, катастрофално не оправда надеждите. Защо? Защото, ако за няколко години, с държавна поддръжка, се окаже възможно да се отворят двадесет хиляди църкви, то за възпитаването на двадесет хиляди високодуховни свещенослужители, способни да утешават и просвещават хората истински, са нужни столетия и определени условия. Но не такива, при които държавата дава привилегии и финанси, което само развъртава и привлича конюнктурни фигури и нехранимайковци. При такова положение печелят не истинските духовни пастири, а онези, които са по-близо до хранилката. Побеждава не тази енория, която се възглавява от високодуховен настоятел, а онази, която е успяла да измъкне повече финанси.

Нали знаем, че процесът за привличане на енорияши и повишаване на духовността им е дълъг процес, продължаващ с години? Затова и си кърпи, от време на време, расото селският свещеник, защото не може да си купи ново... Докато в същото време друг кара кола, чуждестранна марка.

За користолюбието и сребролюбието, овладяли вече и свещенослужителите на Руската православна църква, говори и Негово Светейшество Московският и на цяла Русия патриарх — Алексий Втори. На 15 декември 2004 г., в залата за църковните събори в Катедралния съборен храм на Христос Спасителя, на годишното заседание на Епархиалното събрание на град Москва, той каза:

„... Днес ни се налага да наблюдаваме ред негативни явления — това са и общата инертност на църковния бит, липсата на динамика в живота на енориите, малката посещаемост на храмовете богослужения, отсъствието на религиозни интереси в подрастващото поколение.

Тревожен признак за отмиране на православно съзнание, спадане на църковността и духовното ослепяване е и все по-усилващата се комерсиализация в много области на енорийския живот. Материалният интерес все по-често излиза на първо място, засенчвайки и убивайки всичко живо и духовно. Нерядко храмовете, като някакви търговски фирми, търгуват с «църковни услуги».

Нищо не отблъсква хората от вярата така много, както користолюбието на свещениците и храмовите служители. Не напразно

сребролюбие то е наречено «гнусна, убийствена страст и най-голямото предателство към Бога, адски грях».

Патриархът забрани да се взема такса за извършване на църковните тайнства — обредите на причастието, венчавката, миропомазването и опелото — и да се търгува с «църковни услуги». Но дали псалмите и свещениците ще се подчинят на тази заповед, наложена от висшия църковен йерарх, ако те вече са престъпили най-висшето — заповедите Божи?“

[2] априори — Независимо от опита и практиката; предварително. — Бел. devira ↑

[3] 10 рубли по курса на БНБ са около 0,60 лв. ↑

РУСКА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА. НО РУСКА ЛИ Е?

Покрай всичко друго, върху Руската православна църква оказаха едва ли не най-силно пагубно въздействие западните спецслужби. Това можеше да се предвиди, ако някому бе възложено да го направи. Ние разбираме: преобразованията в нашата страна винаги се предшестват от идеологическа обработка. Биха ли могли отделите на западните спецслужби, отговорни за нужните на господарите им промени в Русия, да оставят без внимание такава важна институция като Руската православна църква? Разбира се, че не! В противен случай, работата им няма да е професионална. Още повече, че обстановката за идеологически диверсии в Русия бе станала повече от благоприятна. А заетите с реорганизация наши специални служби, меко казано, се бореха за вътрешни делби на пайовете, което, мисля, продължава и досега.

Не е възможно да знаем за всички операции на западните спецслужби, проведени чрез структурите на Руската православна църква. Но една от тях получи резонанс в обществото. Милиони руснаци, включително и много свещенослужители от Църквата, продължават да изпитват нейните пагубни последствия. В случая имам предвид една структура, възникнала в Руската православна църква (РПЦ) и слагаща етикети на светските и религиозните организации в Русия, възбуждайки по този начин неприязън към Църквата.

„Сектоборците“ почнаха да действат от името на Църквата и дори, както парадират, с благословението на патриарха Алексей Втори. В отговор на техните действия, много хора, отнасяли се преди лоялно към Църквата или даже посещаваха черквите, защото са кръстени, почнаха да махат кръстчетата от шиите си.

Още една хитрост на „сектоборците“: занимавайки се с разобличаване на измислените от тях „секти“, те фактически критикуваха и осмиваха Руската православна църква.

По този начин, на Църквата бе нанесен сериозен удар.

По-късно те решиха да ръководят и висшите органи на държавната власт на Руската федерация.

Възприели от душа и сърце идеята за прекрасното бъдеще на Русия, описано в книгите, хората от различни руски райони започнаха и продължават, да се обръщат към местните администрации, с молба да се отделят за семействата им участъци за основаване на родови имения.

И — удивително — за пръв път хората искат не привилегии, не „добавки“, а малка част от природата на собствената си страна, където сами да си създадат условия за пълноценен живот, а не просто за оцеляване.

Би трябвало да се приветства този народен порив. Той не е мимолетен. Последните четири години свидетелстват за това, че желанието на тези хора е обмислено и необратимо. Идеята обхваща най-различни слоеве от населението: ученици, учени и предприемачи; учители, лекари и пенсионери; военни и политици; художници, поети и писатели. Сред тях има и академици, губернатори, жени на президенти на бившите Съветски републики.

Чрез тези хора могат да се решат много социално-икономически задачи в страната, рязко да се измени демографската ситуация, да се решат проблемите на продоволствената безопасност, заетостта на населението, здравето на нацията. Но — най-важното — да се опрем на мощната сила на народа, който създавайки свое лично пространство, ще укрепи с радост любимата си държава, която му е дала такава възможност.

Но, явно, някому никак не са се харесали възникналите в руския народ позитивни стремежи.

ОКУПАНТИТЕ В ДЕЙСТВИЕ

В изпълнителните органи на властта на субектите на РФ и даже в кметствата, е постъпило указание читателите на моите книги да се третират като сектанти и терористи. Следователно, да се противопоставят на всякакви техни начинания — особено на онези, които искат да си устроят свое родово имение в селска местност.

Средствата за масова информация, със заплаха дори за уволняване на журналисти — да не разказват за тези начинания. А ако някъде споменат за тях — да е само като за някакви ексцентрици, призоваващи всички обратно в гората — назад в миналото...

Работещите в културните учреждения имат указания да пречат на провеждането на мероприятията, свързани с книгите и с идеите, изложени в тях.

Постъпващите от читателите съобщения свидетелстват за това, че на територията на нашата страна действа някакво общество, имащо свои агенти в държавните и църковните структури и провеждащо своя разрушителна политика.

Това не е само мое твърдение. За това говорят и професионалните аналитици, запознали се със събраните материали.

Появи се даже терминът „култ към Анастасия“. А какво или кой се подразбира под тези думи? Аз като писател? Или моята книга със заглавие „Анастасия“? Или героинята на книгата, наречена Анастасия? Или милионите читатели на тези книги, техният стремеж да въплътят идеята на Анастасия за една прекрасна и благоденстваща Русия? Излиза, че е всичко това заедно.

Печално е да се наблюдава как задокеански и нашенски дякони, нямащи нищо общо с християнското вероизповедание и окупирали Православната църква, оказват натиск върху чиновниците на държавния апарат. Християнството за тях е само удобно прикритие: по действията им се вижда ясно, че те са твърде далеч от християнския морал. Методите им са стари. Със същите методи на лъжа и насилие се е унищожавала и културата на Древна Русия и се е внедрявала чужда

на народа ни идеология. Писах за това в своите книги, но веднага почнаха да ме обвиняват в езичество. Що за обвинение е това?

То не е нищо друго, освен обвинение, че желаем да познаваме историята на своята страна, културата на своите прародители.

Обаче има и радостни, обнадеждаващи събития. Животът все по-често почна да създава ситуации, при които неблагоприятните действия сякаш стават прозрачни, осветени от невидим лъч. Прави ги герои на анекдоти. Ето, съдете сами:

„РОДОВА КНИГА“ И „СЕМЕЙНА ЛЕТОПИС“

През 2002 година издателство „ДИЛЯ“ издава поредната книга от серията „Звънтящите кедри на Русия“ под заглавие „Родова книга“, в която съобщава на читателите: „На нашето издателство му стана близка и понятна идеята за «Родова книга». Давайки тази книга за печат, решихме незабавно да пристъпим към пускане на «Родова книга» за водене на лична семейна летопис“. Скоро след издателство „ДИЛЯ“, през 2003 г. издателство „Русский Дом“ издаде книга със заглавие „Семейна летопис“, един от съставителите на която е архимандрит Тихон (Шевкунов).

С напътствени думи в началото на книгата се изказват президентът на Русия В. В. Путин и патриархът на Москва и на цяла Русия Алексий Втори:

„Семейната летопис — това не е просто разказ за няколко човешки съдби или даже за цял един род — това е повествование за историята на цялата държава. Съдбата на Русия — това е историята на семейството в поредицата на сменящите се поколения...

Такова знание е необходимо, за да може всеки гражданин на Русия да осъзнае своите корени, своята съпричастност към историята на нашата велика Родина.“

Президент на Русия В. В. Путин

„Семейната атмосфера, домашното огнище, взаимоотношенията с близките, паметта за своите предци и възпитаването на потомците — всичко това има огромно значение за нравственото укрепване на личността, а, значи,

и на държавата. Неслучайно много народи казват, че любовта към Родината започва от семейството.“

Патриарх на Москва и на цяла Русия Алексей Втори

А първа обяви тази идея Анастасия:

„Съвсем малко време ще мине — и ще почнат да създават родова книга — със своята ръка да я пишат, запълвайки страниците, милиони бащи и майки. Те ще бъдат множество велико — книгите родови! И във всяка ще има истина, извираща от сърцето: за нашите деца. Лукавство в тия книги няма да има. Пред тях историческата лъжа ще рухне.“

Анастасия

Няма да изпадам в подробности, по какъв начин и заради кого издателство „Руский Дом“ последва издателство „ДИЛЯ“. Важна е реализацията на самата идея. Сега виждаме: идеята е подкрепена от президента на Русия, от патриарха, от председателя на Държавната дума, който връчи на учениците „Семейна летопис“ в Деня на знанията^[4].

Какво да правят сега нещастните клеветници? Да причислят към сектантите президента, патриарха и председателя на парламента? А — заедно с тях — и предишния президент на Украйна, подписал указ „За селското стопанство“, според който на украинците се предоставят не един, а два хектара?

А също и губернаторът Аяцков, който е казал в едно интервю по НТВ за анастасиевците: „С тях е бъдещето на страната“ — и предложил на чиновниците на своя апарат да вземат земя и да почнат да изграждат родови имения?

И губернаторът на Кемеровска област Тулеев, отделил земя за селище? И върховният мюфтия на Русия Талгат Таджудин, който отговорил на въпроса на кореспондента от „Сътворение“ — „Как се отнася към серията книги «Звънящите кедри на Русия»?“ отговорил:

„Обичам тези книги, чета ги и черпя от тях много ценни неща за себе си. Чувствам, че четейки тези книги, човек укрепва вярата си в Бога, а нали вярата в Бога трябва да се подхранва всеки ден? Затова не трябва да са отворени само очите — преди всичко, сърцето трябва да е отворено. Сърцето за това е дадено — да обича, — а книгите на Владимир Николаевич Мегре помагат да любим Бога. Той предава тази истина на хората чрез думите на Анастасия. Може за богословите да има някои спорни въпроси; може би някой ще каже, че това е хипотеза, но вярата в Бога и любовта към Бога, първо се събира зрънце по зрънце, а после става безмерна. И човек, даже още преди да си заmine в другия свят — дори и тук, на Земята — става щастлив. А книгите «Звънтящите кедри на Русия» ни помагат за това.“

А в навечерието на тези събития, явно под натиска на интригите и заплахите на всичките тези „сектоборци“, един от православните архиепископи (няма да казвам името му, за да не влезе в историята) подписа писмо, с което заплашва да отлъчи от Църквата всички, които четат и разпространяват книгите от серията „Звънтящите кедри на Русия“.

По този начин архиепископът „отлъчва“ от Църквата и самия патриарх, който поддържа идеята за създаване на „Семейна летопис“ и е подписал, заедно с президента, своето обръщение. Да допуснем, че патриархът не е и докосвал моите книги. Това не е важно — нали в книгите са важни не хартията и печатните букви, а идеите, изложени в тях. Една от идеите е подкрепена, а аз съм убеден, че скоро, на държавно ниво, ще бъдат подкрепени и другите. А засега...

Така че, може би, е време да се обърне внимание на правоохранителните органи какво представляват, всъщност, така наречените „сектоборци“. С какви методи и интриги действат, така удобно разположили се под в структурата на РПЦ. Ясно е, че не само за молитви! Разпалване на междурелигиозна вражда, дискредитиране органите на държавната власт — ето с какво се занимават.

И глупаво ще е даже да предполагаме, че някаква си отделна група „сектоборци“ е силно обезпокоена лично от моето духовно присъствие. Действията им явно свидетелстват, че те изпълняват поръчкова работа за недопускане в Русия на каквито и да било позитивни преобразования. Тяхната идеологическа диверсионна дейност се проследява нагледно и от следния пример.

[4] Официален празник в Русия — 1 септември — б.п. ↑

ЕВРЕЙСКИЯТ ВЪПРОС

Напоследък отново, за кой ли път вече през последните хиляда години, се развихрят страсти по еврейския въпрос.

Все по-често почна да се говори за разрастване на екстремистки явления в Европа и Русия, включително и срещу евреите. Конгресът на еврейските общности, провеждан в Европа, свързва тази ситуация с увеличаването на мюсюлманското население в европейските страни — то уж било агресивно настроено към евреите. Но множество конкретни исторически примери свидетелстват за това, че агресивността може да се дължи и на провокации. И това сега се провежда съвсем активно от определени кръгове. Провокатори може да има и сред самите евреи.

Оформя се впечатлението, че има някаква поръчка за организиране на еврейските погроми много изгодно някому, като се има предвид и материалната страна. Погромите не са материално изгодни за екстремистските организации — по-скоро те им костват разходи. Обаче страните, където спасявайки се от погромите, ще се стече заедно с капитала си част от финансовата олигархия на евреите, за да легализира многомилиардните си доходи и да получи международна неприкосновеност — тези страни ще получат значителна изгода.

И заради собствената си изгода, те са готови да жертват обикновените и в нищо невиновни евреи, живеещи на територията на Русия. Така вече е ставало неведнъж в историята на многострадалния еврейски народ.

За какво е нужен погромът? Логиката е проста. В обществото расте недоволството от олигарсите, от финансовите магнати. По данните на Госкомстат^[5], примерно около 70% от населението на страната е на мнение, че те трябва да бъдат съдени, а собствеността и парите им — конфискувани. Президентът, правителството, прокуратурата на Русия, опирайки се на закона, се опитват да разследват дейността на много олигарси. Подета е борба с корупцията и най-много до четири години, отсега нататък, олигарсите могат да

загубят своите капитали. При това положение, естествено, те се стремят да напуснат Русия. Но има проблем как да легализират преведения на Запад капитал. Най-сигурният начин е да се инсценира такъв погром, който да потресе цялата световна общественост. Понататък всичко е просто. Озовавайки се по време на погромите в някоя западна страна, финансовите магнати се обявяват за политически бежанци. Естествено, получават политическо убежище и легализация на капитала, запазвайки, макар и частично, контрола си над ресурсите и заводите чрез подставени или доверени лица.

И тук е нужно да се обърнем към всички руснаци, към организациите, които твърдят, че са патриотични. Не се поддавайте на провокации и не падайте до нивото на погроми над синагоги! Ще играете по сценарий, който не е разработен от вас.

Не може да се обвиняват в интригантство и злосторничество всички евреи. Сред тях, както и сред белорусите, украинците и русите, има най-различни хора. За доказателство, ще кажа следното. Бях на среща с читатели в гр. Казан. В залата имаше хора от различни националности, включително и много мюсюлмани. Прочетох една глава от книгата на еврейския писател и поет Ефим Кушнер „Безкръвната революция“. Преди четенето казах, че е еврейски писател и че живее в Израел, но пише за Русия и за нейното бъдеще. Изчетох главата, а като свърших, в залата се раздаде гръм от аплодисменти.

Мюсюлманите аплодираха еврейски писател и поет!

Какво бе станало? Защо набедените за агресивни мюсюлмани ръкопляскаха на еврейски писател?

Ами защото в своята книга той говори за прекрасното бъдеще на Русия, свързвайки го с идеите, изложени в книгите „Звънящите кедри на Русия“. Призовава руските власти да приемат програмата, разработена върху тези идеи.

Веднага ще кажа: той не е единственият евреин, който приема и поддържа концепцията на Анастасия, изложена в книгите.

В Израел има клуб на читателите на книгите за сибирячката Анастасия. Израелците съчиняват песни на руски език и иврит за героите на книгите от серията „Звънящите кедри на Русия“. Въобще, у мен се оформя впечатлението, че начело на движението за

реализирането на тези идеи, в края на краищата, ще застанат пак евреите и ще поведат след себе си народите на много държави.

Поне аз разполагам с информация за това, че именно в Израел са отпуснати немалко средства за изграждане на екологично чисти селища. „Гледай ти, хитреци! Откраднали са руската идея“ — ще каже някой после.

Само че нищо не са откраднали, ами я спасяват. Виж ти! А кой пречи на руските власти да въплътят на дело изложените в книгите идеи? Та нали именно към тях се обръщат и са се обръщали, ето вече цели пет години, с колективни и индивидуални писма, руснаци от близка и далечна чужбина?

Смешно положение се получава. Редица аналитици твърдят, че сред руския народ се е родила национална идея. А поради формиращата се ситуация, се налага тя да се осъществява първо в Израел. Кой е виновен?

Общо взето, подобни разсъждения по еврейския въпрос — поне тези, които се е случило да прочета в публикациите на тази тема — са доста примитивни. Почти всички се свеждат до известната констатация на фактите, че: „Евреите са завзели пресата в много страни“, „Телевизията е изцяло еврейска“, „Повечето финансови потоци се контролират от евреи“.

Всичко това, несъмнено, е така — включително и в днешна Русия. Но това не е нищо повече от констатация на факти. Много по-интересно е да се изясни защо именно подобни ситуации се налагат в толкова много различни страни, и то със завидно постоянство, вече толкова столетия?

Веднага ще кажа следното: евреите просто са задължени да направят това, а ние — да им се подчиним, при това на законодателно ниво.

Съдете сами: Държавната дума на Руската федерация прие закон, според който в нашата страна има четири основни религии. Две от тях са християнство и юдаизмът.

От концепцията на християнската религия следва, че човекът-християнин е „раб Божи“. Богатството не се приветства. В Санкт Петербург, от прозореца на хотела, където пиша тези редове, се вижда огромната православна църква на Владимирската Божия Майка, на

чиято фасада, с големи златни букви, е написано: „Приеми, Богородице, молитвите на раба твой“.

От концепцията на юдаизма се разбира, че човекът-евреин е Божий избраник и затова му принадлежат всички богатствата и земи, а лихварството се приветства.

На всички е известно какво огромно влияние оказват религиите върху човешката психика, върху формирането на личността и начина на живот на човека.

Нека бъдем последователни в логиката на своите действия. Висшият законодателен орган на нашата държава е приел тези две концепции, определяйки по този начин кой да бъде роб и кой — господар...

Хайде да не се баламосваме един друг, ако сме граждани, спазващи приетия от нашата власт закон, ами да приемем като нещо естествено властта на евреите над нас...

Някой може да не го устройва това положение. Друг даже ще го сметне за абсурдно. Но нека да не си затваряме очите пред реалностите на живота — трябва да виждаме причините за явленията, а не да предъвкваме последствията с тъпа упоритост.

Ако някому не му харесва сегашната ситуация, хайде да почнем да търсим заедно изход от нея.

И изходът е, може би, една идея, която се приема с еднакво вдъхновение и от мюсюлмани, и от християни, и от юдеи, и от представители на други изповедания.

Такава идея съществува. Именно тя ще оправи положението, в нея е бъдещето. Конкретните факти и житейски ситуации свидетелстват за това.

[5] Държавният комитет по статистика на Руската федерация — б.прев. ↑

ХАЙДЕ ДА ГРАДИМ!

Президентът на РФ в едно послание до Федералното събрание, постави задачата да се удвои брутния вътрешен продукт (БВП). Е, какво — задача като задача. Значи, трябва да се вземат мерки за реализацията ѝ. И, преди всичко, да се въодушеви народа. Нали именно той трябва да заработи така, че да се удвоят показателите на БВП? Но какво се случи след поставянето на задачата от най-висшето длъжностно лице на държавата?

Почнаха да стават невероятни събития!

Вместо да направят дори опит за изпълнение на поставената задача, едни високопоставени чиновници почнаха да говорят, че това е нереално, а други — че все пак би трябвало да се изпълни... И това беше. Повече — нищо. За тези разговори се изгуби много време и — като резултат — 2004 г. завърши плачевно. Нарастването на БВП се оказа само 6.4%.

През цялото време — още от момента на поставянето на задачата — за нея в пресата се говореше с интересен подтекст: „изпълнима — неизпълнима“. И пак никакъв, даже и най-малък опит, да бъде изпълнена!

Тъкмо това състояние на нещата показва, че в Русия има пълен колапс на властта. Избирай и назначавай чиновници, ако си нямаш работа — разпореждането няма да бъде изпълнено под най-различни предлози.

Представете си такова нещо: главнокомандващият издава заповед „Готви за настъпление“, а помощниците му — генералите и полковниците, — вместо да разработят план за настъпление, почват да обсъждат: „Дали това е възможно или не“... В резултат — поражение. Кое то и стана при нас.

А може би самата задача, поставена от президента, е била нереална? Не можем да съдим за това, докато не се опитаме да я проумеем... Но поглеждайки в бъдещето, ви казвам: не, изпълнима е!

Предвиждам недоумението на читателите: какво общо имат тук Руската православна църква, „сектоборците“, западните спецслужби и

задачата, поставена от президента за удвояване на БВП? Не бързайте! Взаимовръзка има, и то — най-тясна.

Хайде да помислим: кому е изгодно удвояването на БВП? — Разбира се, на Русия. Кому не е изгодно? Разбира се, на Запада, който разглежда Русия само като пазар за пласиране на своите невинаги качествени стоки.

И западните спецслужби, както винаги, се оказаха на висота — „прескачайки“ и чиновниците, и президента на Русия. Осмивайки ги още на стадия на поставянето на задачата. Но, хайде по ред.

За да се удвои БВП, е трябвало да се разграничат ония отрасли от народното стопанство, където е нужно значително увеличаване на произвежданата продукция — и на онези, чието увеличаване е нежелателно. Например, не бива да се удвоява продукцията на вино-ракиени и тютюневи изделия: Русия и без това се е задавила от водка и се задъхва от цигарен дим. Не трябва да се удвоява продукцията на оръжие, да се строят нови казина и да се увеличава двойно изтичането от страната на суровинни ресурси.

А ако е така, то останалите отрасли на народното стопанство имат за задача не да се удвоят, а да се утроят и учетворят. Но тези браншове не са определени и пред тях въобще не са поставят каквито и да е задачи.

Но защо да се поставят — ще си помисли някой — щом като се спори дали да се удвоят, да не говорим да се учетворят? Учетворяването е съвсем невъзможно.

Там е работата, че е възможно! Възможно е дори без допълнителни капиталовложения.

Хайде, например, да вземем селското стопанство, чиято продукция годишно се снижава и това заплашва националната сигурност. За това говорят видни политици, депутати от Държавната дума и някои правителствени чиновници.

Не случайно казват, че днес в страната ни се внасят до 40% от някои видове продоволствия. Такава ситуация поставя под заплаха националната ни сигурност! И какво ни чака тогава? Ето какво:

През 2005 година се очаква съкращаване на селското ни население с 25%, а това ще усложни проблема още повече. По-точно, ще направи страната ни напълно зависима. И когато на правителството, в замяна за продоволствени продукти, му се наложи

да продава или да дава под аренда не само природните ни ресурси, но и ракетите ни, населението направо ще го разкъса!

Значи, трябва да се измени положението в аграрно-промишления комплекс: да се удвои и утрои количеството на произвежданата продукция. Това утрояване обаче не може да се постигне по стандартния начин, при който всички предложения се свеждат основно само до нуждата от допълнителни субсидии. Непонятно е и към кого ще се насочат тези субсидии, след като работоспособното ни селско население намалява все повече и повече. А щом е така, никакви най-нови технологии и супертехника вече няма да помогнат. С тях просто няма да има кой да работи.

Значи, първоначалната задача е определена: на село трябва да заживеят работоспособни хора. Милиони хора. Десетки милиони. При това — да искат с любов да се докоснат до земята. Но ако няма хората, за всичко останало е напълно безсмислено да се приказва.

Обаче за много чиновници появата на подобни хора е нещо като чудо. Те не вярват в това. Не повярваха, даже и когато това стана.

Да, господа: това чудо стана!

И то благодарение само на един човек: на сибирската отшелница Анастасия.

Нека думите ѝ се сторят някому невероятни и фантастични — но те действат. Те породиха в сърцата и душите на хората непреходен порив.

Десетки хиляди хора от разни райони на страната пожелаха да създадат свой собствен свят в селска местност. Да изградят свои имения и да се преместят там за постоянно местожителство. Броят на тези хора нараства с всяка година.

Те създават свои регионални обществени организации и молят: „ДАЙТЕ НИ ЗЕМЯ! Ние сме готови да я облагородим.“

Тези хора се обединиха в общоруска обществена организация, която бе учредена на 5 юни 2004 година на една конференция, проведена в гр. Владимир.

Тази конференция показва, че за пръв път в пост-съветското пространство се е появила народна сила, на която днес няма равна. В залата нямаше свободни места, понеже дойдоха и много хора, които не бяха делегати, но искаха поне да послушат, да се докоснат до това, което става.

Конференцията реши да учреди и създаде народното движение „Звънтящите кедри на Русия“, чиято основна задача стана поддържането на идеята за родовите имения. Народно движение, което не е в опозиция нито на властта, нито на партиите. То, напротив, търси контакт с всички и казва: „Хайде да градим!“.

Възникна народно движение, което има точна, ясна, разбираема за народа и поддържана от него програма.

Какво може да получи руската държава при реализация поне на една точка от програмата? На пръв поглед, много просто, елементарно условие, в което се говори за един хектар земя, а в резултат става следното:

- 1) значително подобряване на екологичната ситуация;
- 2) възстановяване на плодородието на почвите;
- 3) решаване на въпроса за осигуряване на висококачествено продоволствие за населението на страната;
- 4) значително, двойно и тройно увеличаване на работната заплата във всички сфери на народното стопанство, без инфлация;
- 5) бързо подобряване на демографската ситуация. Оздравяване и подмладяване на населението;
- 6) решава се въпросът за отбранителната способност на страната;
- 7) прекратяване на изтичането на капитали от страната и приток на капитали в Русия. Възвръщане на интелектуалните ресурси;
- 8) значително намаляване на подкупите, корупцията, бандитизма, тероризма и изкореняването им в най-близките години след това;
- 9) обединяване в единен, мощен съюз на всички съседни страни и тези от бившия Варшавски договор — Полша, Чехия, Словакия, Унгария, България и всички прибалтийски държави;
- 10) прекратяване на надпреварата във въоръжаването и тясно сътрудничество между Русия, САЩ, източните мюсюлмански държави.

Тези изводи изтъквам не само аз, но и някои студенти в дипломните си работи — например, дипломната работа на бъдещия юрист Татяна Бородина. За тях говорят в своите трудове и учените — например, докторът по икономическите науки и депутатът в три сесии на Законодателното събрание, професор Виктор Яковлевич Медиков.

За това пишат в самиздатските си брошури и професионални изследователи, и обикновени хора.

Тук ще се помъча да дам кратка обосновка по някои точки.

И така, да си представим, че страната е пристъпила към реализиране на предложенията на Анастасия.

На всяко желаещо семейство се предоставя безплатно за пожизнено владение 1 хектар земя, с право за предаване по наследство, за създаване там на родово имение. Продукцията, произведена в имението, както и самата земя, не се облагат с никакви данъци:

Резултатът от това ще бъде следният:

1) Значително подобряване на екологичната ситуация:

Както показва практиката, хората, получаващи земя за родови имения, почват да засаждат там диворастящи дървета — средно по 200 за всяко семейство. Храсти, жив плет, малини — до 2000 корена; овошки — средно по 50 броя.

Според мнението на аналитиците, при най-скромни пресмятания — ако такава програма се приеме на държавно ниво и при правилното ѝ приложение, семействата, които ще пожелаят да създадат свои родови имения, на първоначалния етап в Русия ще бъдат около 10 милиона.

А това означава, че още в близките година-две след приемането на програмата, без каквито и да е допълнителни субсидии, в страната ни ще бъдат посадени 2 милиарда диворастящи дървета, 20 милиарда храстовидни, 500 милиона плодни насаждения и култури. А това е само началото на процеса.

2) Възстановяване плодородието на почвите:

Както е известно от практиката, първата работа на хората, получили земя за пожизнено ползване, е, че веднага се стремят да възстановят почвите. За обогатяването ѝ се използват не само органични торове, но и по естествен начини: чрез засяване на почвообразуващи растения през първите години.

3) Решаване на въпроса за осигуряване на висококачествено продоволствие за населението на страната:

Спомнете си „борбата за високи добиви“ в съветския период. Спомнете си как студентите, учениците и работещите в предприятията ги изкарваха на бригада в колхозите и совхозите. Аз също съм участвал

в подобни масови мероприятия: плевях и събирах лук по нивите на крайградския совхоз.

Обаче в страната нямаше излишък на качествен продукт. По-старото поколение, разбира се, помни картофите по магазините — как бяха една трета изгнили, както и непредставителния вид на зеленчуците и плодовете.

После се появи вилното движение. Почнаха да дават на хората по 600 кв.м земя. И чудото стана! Статистическите данни са известни на всички. Населението на страната — самостоятелно, без всякакви министерства и ведомства — осигури 80% от производството на зеленчуци. За съжаление, днес почнаха да усложняват живота на хората с местата и вилите: повишени цени на билетите в транспорта, данък за парцелите, поскъпване на електроенергията. И всичко това — само за някакви си шестстотин квадратни метра, където е невъзможно да се създаде доходно стопанство и да се посадят високорастящи дървета, наторяващи почвата; нито да се изградят водоеми. Тук се работи най-вече в почивните и празничните дни, без достатъчно опит и знания.

Хектарът позволява да се създаде по-съвършено стопанство. При правилното му организиране, трудозагубите на един квадратен метър площ се снижават, примерно, 30 пъти. Не веднага, разбира се, а ще повторя — при правилен старт. По такъв начин, както вече съществуващата практика, така и теоретическите изчисления потвърждават, че реализацията на представената програма ще осигури страната напълно с цялото необходимо продоволствие.

А сега — за качеството му. Трябва ли да доказваме, че човекът, отглеждащ селскостопанска продукция, с която храни семейството си, няма да добавя в почвата хербициди и химически торове? Няма да сее мутирали продукти. А всичката тази отрова влиза в нашата страна и се купува от населението поради недостига на хранителни продукти. При достатъчно количество, на първо място веднага излиза качеството. Надявам се, че се изразих убедително.

4) Значително, двойно и тройно увеличаване на работната заплата във всички сфери на народното стопанство, без инфлация; понижаване на вътрешно-държавните цени на всички видове стоки. Спадане на социалното напрежение:

Някой ще си помисли: каква може да бъде връзката между реализацията на програмата „Родови имена“ и повишаването на заплатата, примерно на продавача, тролейбусния шофьор, медицинската сестра или учителя? А връзка има! При това — непосредствена и пряка.

Преценете сами. Повечето предприятия сега са приватизирани и се намират в частни ръце. Тези, които наричаме „олигарси“ имат баснословни печалби, но за чия сметка? Най-вече за сметка на минималната заплата на работниците. Какъв смисъл да повишават заплатата им, да кажем, от 5 до 20 хиляди, щом като хората и без това чакат на опашка за работа? Хората просто няма къде да избягат.

Съвсем друго ще бъде положение, ако семейството, имащо собствен чифлик, получава от работата си в него средно десет хиляди рубли месечно (което е абсолютно реално и доказано на практика) — при минимални лични разходи. Тук няма нужда са се плащат комунални такси, да се харчи за ежедневното пътуване до работата и обратно, както и за ядене на крак по градските кафенета. За да се примамат на работа в завода или друго частно производство един човек, живеещ в имение, ще трябва да му се предложи заплата, поне един път и половина или два пъти по-висока от дохода, който получава от чифлика си, а и да се компенсира транспортът и прехраната му.

Днес олигархът, приватизиращ завод или предприятие, или занимаващ се с нефтодобив, може да живее, ако му скимне, и в лондонски замък (което и става) и да получава доход до един милион долара месечно, докато работниците, които му го осигуряват, не получават и хилядна част от него.

Такова положение не може да продължава безкрайно. То неизбежно ще доведе до революция, до лишаване на собственика от предприятието му и сваляне на правителството, допуснало подобна несправедливост. Изходът е един: да се дели с работниците справедливо. Олигархът няма да направи това доброволно, но във връзка с възникналите обстоятелства, ще се реши.

Говорим за взаимоотношенията между собственици на имение и на промишлено предприятие. Заплатите на останалите да живеят в градските квартири също ще се наложи да се повишат, за да се задържат на работните места. Нали те също ще имат избор: да

продължат работа, живеейки само в градски условия — или да почнат да градят живота си по друг начин.

И последният въпрос по тази точка. Защо няма да има инфлация, повишаване на цените?

Инфлацията винаги е следствие, предизвикано от конкурентите чрез специално заложиени процеси. Повишаването на цените е само следствие. Причината — това е отстраняването на човека от естествения начин на живот. Лесно е да се повишат цените на бензина и хранителните продукти, когато хората не са собственици нито на едното, нито на другото. Те са напълно зависими. Но опитайте се да повишите цените на ябълките, когато човек си има собствена градина. Това е абсурд. А бензинът? И тук си има предел. Днес цените на бензина са толкова високи, че е много по-изгодно да се обработва земя от два-три хектара със собствен кон, който, между другото дава и първокласен тор.

5) Бързо подобряване на демографската ситуация. Оздравяване и подмладяване на населението:

Както е известно, демографската ситуация в страната е катастрофална. Това определение даже е слабо. Ако в една страна през мирно време населението намалява годишно почти с един милион души — това е чудовищно! Управниците на такава страна трябва да скрият имената си от населението и от поколенията. Всички разговори за изменение на ситуацията, в която сме изпаднали, са само дрънканци — това не променя нищо. Увеличаване на материалната издръжка за новородените, разбира се, е нужно, но материалната помощ, по същество, не води до нищо ново.

От много хиляди години историята показва: жените винаги престават да раждат, когато не виждат бъдеще за децата си. Преди всичко, трябва да се очертае точно и ясно бъдещото развитие на цялото общество и на конкретното семейство, като първична структура в него.

Владимирският фонд „Анастасия“ проведе допитване сред семействата, готвещи се да създават свои родови имения. Измежду над 2000 анкетирани, 1995 отговориха, че ще имат деца. Искат да имат три и повече. Онези, които не могат да имат собствени деца по здравословни причини, се канят да си осиновят от сиропиталищата.

Защо става всичко това? Ами защото човекът, сътворяващ жив оазис, разбира, че създава нещо вечно и иска и децата му да се радват

на живота.

Що се отнася до оздравяването и подмладяването на нацията, хайде пак да се обърнем към практиката. Вижте как стават по-здрави и млади вашите дядовци и баби, когато отиват напролет на вилата. Пък и трябва ли да се доказва, че бременната жена, която се храни с екологично чисти продукти, пие чиста вода и диша чист въздух, ще ражда здрави деца? Много по-здрави от днешните!

Решава се въпросът за отбранителната способност на страната. Значително съкращаване на въоръжението и в най-близките години, пълно изкореняване на корупцията, бандитизма и тероризма: Боеспособността и моралният дух на днешните въоръжени сили, включително и на вътрешните войски и милицията, са спаднали под нулата, и вече се хлъзгат към минуса. За никого не е тайна колко проблемно е за наборните комисии да изпълняват плана за годишните набори на младежите за военна служба. Отклоняването от военната повинност сред младежите вече почна да се смята не за срамно, а за достойнство. По-богатите се опитват да се откупят, а по-бедните — „да се откачат“, включително и чрез самоосакатяване.

Военните все някак успяват да натикат в армията наборниците от по-бедните слоеве на населението, но такава армия не е в състояние да защити никого и нищо от един по-сериозен противник. Нещо повече — тя е потенциално опасна за самата страна, в която се намира.

Нека се разберем: кого днес е призван да защитава войникът от Руската армия? „Родината“ — ще последва стандартният отговор. Да, но днес това понятие е така размито, че за мнозина вече е трудно даже и да си представят какво нещо е „Родина“. Съвсем доскоро руските офицери и войници даваха клетва за вярност към СССР, който им беше Родината. Изведнъж границите се измениха и част от териториите се оказаха нещо съвсем различно от „Родина“. Дислоцираните по тези територии военни формирования са наричани „окупатори“. Остава защитата на хората върху територията, известна като „Русия“. Но защита на кои хора? На чиновниците, взимащи подкупи? На олигарсите? Или защита на собствените ни семейства? Ами ако войникът или офицерът е от бедно семейство, тогава от кого, всъщност, трябва да го защитава?

Пропагандата на държавно ниво, вече повече от десет години, твърди, че ние строим „цивилизована демократична държава от

западен тип“. Сега си представете как биха могли руските войници да влязат в бой с войските на НАТО или на САЩ, след като са им внушили, че последните са цивилизовани и развити, от което следва, че ние сме неразвити и нецивилизовани... Абсурд! Какво е това: психологическа еквилибристика или умишлено изградена тактика? Като панацея за изхода от приближаващата се задънена улица сочат професионалната армия. Да, но това е още по-голям абсурд. Професионалните армии, както е известно, се състоят от наемници, които хващат оръжие и стрелят за пари в когото им заповядат. Подчиняват се на ония, които плащат повече.

В историята са известни многобройни факти, когато някои правителства са се опасявали да връщат наемните армии в страната си. Тъй е било в Древен Рим. Има подобна опасност днес и в САЩ. Такава съществува вече и в Русия.

Професионалната армия трябва да воюва непрекъснато и по възможност, не на територията на държавата, която я издържа. Когато такава армия се връща в страната си, тя неизбежно е вербувана от сили, враждебни на съществуващата власт. Или се разпада на многобройни групировки, част от които се превръщат в банди. В повечето случаи, въоръжените наемници не остават без работа. Ако не им дадат работа, те сами си я намират — и то по специалността... Така че армия от хора, които служат само за пари, може лесно да си намери прекупвач.

Представете си само за миг чужда военна база в Грузия, Туркмения или Украйна, чиито войници получават по три хиляди долара месечно, а нашите — по петстотин... Защо ли да си го представяме — има вече конкретни примери. Погледнете какво огромно множество висококвалифицирани, професионално подготвени офицери от бившето КГБ сега работят в охраната на търговските структури, включително и в чуждестранни банки.

Тогава какъв е изходът? Изходът е един-единствен. Необходимо е да се направи така, че руските войници, офицери и генерали да има какво да защитават.

6) Всеки лейтенант от Руската армия, от вътрешните войски и милицията, още при получаването на званието „лейтенант“ и на съответната звездичка на пагона, трябва да има право на един хектар земя за създаване на свое бъдещо родово имение:

Парцелите трябва да се определят не из затънтени места, а на специално отделени от държавата елитни територии, запланувани за селища. В границите на тези територии, офицерът ще може да избира сам своя хектар. И като си дойде в отпуск, да посади — сам или с близките си — млада гора, да изкопае водоем, да определи място за строеж на вила.

Заповедите може да го прехвърлят, според служебния дълг, из най-различни райони и даже в други страни. Може да живее в офицерско общежитие, в казарма или даже на палатка при полеви условия. Но всеки офицер от Руската армия трябва да знае, че там някъде, на едно избрано от душата му място, цъфти през пролетта градината на неговата малка родина — неговата градина! И момичето, което ще го хареса, още като погледне малката звездичка на пагоните му, ще знае: има Родина, има родово гнездо за бъдещите им деца. Нека ѝ се налага засега да споделя нелеките условия на офицерския бит заедно с любимия си — все пак, дори и веднъж в годината, те ще си дойдат в отпуск в своята малка родина, ще помечтаят, ще планират бъдещото си имение. Ще определят къде да се изкопае водоем, къде да се сложи къщата.

Нека им се наложи да прекарват само по един месец от отпуската в своето място на палатка — все пак, те ще могат да изпитат несравнимата с нищо радост да съзерцават прекрасното бъдеще на своя род.

Нека дръвчетата на бъдещата градина да са още съвсем малки; и едва забележима — зелената, жива ограда на имението, но вече ще ги има и те тепърва ще растат и цъфтят, очаквайки тях — своите създатели.

7) Ако офицерска жена забременее, държавата е длъжна да построи за три месеца, на посочено място в техния парцел, малка вила с всички удобства, според избран от родителите проект (съвременните технологии дават възможност за такова нещо):

И ще прекара жената на руския офицер последните месеци от бременността си в собствен, малък дом! Може там да дойдат и родителите ѝ. Може да бъде и сама, общувайки с приятни съседи. Но, най-важното: около нея и в нея ще бликат така необходимите положителни емоции. Та нали ще е оградена от пространството на тази малка родина? Нейната родина, родината на нейния любим!

И няма да тръгне да ражда детето си в задокееанска страна, нито в инкубатор, който неизвестно защо се нарича „родилен дом“... Офицерската жена ще роди бебето в своето имение, както вече правят много жени. Нека я наглеждат лекарите, но в дома ѝ — в родната, благоприятна и благожелателна атмосфера, а не на родилна маса, която е слушала стоновете и воплите на толкова стотици родилки.

8) Детето на руския офицер трябва да дойде на тоя свят само в свое собствено родово имение:

Нека в този момент младият лейтенант да е нейде далеко — той ще чуе, непременно ще чуе и ще усети първия радостен вик на своето съкровище — и няма да успее да проникне никакъв враг в неговата голяма Родина! Той-младият лейтенант, руският офицер — няма да го пусне. Защото в сърцето на неговата голяма Родина име една малка и само негова — най-милата и най-свидна — мъничка родина. Там, дето неговата любима, насред цъфналата градина, държи за ръчичка малкото му синче, опитващо се да направи първите си стъпчици в този прекрасен живот.

Обществото! Нашето общество — плътта на държавата ни — още днес може да направи така, че младата майчица — жената на руския офицер — да не се тревожи повече как да осигури прехраната на своето дете. Тя трябва да е напълно осигурена! Не непременно като жените на олигарсите. Хич не ѝ трябва кичови скъпотии и модерни коли. Тя си има всичко: любов и бъдеще. Главната задача е да възражда Родината. Това е най-важната ѝ работа, великото ѝ дело.

Затова обществото трябва да ѝ плаща заплата, равна на заплата на мъжа ѝ. Това е капка в морето за нейното изумително творчество, но нека подобна крачка ознаменува добрата воля на обществото и държавата. Такава възможност е имало винаги, има я и сега — хайде да не мърсим главите на хората с „висши икономически съображения“!

Нефтепроводът днеска удавя Русия с дъжд от долари. Защо поне едничка капчица да не капне върху руския офицер, върху жена му, детето му и тяхната малка родина?

Кой е измислил тези закони, криейки се зад псевдопанацеята срещу всички беди — „демокрацията“?

Нима е демокрация, бедният, нископлатен руски войник и офицер да е длъжен да защитава богатите босове и техните дворци по

Рубльовското шосе и хилядите им двойници из всички райони на страната?! Това не е демокрация, а дивокрация!

Ако не приключим с тази диващина, вече няма да има кой да ни защитава и пази. Няма да има защита нито обикновеният гражданин, нито президентът, а какво остава за дребните и едри царчета.

Корупцията, наркоманията, проституцията и образът на катаджията, станал вече митичен герой с изнудванията на шофьорите — всичко това ще изчезне, ако унищожим тази диващина!

Кажете: защо служителят на КАТ трябва да виси по пътищата и да пълни дробове с крайпътния прах и изгорелите газове от ауспусите на колите-чудовища, камионите и автобусите? Значи, другите умни, а той — бунак... Стои си и осигурява безопасността на движението за жълти стотинки... Та нали ако не ръси будалите и баровците по пътищата, близките му ще го заплуют и ще го вземат за ненормален — жената ще почне да му натяква, а децата ще се махнат от такъв баща, който не може да им купи даже джинси куче-марка?

И за собствената му „безопасност“ вече нему пука. Ще го уволнят — много важно... Ако ще да се скъсаш от работа — семейството ти остава гладно. Така че трябва да разчита и на нещо друго. Но на какво? „Какво е това нещо, дето хем да си останеш честен, хем да не мизеруваш?“

Та затова си стърчи той на пътя сред прах и вредни газове и си взима „сухото“. И обществото вече не го е много еня — плаща си. „Какво да правиш, всички ставаме такива“ — мисли си то.

Но това е направо страшно, защото свикваме с него! Преставаме да мислим за други варианти. Свикваме с тълпите проститутки, с бездомните деца, с бандитите. Свикваме с цирка, наречен „избори“. Или са ни дресирали вече?

А нали доскоро най-тежкото за човека от руското село беше „клеймо“ от страна на съселаните: „Тя хойка“, „Той е лош стопанин“.

Това време трябва да се върне. Непременно ще дойде време, когато най-приятното нещо за руснака ще стане оценката на обществото: „Той е добър човек“; „Той има отзивчиви и възпитани деца“; „Имотът му е поддържан идеално“! Ето кога ще изчезне всякаква престъпност, корупция и наркомания. И то непременно ще дойде, това време!

* * *

На една пейка в сенчестата градина седи побеляващ възрастен човек и трепетно гали русата главичка на притисналата се до гърдите му тригодишна внучка. А 11-годишният му внук е свалил от гърба на пейката генералския му кител и се мъчи да го мери... На пагоните — две големи генералски звезди. А някога бяха две съвсем дребни лейтенантски звездички...

„Но това вече въобще не е най-важното — мисли си побеляващият генерал, гледайки към внуците си. — Най-важното е, че създадох и запазих за внуците си тази градина, вира и цялото прекрасно пространство на моето родово имение — нашата мъничка родина в сърцето на Русия!...“

... Че спаси Русия! И ето — разцъфва тя! Неговата мила Родина! Свежият ветреца разнася благоуханието на градините ѝ по целия свят. А междупланетните ветрове съобщават на другите светове новината за разцвета на Земята. И пламват с бяла завист звездите по небето, и замечтават и те да почнат да посрещат гости от Земята — тези мъдри и светли дъщери и синове на Бога...

Така ще бъде! А засега...

Хей, чувате ли, лейтенанти, как тревожно бие сърцето на руската земя!? Как ви моли: „Вземете си по-малко от мен — и насадете градини! Аз ще отгледам за всеки от вас дивни райски пространства и ще ви подаря вечността...“

Хей, чувате ли? О, непременно ще го чуете!

* * *

9) Прекратяване изтичането на капитали от страната и приток на капитали в Русия; връщане на интелектуалните ресурси:

Мога да докажа теоретично, че ако се приеме програмата на Анастасия, такова нещо ще стане. Теоретично, го доказват и известни учени-изследователи и студенти-дипломанти.

По този въпрос може да се дискутира. Безспорни доказателства може да даде само практиката. И тя вече ги представи.

Във вече създаващите се селища, макар и нямащи още стабилен юридически статут, почнаха да пристигат хора от близка и далечна чужбина. Известно ми е, например, че само в едно от селищата около град Владимир вече си правят именения един учител от Туркмения и една млада двойка от САЩ. Същото се наблюдава в още много други нововъзникнали селища на територията на Русия и Украйна. Хората, нямащи търпение да дочакат закона за земята, се опитват да се приспособят към съществуващите закони — и купуват земя. Купуват своята родина! Задължение на обществото и държавата е да им върне тези пари. В противен случай, ще падне проклятие над всички, които са се изхитрили да вземат дан от човека, роден на същата тази земя — за това, че е почнал да я благоустроява.

Но каквото и да става, хората вече почват са се връщат. Засега са още единици. А какво ще стане при благоприятно стечение на обстоятелствата — ако се приеме закон за даване парцел за родово имение на всяко желаещо семейство. Съдете сами:

ПИСМО ОТ ГЕРМАНИЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РУСИЯ

ДО АДМИНИСТРАЦИЯТА НА ПРЕЗИДЕНТА НА
РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ Старая площадь, 4, 102132,
Москва

ANASTASIA e.V Schuetzlerbergerstr.43 D-67468
Frankeneck Telefon: +49 6325 955 99 39 Fax: +49 6325 18 38
59 www.anastasia-de.com E-Mail: info @ anastasia-de.com
ANASTASIA e.V

Уважаеми г-н Президент на Русия, Владимир
Владимирович Путин!

Това е писмо от бивши граждани на една страна, която вече не съществува — СССР. По различни причини, мнозина от нас се оказаха в чужбина. Германия стана убежище за повече от три милиона емигранти от СССР. Устремили се насам и намирайки западния, „цивилизован рай“, много хора осъзнаха, че заедно с това загубиха

Родината си, без която човек никога не може да бъде изцяло щастлив.

Днес в Русия се появи нова идея, гарантираща физическото и духовното здраве на човека, приета вече от много хора от различни националности, включително и в страните от Западна Европа. Благодарение на тази идея, ние разбрахме, че именно Русия има в настоящия момент онзи духовен потенциал, който е нужен за възраждането на хармоничния човек и създаването на хармонична държава.

За тази идея може подробно да се узнае от книгите на Владимир Мегре от серията „Звънтящите кедри на Русия“ Общият тираж на издадените от него книги е почти 6 милиона. С книгите на В.Мегре, руснаците, жителите на СНГ^[6] и другите страни, получиха онази нова, прекрасна надежда за възраждане, която е необходима на всеки човек, на всяко семейство и всяка държава.

Същността на идеята се състои в следното:

Всяко семейство или всеки гражданин трябва да имат правото да получат безплатно по 1 хектар земя, върху която да създават своя малка родина, свое родово имение, което да се предава по наследство от поколение на поколение. Човекът се е родил на Земята и трябва да има свое конкретно късче от Родината си, Създадено и поддържано с неговите собствени ръце, с труда на няколко поколения от неговия род.

В едно от изказванията си Вие споменахте, че Русия се е родила и е живяла дълго в селата, със земята, и че това е нейният път. Ние сме съгласни с това! След като опитахме „прелестите“ на западната цивилизация, разбрахме, че наркоманията, проституцията, бездомните деца, кражбите, убийствата — всичко това е продукт на същата тази прословута цивилизация. Да не говорим и за най-болните европейски проблеми: екологическия и демографския. Целият този букет от проблеми го получава и Русия, опитваща се да осъществи промени по западен образец. Днес на мнозина на Запад почва да стана ясно, че

пътят, по който вървят западните демократични държави, води до задънена улица, ако не и към пропаст.

Русия мина през най-тежки многовековни изпитания, в резултат на които у народа ѝ се е откърмил особен дух. И благодарение на него, руснаците, в една епоха на най-жестоката духовна и екологична криза, са способни да се спрат на ръба на пропастта и да родят не само нова национална идея — да отгледат нов живот — но и да предотвратят катастрофалното самоунищожение на цялото човечество.

Ние, бившите граждани на СССР, осъзнаваме какво значи за нас понятието „Родина“. Получили чуждо гражданство или запазили предишното, мнозина разбраха, че душите и сърцата им са си останали там, където са преживели по-голямата част от живота си.

Ние бихме искали да се върнем в Русия и да почнем да създаваме свои родови имения, съграждайки селища от нов тип. Дейността, свързана със създаването на родово имение, ще доведе до качествена промяна в живота на огромна общност от хора. Ние разбираме, че много зависи от нас — от нашия труд, умения, опит. Много от нас са получили в Европа нови професии, изучили са чужди езици, някои имат свой бизнес. Не са малко хората, които са почнали да изучават опита на западните екоселища и нетрадиционното обработване на земята.

В селищата ние сами ще си построим училища, клубове, болници. Може и да не се отпускат специални държавни дотации, тъй като ние имаме всякакви специалисти, а средства и възможности можем да си търсим и сами.

Такава дейност ще доведе до качествено изменение на живота на огромна общност от хора. Земите, които до този момент не са потърсени и са изоставени, изтощени, ще станат плодородни градини, а в тях ще се роди ново поколение руснаци с ново съзнание, светоусещане, мироглед.

Всички желаем да помогнем на своите роднини и близки, живеещи сега в Русия и ОНД, което ще спомогне и за решаване на проблемите на младежта, трудоустрояването и жилищния въпрос. Ние сме готови още днес да употребим усилията на няколко поколения от своите родове, както и всичките си умения, опит, знания и финанси за съвместно сътворяване на една могъща, величава и горда Родина — Русия!

За осъществяване на тази идея, ние молим да се разгледат следните въпроси:

1. На всяко желаещо семейство или сам гражданин да се предостави правото да получи безплатно 1 хектар земя за пожизнено владение — с право на наследяване, но без право за продажба, за създаване на родово имение.

2. Опростяване на процедурата за получаване на руско гражданство за лицата, желаещи да градят своя малка родина и голяма Русия, родени на територията на РСФСР^[7] и други републики на бившия Съветски съюз, и имали в миналото съветско гражданство.

С вяра и уважение: бъдещи граждани на Русия;
Германия, 160 подписа

* * *

За съжаление, от Русия не е последвал никакъв отговор на това писмо. Не е дошъл даже и формален, отговор от някой чиновник. Само дето рускоезичните руснаци в Германия си пазят обратната разписка за това, че писмото им е получено от администрацията на руския президент. Какво да се прави, това е вече закономерност. Не отговарят не само на вас, но и на нас, живеещите тук, в Русия. В сайта в Интернет има вече цяла рубрика за писма, написани на английски — включително и до президента на Русия. Пет години вече хората пишат все по този въпрос — за родовите имения, но досега няма отговор на нито едно от писмата-обръщения. Нито на колективните, нито на индивидуалните.

Както скоро ще разберете, другояче не може и да бъде, понеже има някакви сили в Русия, които са се поставили по-високо от президента и правителството. Те смятат, че стоят по-високо и от народа, но мисля, че твърде много грешат. По-горе от пияния народ, разбира се, те могат да бъдат, но над народа, в чието сърце вече мощно живее мечтата за бъдещето и горещото желание тази мечта да се осъществи — такава сила няма и не може да има.

Ще ми се наложи да ви отговоря аз — вместо чиновниците и вместо президента, — на вас, скъпи бивши съграждани.

Преди всичко, благодаря на всички вас, които живеете сега в Германия, Америка, Израел, Полша, Чехия и Словакия, Италия, Франция; в Грузия, Белорусия, Казахстан и в Монголия! Именно поради вашите усилия са преведени и отпечатани книжките за Анастасия в страните, където живеете сега. Не съм ви познавал лично и затова е нямало как да ви помоля за това. Усещам само как са трептели вашите сърца и как сте ходили по издатели и преводачи, а когато не са ви разбирали, сте се опитвали да превеждате и издавате сами моите книги. Така е станало в Чехия и Словакия, в Канада и Америка.

А после вече са почнали да ви разбират. За пръв път почувствах това в Германия, когато се изказах през читателите в Берлин и Щутгарт.

Рускоезичните немци, емигрирали от Русия в Германия, както и местните жители, които не знаят руски език, седяха в препълнените зали заедно. Бяха, примерно, поравно. Знам: немците, дошли от Русия, и руснаците, напуснали страната, обикновено не се обичат твърде много. А тук седяха заедно и доброжелателно се стараеха да си обясняват едни на други не винаги разбираемия превод от руски. До този момент бях считал немците за педантична и не особено емоционална нация. Но животът показва друго. Не друг, а немски фермер, прочел книгата за Анастасия, се качил на автомобила си и тръгнал за Сибир! Тръгнал, без да познава езика и руските пътища, без понятие какво представлява КАТ и какво ще е времето... И стигнал! Върнал се вкъщи и донесъл на приятелите си армаган от Русия.

Разбира се, че казвам едно огромно „Благодаря“ на всички онези, които по собствена инициатива, а понякога и със собствени средства, превеждат и издават тези книжки в чужбина. Но работата не е само в

книжките. Най-важното е друго. Благодаря ви за разбирането и подкрепата за идеите и мечтите, идващи от Сибир, от Русия! Затова сега тази мечта не е вече само руска — тя е и ваша. Дано успеете да я опазите, изпълните и предадете на децата си, за да стане още по-съвършена.

Не е ясно кой точно извърши най-значимото дело: Анастасия — със своите пламенни думи, книгите или всички вие, които вдигнахте идеята като факел и я понесохте напред.

„Аз ще отдам на хората цялата си душа, чрез хората ще отстоя душата си. Готви се, всичко злобно, да си идеш вече от Земята!“ — бе казала Анастасия.

Тогаваш си мислех, че това са само красиви думи. Животът обаче показва, че това не са обикновени думи.

Мечтата ѝ избухна като безброй малки пламъчета в душите на милиони хора от разни страни — от различни националности и вероизповедания. Тази мечта вече не е само на Анастасия. Тя е достояние на много хора и е непреходна. Тя сега е мечта за вечни векове!

[6] Общност на независимите държави (ОНД, на руски: Содружество Независимых Государств, СНГ) е регионална международна организация, имаща за цел да регулира сътрудничеството между страните, по-рано влизащи в състава на СССР. Състои се от 11 от 15-те държави от бившия Съветски съюз. ОНД не е наддържавно образувание и функционира на доброволни основи.

Най-големите градове на ОНД са Москва, Санкт-Петербург, Баку, Ташкент, Минск и Алмати. Досега организацията се е председателствала от руските президенти Борис Елцин, Владимир Путин и Дмитрий Медведев. — Бел. devira ↑

[7] РСФСР — Руска съветска федеративна социалистическа република. — Бел. devira ↑

ХЕКТАРЪТ — КЪСЧЕ ОТ ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

Казват ми понякога: „Ама защо все за този хектар се хващаш — има по-важни неща!“ Но аз смятам, че в нашия живот днес цяма по-важно нещо от това, на Земята да бъде върнато първоначалното великолепие и изобилие.

Затова и постоянно говоря за този хектар родова земя — понеже зад него се крие нещо неизмеримо по-значимо. Умът, интелектът невинаги са на ниво, за да се обясни това, може би и темпераментът, но когато човек има поне мъничко късмет и хората почнат да разбират — това вече е победа.

Ето и тогава: 2000-та година, Швейцария, Цюрих: Международен форум. Организаторите му ме поканиха за участие в него и ми дадоха време за изказване. Почнах да говоря за родената в Русия идея, а залата нещо не можеше да я разбере.

Въпрос от залата:

— По какъв начин свързвате хектара земя с духовното формиране на човека? Може би проблемът за обработката на земята да е важен за Русия, но в Европа тези въпроси са отдавна решени. Ние тук сме се събрали, за да поговорим за духовното.

Малко вълнувайки се, почнах да отговарям:

— Аз говоря за един хектар земя, за изграждане на родово имение върху него, а някои ще си помислят: „Това е примитивно...“ Наистина, сега трябва да говорим за велики науки, за духовност — понеже именно такава е темата на този престижен европейски форум. Знам за това: организаторите ми обясниха, че в момента в тази зала са известни педагози-новатори, философи, писатели от Европа, а основната тема в произведенията им е духовността; а също и други, не по-малко значими хора, които размишляват върху тази тема.

Господа, аз съм убеден, че такива понятия като „любов“ и „духовност“ непременно трябва да имат свое материално въплъщение.

Хектарът земя, който имам предвид и за който говори Анастасия, не е просто само хектар земя. Това е пространството, чрез което ще бъдете свързани с Космоса. На това пространство, а следователно и на вас, ще откликнат всички планети във Вселената! Те ще бъдат ваши приятели, помощници и сътворци.

Погледнете какво става според законите на природата: уж обикновено цвете, някаква си лайка, а и тя е свързана с Космоса, с планетите, със Слънцето. Цветето отваря венчелистчетата си когато изгрява слънцето, и ги затваря, когато то залязва. Те са единни и са в хармония помежду си. Трилиони километри и светлинни години не могат да ги разделят! Те са заедно: голямото Слънце и мъничкото земно цветенце. Те знаят, че само когато са заедно, са истинските творци на великата вселенска хармония.

Но не само на Слънцето откликва всяка земна тревичка. Откликва и на другите планети, на човека, на енергията на чувствата му.

Учените провели такъв експеримент: към едно растение — стайно цвете — прикрепили датчици: стрелките на прибора можели да регистрират и най-слабите енергийни импулси, излизащи от цветето. Поред, в стаята влезли няколко човека. Единият само минал край него, другият се приближил и го полял, третият влязъл и почнал да къса листенцата му. Уредите записали, че когато влизал онзи, който късал листенцата, растението почвало да се вълнува, то реагирало.

Често може да се наблюдава и такъв феномен: цветята увяхват, когато този, който се грижи за тях, замине някъде. С една дума, разбираме, че всички растения реагират на мислите, чувствата и постъпките на човека. Могат да го обичат, или да са неутрални, да изпитват страх. Следователно, своята любов или нелюбов те съобщават и на своите планети.

А сега си представете, че имате някакво пространство: един хектар земя. Но не просто хектар земя, на който са посадени картофи за продажба, а хектар, на който сте почнали да творите, намирайки се на определено ниво на съзнанието, на определено духовно ниво.

Имате своя територия с много растения, посадени не от наемни работници, а лично от вас. Тогава всяко растение, всяка тревичка се отнася към вас с любов. Тъкмо тези растения — тези живи същества — са способни да съберат за вас всички най-добри енергии на

Вселената! А нали знаете, че има и растения, които могат да растат без почва^[8]?

Преди пет хиляди години в Древен Египет живеели жреци, които са създали много религии. Тези жреци ръководели цели народи. Те били най-богатите хора от онова време. В подземията на дворците им се пазели сандъци със злато и скъпоценности. Те знаели много тайни науки, а за съвети и пари при тях ходел даже самият фараон. Но всеки от тези високопоставени жреци си имал свой хектар земя, на който не позволявал да работят роби. Тези най-богати хора, познаващи много науки, знаели и тайната на хектара земя. На стените на древните египетски храмове било написано: „Не приемай храна от роба си“. Ето, дадох ви един пример.

Втори пример. В Древен Рим сенаторите издали указ, че ако на един роб дадат земя и той съумее да я обработва, може да бъде продаден на друг господар само заедно със земята, за да не се допускат странични хора до това, което расте там. А защо римските сенатори са давали на някои роби земя и даже пари, за да си построят там къща? По една-единствена причина: да им вземат 10% от реколтата, отгледана и напоена с любов и грижи от човека, който я е работил. Истинска полза може да има само от такава продукция.

Египетските жреци и сенаторите на Древния Рим са знаели каква храна е полезна за човека. Продуктите, които ядем сега, не би трябвало да употребяваме за хранене: това е „мъртва“ храна. Огромна е разликата между боровинките или малините, които късате от растението и изяждате веднага — и онези, които се продават на пазара. Въпросът не е само в това, че те вече не са пресни. Работата е в това, че в тях няма енергия. Те не могат да хранят човешката душа. Да не говорим и за това, че нашият технократичен свят създава вече растения-мутанти.

Ето защо, ако вие нямате свой хектар земя, то никъде няма да намерите храна, достойна за човека. Можете да си купите някакви зеленчуци, но те не са расли за вас. Те въобще не са расли за човека — отглеждани са за пари.

Няма болест, която да не може да бъде излекувана от Пространството на Любовта — онова пространство, което сте създали със собствените си ръце и с душата си!

Хората са деца на Бога. Растителният и животинският свят, въздухът и околното пространство също са творения на Бога. А всичко вкупом не е нищо друго, освен материализация на Бога. Ако някой нарича себе си „високодуховен човек“, нека покаже материализацията на своята духовност.

Представете си, че сега отгоре Бог ни гледа. Гледа как някой кара трамвай, някое от децата му строи здания, друго стои в магазина и търгува зад щанда — продавач е. Бог не е създавал такива професии! Това са професии за роби. Бог не е искал децата Му да бъдат роби. Той е създал един чудесен свят и го е дал да се управлява от децата Му. Вземете го — и го ползвайте! Но за тази цел този свят трябва да се проумее. Да се разбере какво е Луната, какво е билката, наречена равнец...

Та какво представлява тогава един хектар земя? Място, където човек трябва да се съсипва от работа? НЕ! Това е място, където човек въобще не е длъжен да работи! То е мястото, откъдето човек трябва да управлява световите. Кажете, кое ще достави по-голямо удоволствие на Бога: един човек, който кара трамвай — или онзи, който е превърнал в рай дори едно малко късче земя? Ясно е кой.

Трябва ли на съвременния човек да се отваря път в Космоса? Да се научи как да „овладее“ Марс, Луната? Разбира се, че не! Понеже там веднага ще се появи оръжие, мръсотия; ще започнат същите войни като на Земята. Човекът наистина е създаден да овладява другите светове, но това ще стане само тогава, когато разбере и усвои истински Земята. Начинът за овладяване на планетите във Вселената съвсем не е технически — той е психо-телепатически.

Човек трябва да разбере в какво е истинската красота на мирозданието.

Вашият град Цюрих се смята за прекрасен. Можем хиляди пъти да повторим, че е прекрасен. И какво е прекрасното в него? Да, той е много чист; тук има много осигурени хора. Но нима е прекрасна една земя, покрита с асфалт? Нима е хубаво, когато зелените островчета са избуяли само на някои места? Добре ли е, че в центъра на града ви умира едно великолепно кедрово дърво? То се задъхва от дима. Задъхва се от изгорелите газове! Но умира и се задъхва не само то. От тези газове се задъхва и всеки човек, който върви из този град.

Ние сме длъжни да се замислим какво всъщност сме навлекли на тази Земя. А по-добре да си го кажем съвсем просто: нека всеки от нас да вземе по един малък участък собствена земя, да съсредоточи целия разум и всичката си духовност и да сътвори един мъничък-мъничък, но конкретен рай. Да превърне малкото късче земя върху голямата ни планета в цветущ рай, материализирайки своята духовност — както е направил Бог. Ако това бъде направено от всички хора по цялата Земя, то и цялата ни планета ще се превърне в цветущ рай. Няма да има войни, защото милиони хора ще бъдат увлечени във велико съзидателство. И ако тръгнат руснаци към Швейцария или Германия, то ще е само за да се насладят от съзерцаването на прекрасните, живи оазиси, да пренесат опита от материализацията на истинската духовност.

Русия, за съжаление, днес се стреми да прилича на Запада. Руските политици употребяват в речите си изрази за западните страни като за „развити“ и „цивилизовани“. Призовават хората да ги настигнат по „развитост“ и „цивилизованост“. Политиците ни обаче нямат понятие за това, че може не само бързо да бъдете настигнати, но и значително надминати. А това може да стане, само ако се затичаме в обратна посока.

Ни най-малко не искам да принизя или оскърбя вашата западна цивилизация. Но щом говорим за духовност, трябва да сме искрени помежду си. Духовността не може да се измерва само с материалната заможност и техническите постижения. Такъв едностранен, технократичен път за развитие на човечеството, неизбежно го води към пропаст. Така че вие, които сте се събрали тук, несъмнено ще признаете този факт. Тогава би трябвало да признаете и това, че в този бяг вие тичате към пропастта първи, а ние — след вас... Опитайте се да спрете — да поразмислите какво се е случило с нашия свят. Ако можете да го осъзнаете, викнете на тичащите след вас: „Спрете, приятели, не тичайте! Тук има пропаст и ние сме вече на ръба ѝ. Търсете друг път.“

Вие заедно, вслушвайки се в гласа на сърцето си, трябва от думите за духовността да минете към нейната материализация. Един хектар — това е само една нищожна точка върху планетата Земя. Но милиони такива точки ще превърнат Земята в цъфнала градина!

Трилионите листчета на цветята, с щастливите усмивки като на децата и старците, ще съобщят на Вселената:

— Хората на Земята са готови за великото сътворяване.

— Ние те чакаме, човече! — ще отговорят вселенските планети.

— Чакаме те, достоен сине на Бога.

Началото на великото преобразяване на Земята бе положено от нашето столетие. Десетки хиляди руски семейства вече са тръгнали към своя хектар. Един баща и една майка, реално създаващи Пространство на Любовта за своите деца, са по-духовни и от най-известните мъдреци, които само говорят за духовност.

Нека духът на човека израсте от земята като прекрасно цвете или дърво с ароматен плод — и нека това се случи върху всеки хектар от нашата планета!

След тези думи, в залата за известно време се възцари пълна тишина, а след това се чу гръм от аплодисменти.

Аз се изказах в Цюрих и на другия ден. Залата пак беше пълна. Бяха дошли и наши бивши съотечественици.

Може би не говорих много убедително и разбираемо — още повече, и с преводач. Но присъстващите не си отиваха, слушаха, защото не говорех с хората в тази зала само аз, а говореше една велика сила. Много проста и конкретна — и същевременно необикновена, скрита от хилядолетия в глъбините на човешката душа: носталгията на човека-творец по истинския начин на живот.

И тогава си помислих: трябва ли да се доказва някому, че всички отнесени от недобрите ветрове синове и дъщери на Русия, непременно ще се върнат в нея? Те ще се върнат!

Спомнете си думите на Анастасия:

„През този ден в Русия ще дойдат гости. Всички онези, които ги е раждала земята на атлантите, ще се върнат — както блудния син. И нека тогава бардовете навсякъде засвирят на китари! И старците да напишат писма на децата, а всички деца — на родителите си. И ние с теб ще станем много млади. Както ще се подмладят и хората — за първи път“.

[8] Хидропоника — метод за отглеждане на растения без почва, като се използват минерални хранителни разтвори в разтворител с вода. Сухоземни растения могат да се отглеждат само с техните корени, изложени на минерален разтвор, или корените могат да бъдат подкрепени от инертен носител, като например перлит или чакъл. Хранителните вещества в хидропоника могат да бъдат от рибни отпадъци, тор от патица, или нормални хранителни вещества.

Перлит — стъкловидна вулканична скала, формирана от бързо изстинала лава, съдържаща в себе си 3–4% кристална вода. — Бел.devira ↑

ВЛАСТ НАРОДНА

И с още едно обръщение-въпрос бих искал да заинтересувам читателите на „Звънящите кедри на Русия“.

В момента тече процес за създаване на всенародна програма за развитие на руската държава. Част от статиите се публикуват в алманаси, други са поместени в Интернет, в сайта „Анастасия“. Повечето материали са много интересни. Обаче един въпрос — за властта — не се осветлява достатъчно. А това е много важен въпрос. Хайде да помислим над него заедно. Като начало ще споделя своите възгледи.

Властта се сменя често. Само през последните сто години хората живяха и при царе, и при комунисти, и при няколко държавни глави — демократи. Властта се мени, но животът не се подобрява. Защо? Защото на власт идват все лоши хора? Едва ли. По-скоро, наложилата се система превръща всички политици, дошли на власт, в недееспособни чиновници — не могат да решат въпроса за реалното подобряване на живота на обществото.

Вземете законодателните събрания от последните свиквания. Уж гласуваме за нормални хора, имащи семейства, а в резултат на дейността им получаваме, меко казано, странни законопроекти. Защо? Дали като дойдат на власт те не попадат в друг, откъснат от народа свят? Апартамент в депутатско блокче, кола със сигнална лампа, кабинет, недостъпен за народа; всевъзможни привилегии и суети на суетите...

Дядото на Анастасия предложи интересен законопроект за депутатите. Всички те трябва да получат земя и непременно да живеят в изградените там селища — близко до народа. Украинската гражданка Татьяна Бородина, абсолвентка на юридическия факултет, детайлизира този проект и мисля, че той заслужава внимание, затова реших да публикувам основните му положения в тази книга и да помоля читателите да ги предложат на депутатите на всички нива на изпълнителната власт в техните райони.

Призовавам читателите непременно да вземат участие в регионалните и федералните избори, но да гласуват само за тези кандидати и депутати, които живеят в собствени имения.

Та нима само печатът в паспорта доказва принадлежността на този или онзи гражданин към Русия? Има много случаи, когато кандидатът е с руско гражданство и адресна регистрация, а луксозният му имот се намира в друга страна. Откъде накъде тогава той ще мисли за нуждите на руския народ? По-скоро мислите му ще бъдат насочени съвсем другаде.

А ако кандидатът си има своя малка родина — свое родово имение в Русия — и живее там сред руските граждани, от него може да се очаква работа за благото именно на тези граждани и на голямата ни Родина.

Това се разбира от все повече и повече хора. Даже студентите почнаха да пишат закони, в помощ на законодателите.

ЗАКОН НА РУСИЯ ЗА РОДОВИТЕ СЕЛИЩА, СЪЗДАВАНИ ОТ НАРОДНИТЕ ДЕПУТАТИ НА РУСИЯ НА
ВСИЧКИ НИВА (ПРОЕКТ)

Законът определя юридическите, социалните и икономическите основи за създаването и функционирането на родови селища, създавани от народните депутати на Русия, и на родови имения; а също осигурява провъзгласяването в конституцията на Русия правото на руските граждани върху земята, като основно национално богатство.

Законът е насочен към създаването на пълноценни условия за качествена и плодотворна работа на народния депутат на Русия в разработката, създаването и приемането на руските закони, а също и към осигуряване на максималната му близост до избирателите.

Член 1. Основни термини и понятия, използвани в закона.

В настоящия закон термините се използват в следното значение:

родово имение — поземлен участък с площ от 1 до 1.3 хектара, предоставян на пълнолетните граждани на Русия за пожизнено ползване, с право на предаване по наследство и без данъчно облагане на земята и реколтата;

родово селище — населен пункт, организиран според правилата на местното самоуправление, състоящ се от родови имения и обекти

със социално-културно и обществено предназначение.

пожизнено ползване — безусловно, безсрочно и безвъзмездно владение и ползване на поземлен участък;

жива ограда — дървесна и храстова растителност, насадена по границите на родовото имение и родовото селище.

Член 2. Законодателство за родовите имения и родовите селища

Отношенията, свързани с предоставянето на народния депутат на Русия на поземлен район за създаване на родово селище, определянето на правния режим на родовото имение и родовото селище и тяхното функциониране, се регулират от конституцията на Русия, от настоящия закон, от закона на Русия „За родовите имения и родовите селища в Русия“, както и от други закони.

Член 3. Основни принципи на законодателството в сферата на родовите селища.

При създаването на родови селища, депутатите на Русия трябва да се ръководят от следните принципи:

а) спазване на законността;

б) създаване на условия за реализация на правото на всички граждани на Русия да притежават земя, като основно национално богатство;

в) безвъзмездност, безусловност и безсрочност на владението и ползването на поземления участък, предоставен за създаване на родово имение;

г) освобождаване на собствениците на родови имения от плащането на данъци за продажбата на продукцията, отгледана и произведена в родовото имение;

д) създаване на едно родово селище от един народен депутат на Русия от текущото свикване на Думата;

е) от други принципи.

Член 4. Сфера на действие на закона

Действието на настоящия закон се разпростира върху народните депутати на Русия от всички нива, избрани според закона за изборите, а също и върху пълнолетните граждани на Русия, изявили желание да живеят в родово селище, организирано в съответствие с принципите, изложени в този закон.

Член 5. Предоставяне на народния депутат на Русия на поземлен район за създаване на родово селище.

1. На всеки настоящ и бъдещ народен представител на Русия, в течение на една година от деня на избирането му, се предоставя площ от минимум 150 хектара за създаване на родово селище (по-късно — на поземлен район).

2. При избиране на народен депутат на Русия по пропорционалната система, според многомандатния общодържавен избирателен окръг и според избирателните листи на политическите партии, поземленият район се предоставя на народния депутат в един от районите на Русия, по негов избор.

При избиране на народен депутат по мажоритарната система на относителното мнозинство при едномандатни избирателни окръзи, поземленият район му се отпуска в границите на избирателния окръг, от който е бил избран.

3. Забранява се създаването на едно родово селище от двама или повече народни депутати, а също и установяването на местожителство там на повече от един депутат от текущия мандат.

4. Поземленият район се предоставя във вид на единен масив с налични водоизточници, като се взема от ресурса на държавната или общинската собственост. Може да бъде иззета земя от лица, които я имат за постоянно ползване, и да бъде предадена на народен депутат на Русия за създаване на родово селище.

5. При необходимост, земята може да бъде откупена за обществени нужди от собствениците на поземлените участъци. Собственикът на поземлен участък трябва да бъде писмено уведомен от органа, който взема решение за това, най-малко една година преди акта на предполагаемото изкупуване. Изкупуването на поземления участък се осъществява със съгласието на собственика. Стойността му се увеличава според финансовата и експертна оценка на земите, по методиката, утвърдена от кабинета на министрите на Русия.

6. Поземлен участък, който се предполага да бъде включен в състава на поземления район за създаване на родово селище от народен депутат на Русия, но е собственост на физическо или юридическо лице, със съгласието на собственика може да се замени за равностоен поземлен участък в границите на района или — по желание на собственика — в друг регион на Русия.

7. Гражданите на Русия — собствениците на принадлежащите към територията на създаваното родово селище поземлени участъци и

части (дялове), дадени в натура, имат право да предадат безвъзмездно собствените си поземлени имоти за създаване на родови селища от руските депутати, като получат в това селище право за пожизнено ползване на поземлен участък за родово имение.

8. Гражданите на Русия, които са собственици на идеална част (дял), неразграничена в натура (или на подобна местност) имат право да я присъединят частично или изцяло (ако е с площ, не по-малко от един хектар) към създаваното от народния депутат родово селище и да получат в него право за пожизнено ползване на поземлен участък за създаване на родово имение.

Член 6. Структура на земите в родовото селище

1. Земите в родовото селище се състоят от следните видове поземлени участъци:

— поземлени участъци за създаване на родови имения;

— поземлени участъци за създаване на родови имения от деца на руски депутат (резервен фонд), в количество, не по-голямо от два участъка в едно родово селище.

2. Поземлените участъци за обекти със социално-културно и обществено предназначение се определят в съответствие с плана на родовото селище. Площта, заемана от този вид поземлени участъци, не трябва да е повече от 7% от общата площ на селището.

3. Останалата част от поземления район се разпределя на поземлени участъци за създаване на родови имения, с площ минимум 1 хектар всеки. Размерите на такъв поземлен участък могат да нарастнат до 1.3 хектара, в зависимост от релефа на местността и от други фактори.

4. Между поземлените участъци от всички видове задължително се правят проходи, широки най-малко 3–4 метра. По границите на всеки поземлен участък, предоставен за родово имение, собственикът му има право да насади жива ограда.

5. В поземлените участъци, предназначени за създаване на родови имения, руските граждани имат право да сядят дървета и храсти (включително и горски видове), да създават изкуствени водоеми, да строят сгради, съоръжения, да вдигат служебни помещения и други обекти, спазвайки принципа на добросъседството.

Член 7. Ред за разпределяне между гражданите на Русия на поземлените участъци, предназначени за създаване на родови имения

1. В изгражданото родово селище, народният депутат на Русия има право пръв да получи, по свой избор, за пожизнено ползване и с право за предаване по наследство, един поземлен участък за създаване на родово имение.

2. Всяко от децата на народен депутат на Русия със собствено семейство има право да получи за пожизнено ползване поземлен участък за създаване на родово имение.

3. Един или два поземлени участъка в родовото селище задължително се предоставят на деца, възпитаници на детски домове и на бежанци.

4. До 30% от останалото количество поземлени участъци, народният депутат има право да раздаде, по свое усмотрение, на руски граждани за създаване на родови имения.

5. Останалите поземлени участъци трябва да бъдат раздадени на гражданите на Русия, принадлежащи към различни слоеве на населението (предприемачи, социални работници, пенсионери, представители на творческата интелигенция, военнослужещи и др.) Поземлените участъци се разпределят между гражданите на Русия по жребий, провеждан открито на общо събрание на бъдещите жители на родовото селище.

Член 8. Териториален съвет на родовото селище

1. Териториалният съвет на родовото селище — това са жителите му, обединени от постоянното му обитаване. Той е самостоятелна административно-териториална единица.

2. Териториалният съвет на родовото селище има право да създаде представителен орган на местното самоуправление — Съвет на родовото селище, съставен само от жителите му.

3. Забранява се на народен депутат на Русия да издига кандидатурата си на изборите и да бъде избран в Съвета на родовото селище. В случай, че народен представител на Русия бъде избран в Съвета на родовото селище, изборите се считат за недействителни.

4. За регулиране действията на местното самоуправление, Териториалният съвет на родовото селище има право, на събрание на местния Съвет или по време на местен референдум, да приеме Устав на териториалния съвет на родовото селище (по-нататък „Устав“). Уставът подлежи на регистрация в районните юридически управления.

Член 9. Статут на поземления участък за създаване на родово имение.

1. Поземленият участък за създаване на родово имение се предоставя за пожизнено ползване, с право за предаване по наследство само на руски гражданин. Забранява се предоставянето на поземлен участък за създаване на родово имение на чуждестранни граждани и на лица без гражданство, освен на такива, които са получили по установения законен ред статут на бежанец (но не повече от две семейства на едно родово селище, създадено от народен депутат на Русия).

* * *

Не помня колко време съм се разхождал, докато дядото на Анастасия се запознаваше със съдържанието на донесената от мен папка с документи, когато изведнъж чух гръмовен, силен и съвсем не старчески смях... Той продължи да се смее и когато бързо отидох при него.

— Браво! Ех, разсмя ме ти от сърце... Много ти благодаря... Наистина ти благодаря, Владимире. Пък аз в началото се отказвах, не исках да вникна...

— Защо се смееш? Тук става дума за сериозни работи. И то най-сложни!

— Сложни... За кого? — повтори като ехо дядото.

— За мен и за читателите, пожелали да си направят имения като тези, за които говори Анастасия.

Може би тонът ми е бил малко ядосан и обиден, когато му казах това. Дядото престана да се смее, погледна ме втренчено и отговори спокойно и сериозно:

— Аз и до ден-днешен не мога да схвана защо внучка ми се занимава точно с теб. Пък и деца почна да ти ражда... Само че ти, Владимире, ни ми се връзвай на мен, дядката. Щом аз не го разбирам, и други няма да го разберат, но в това неразбиране, може би, се крие голям смисъл. Та затова се отнасям към теб без неприязън. Не осъждам и внучката — възхищавам се от това, което направи.

— А нещо съществено за написаното, можете ли да ми кажете?

— Та нали аз вече го казах — възхищавам се от направеното.

— Направеното от кого?

— От внучката.

— Да, но аз ви питам за написаното от мен.

Дядото хвърли поглед към папката с документите, а после мълчаливо и със съучастие погледна към мен, и каза:

— Не мога да ти кажа, Владимире, доколко всичко това, което си написал, е нужно на хората. Може и да е важно за тях, не знам. За мен то е само едно потвърждение на предположението ми за това, че Анастасия още преди десет години е знаела за всичките тия перипетии; ала всичко, което смяташ за противодействие срещу теб, тя отдавна вече го е превърнала за добро.

— Как може да се приема за добро оскърбленията по адрес на читателите и към мен?

— А ти разбра ли кой точно те оскърбява — теб и твоите читатели?

— Някаква си структура, внедрила се към Руската православна църква.

— А появи ли се у теб чувство за обида?

— Да.

— И това е хубаво. Сега не с ума, а с чувствата, бликващи в теб и в много други хора, ще можете да разберете как вашите прародители са били оклеветени пред потомците. Нарекли са ги „езичници“ — и в продължение на много векове са им приписвали лоши деяния, които те всъщност не са извършили. Не само ти си се опитвал да пишеш за това. През вековете е имало доста историци, които са правили опити да опровергават тази клевета. Но напразно.

Сега възникна ситуация, в която по същия начин клеветят хората, пожелали да се докоснат до Божиите творения. Днес има много такива хора и те изпитват върху себе си как са били лъгани техните прародители. Но онези, които днес са оклеветени, ще събудят душите на далечните ни предци! Като ангели-пазители, древните предци ще почнат да защитават своите днешни деца. Не може да има по-добра и по-светла сила от тази, която се явява сега в света. Повярвай ми. И ако днес се е случило така с хората... Ако една невидима нишка може да свърже отново днешния син с неговите прародители, живели преди две хиляди години... И ако тази нишка се продължи още повече, то

днешният човек и с Бога ще може да се съедини — със своя Първи Родител!

Дядото на Анастасия говореше всичко това, едва сдържайки вълнението си. Но на мен ми се искаше да уточня нещата:

— Сигурно това е много важно. Но на практика се забавя основаването на родовите имения.

— Може би това е необходимо за по-дълбокото осмисляне и оформянето на бъдещия проект?

— Възможно е. Но всичко се преобръща някак си твърде странно. Уж до първата книга се стигна с ясни и прости действия, после — до втората, до читателските клубове, а сега и до появата на „Родова книга“ и „Семейна летопис“...

При тези думи дядото пак се засмя, но веднага млъкна и рече с добродушна усмивка:

— Със „Семейна летопис“ внучка ми, явно, лично си е поиграла... Може би за да ви успокои по някакъв начин. И гледай ти какъв прецедент предизвика: сам върховният управник на страната и патриархът подкрепиха идеята ѝ! Но само идеята — за философията си мълчат или не я разбират. Не, във вечността такива няма да влязат — половинчати са те, не са смели... В историята и във вечността ще влязат само онези, които днес поне в мислите си създават богоугодни имения. Дали сами са дошли до тази идея или са ги избрали да я проведат — няма особено значение. Вечността чака само тези, които творят бъдеще за децата. За децата си и за себе си. За пръв път днес на Земята, роденият за вечността човек ще се върне във вечността.

— Владимире — продължи дядото, — най-после почвам да разбирам действията на моята внучка. Може би на Анастасия са открити много тайнства на битието. Но има едно, което не е известно напълно дори и на най-върховните жреци. Те винаги са знаели: човешкият живот може да се продължава вечно. Именно част от техните познания им е помагала да се прераждат отново и отново, но превъплъщението им никога не е било пълно. Затова нито техните намерения, нито начинанията на човечеството досега са могли да се увенчаят с радост. А сега — аз съм убеден, — повярвай ми: Анастасия познава изцяло всички творчески тайни, нужни за постигането на вечността. Попитай я за това — и се помъчи да я разбереш. И щом

открие думи, разбираеми за повечето хора, ще се отворят и световете, достойни за човека-Бог!

Иди сега, Владимире, при внучката — и си поговори с нея. В момента тя е на брега на езерото и си седи под кедъра. Кой знае: може да стане нещо изключително в света, ако тя намери думи за вечността, които да достигнат по-лесно до ума и чувствата на човека? Изведнъж ще полетят към Бога стремежите на пробудилата се велика цивилизация! Галактиката ще усети чутовния ѝ порив и с трепетно вълнение ще очаква първото истинско съприкосновение с онези, които могат да дарят на планетите чудесен живот. Върви, не се бави!

Направих няколко крачки, но още едно възклицание на Анастасииния дядо ме накара да се спра:

— Владимире, време е вече вие, анастасиевците, и своя родна партия да си направите!

— Партия? Каква партия?

— Ами... тъй както казвам, така и я наречете: „Родната партия“...

НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Анастасия седеше под кедъра със светлосиня ленена рокля. Обхванала коленете си с ръце и едва наклонила глава, тя гледаше гладката повърхност на езерото. Не отидох веднага при нея. Известно време стоях по-надалече, съзерцавайки отшелницата, седяща на брега. Не, това определение не може да се отнася за Анастасия, отшелници по-скоро могат да се нарекат хората, живеещи в съвременните апартаменти.

Живеем си в апартамента и не познаваме дори съседа на нашия етаж. Върви си по улицата човек и не се интересува от проблемите на хората, които минават край него. По същия начин и хората срещу нас или вървящите по улицата в една посока с нас, абсолютно не се интересуват от нашите проблеми.

Значи, не е страшно когато човек живее сам. Много по-страшно е, когато е самотен сред себеподобните. Ето, стои си Анастасия сама на брега на езерото в тайгата, но сърцето ѝ тупти в унисон с милиарди човешки сърца в различни страни. Някои я наричат „приятелка“, други — „сестра“, сякаш са роднини.

А нейните тихи думи спокойно преминават през безкрайния поток от информация, нахлуваща непрекъснато от екраните на телевизорите и от много други места. Разнасят се нейните думи и хората ги долавят вътрешно. И хората, ѝ отговарят, ту със струната на китарата си или с песен, ту с някаква красива постъпка. Започват да живеят по нов начин.

Спомних си за дядо ѝ... За пръв път го видях толкова разгорещен и развълнуван, когато ме молеше да поговоря с Анастасия за вечността.

Когато най-после отидох и седнах до нея, тя се обърна към мен. Нежният поглед на сиво-сините ѝ очи отново ме ИЗПЪЛНИ С блаженство. Известно време ние просто се гледахме в очите...

И аз, без да се контролирам, спонтанно взех ръката ѝ, бързо я целунах и отново я върнах на коленете ѝ. Лицето на Анастасия

изведнъж порумения, миглите и затрептяха. Кой знае защо, и аз се смутих. Колко е странно — човек да се смути така от една жена, с която е близък вече повече от десет години! И колко е приятно...

И за да се справя с това свое смущение, заговорих пръв:

— Анастасия, аз току-що говорих с дядо ти. Той някак си съвсем необичайно и много развълнувано настояваше да ми поговориш за вечността. Казваше, че тези думи трябва да са такива, че човек да може да ги разбира не само с ума или разума си, но и със сърцето. Толкова ли са важни тези думи?

— Да, важни са, Владимире. Но не самите думи, а осъзнатостта на човека. Разбира се, за да се стигне до там, трябва да се започне с думите. Осъзнаването на вечния живот ще помогне на човека да постигне съвършен начин на живот.

— Но каква е връзката на начина на живот с осъзнаването на вечността?

— Съвсем пряка. Днешните хора вярват, че могат да живеят само няколко десетки години и след това отиват в небитието. Но животът на човека може да бъде вечен! Това трябва да бъде обяснено по такъв начин, че да го разбере всеки човек, да го разберат повечето хора.

— Но ти вече си ми говорила за това. И в книгите досега често съм предавал твоите думи.

— Да, говорила съм ти, но явно думите ми не са били съвсем разбираеми. Или пък хилядолетията досега са внушили много силно на човечеството, че човешкият живот е преходен. Затова трябва да се намерят нови думи и аргументи.

— Ами тогава опитай.

— Ще се опитам! Но мисля, че трябва да ги търсим заедно с хората, които желаят да проникнат в тази тайна.

— Тогава разкажи първо какво мислиш ти.

— Добре. Може би, ето така трябва да се обясни:

Повечето хора, живеещи на Земята, смятат, че сами трябва да планират живота си. Избират си професии, създават семейства, раждат деца; или обратно — отказват се да имат деца. Техните решения обаче не са самостоятелни в много отношения. Върху тях оказва голямо влияние чуждата воля, налагаща се чрез общественото мнение. Например, имате такъв предмет: казва се „закачалка за дрехи“. Някога някой решил да усъвършенства този предмет и да почне да използва

като закачалка за дрехи... самия човек... И се появила професия „манекенка“ — от думата „манекен“... Унизителна е тази професия, не е достойна за предназначението на човека!

Да, ама някой решил да я направи една от най-привлекателните професии — и я направил... Почнали да показват живи манекени по разни цветни списания и предавания по телевизията и да разказват колко бил щастлив животът им... Да изтъкват колко много пари печелят и как богатите искат да се оженят за тях. Милиони невръстни момичета почнали да мечтаят да станат „най-добрата манекенка на света“ и, следователно, „щастлива“...

Милиони съвсем млади момичета от всички страни почнали да правят какво ли не, за да постигнат тази илюзорна слава. Но само една на милион ставала известна манекенка, оставайки си, всъщност, само някаква си жива закачалка за дрехи... Останалите ги постигало разочарование в живота, понеже мечтата им не се е осъществила.

А всичко това е станало така, защото те не са съумяли сами да определят своето предназначение, а почнали да уреждат живота си под въздействието на чужда воля.

Подобни примери колкото искаш: безброй мъже, жени и даже деца, и до днес се стремят към илюзорни ценности, пренебрегвайки истинското си предназначение.

И, въобще, едно общество от подобни хора, накъде върви, според теб, Владимире?

— Ами наникъде не върви... тази маса човешка... Да вземем в нашата страна, в Русия: нито една партия, нито даже цялата държава, въобще няма каквато и да е програма за изграждане на бъдещето. От всичко, което каза, Анастасия, най-много ме заинтригува темата за предназначението на човека. Какво е то? Как да се определи?

— Нека твоята мисъл, Владимире, и мисълта на другите хора се опита да разбере творенията на Бога. Неговата програма-мечта.

— А нима това е възможно — да се разбере мечтата на Бога?

— Възможно е. Та Той никога нищо не е скривал и няма да скрие от хората — от Своите деца. Сложни текстове не е писал — всичко дава с примери. И първото, което трябва да разбере и да почувства всеки, е това: какви действия на човека водят към Вечността? Помисли сам, Владимире: защо Бог, Който е създал този многообразен и жив

свят, не е направил и автомобила, телевизора, ракетата — в сегашния им вид?

— Може просто да не е могъл, а човекът е могъл?

— Той е създал всичко необходимо за човека: начини за придвижване, въображение, с което може да види много по-хубави картини от тези на екрана. Човекът може да усвоява и вселенските планети без помощта на изкуствените, примитивни оръжия...

Бог е определил предназначението на човека и програмата за развитие на живота на цялата Вселена. За да се разбере програмата Му, трябва не да се разрушава, а да се изучава и определя значението на всичко земно.

БЕЗСМЪРТИЕТО

— Бог е създал човека безсмъртен, но за това трябва да се спазят само три условия. Първото — да се създаде живо пространство, което да привлича човека към себе си и към което човек да се стреми.

Второто — на Земята трябва да съществува поне един човек, който да мисли за теб с добро и с любов.

Третото — никога да не допуснеш в себе си мисълта, че можеш да умреш. Това е много важно. Дори ако на един човек, когато заспива, му внушат, че умира, и той повярва, той ще умре, подчинявайки се на мисълта си. И даже ако един стар човек е изхабил тялото си и вече лежи на смъртния си одър, но не мисли за смъртта, а си представя живота си в едно живо пространство, което създава, то той ще се възроди отново — такъв е законът на Вселената. Тя не може да допусне да умре нито една мисъл, която създава живот.

Вие имате такова понятие — „естествен подбор“. Та и сега програмата на Бога почва да избира за възплъщаване всичко най-добро. Досега не е имало голям избор, но сега той ще нарасне многократно. Само онези хора, които почнат да градят с любов имения сред природата според Божествените изисквания, ще почнат да се възплъщават отново и отново. Всичко, което им пречи, ще изчезне завинаги от Земята, освобождавайки място за зараждащата се нова цивилизация.

— А защо нова цивилизация: същите хора, същите растения, същата планета?...

— Новата цивилизация, Владимире, се отличава с ново съзнание, с ново възприемане на околния свят. Това велико начало, което се ражда в днешния човек и е още невидимо с просто око, ще промени облика на цялата планета, наречена Земя. Ще повлияе на живота на цялата Вселена.

— Но как е възможно състоянието на Земята да изменя цялата Вселена?

— Може, Владимире. Нашата планета може да е малка частичка, но тя си взаимодейства с другите части на Вселената. Дори и най-малката Божествена частица, когато се изменя, влияе на цялото многообразие на Вселената.

— Да, интересно. А ти, Анастасия, не можеш ли пак да ми покажеш картина от бъдещето: как Вселената може да се изменя по този начин?

— Бих могла. Ето, гледай!

ЛЮБОВ, ТВОРЯЩА СВЕТОВЕ

На планетата Ялмеза пролетта бе в разгара си. Благоухаеха билки. Цветчетата по разцъфналите дървета и храсти, подобни на земните, разнасяха навсякъде аромата си. По една пътечка сред пролетното великолепие вървеше Владислав — бе тръгнал към симпозиума. Предстоеше му да изнесе доклад за произхода на живота на планетата Ялмеза. Опонент му бъде неговият приятел от детинство — Радомир.

Макар и 19-годишен, Владислав владееше достатъчен обем информация, за да представи собствена теория пред съвет от учени на всякакво ниво. Но знанията на неговия приятел Радомир не бяха помалки. Радомир и поддържащата го група ще се възползват и от най-нищожната пукнатина в доклада му или от недостатъчна аргументация на станалите в миналото събития.

А на симпозиума ще присъства и Людмила! Людмила... Тъй се падна, че и двамата бяха влюбени в това момиче още от детинство. Обичаха я, но не откриваха тази своя любов нито един-другиму, нито на Людмила — все чакаха някакъв знак от нея кого от двамата ще предпочете...

Владислав нарочно бе тръгнал по обиколна пътека, за да обмисли още веднъж своето изказване. Нещо обаче му пречеше да се съсредоточи. Все имаше чувството, че някой го наблюдава. И когато най-после зад него нещо изшумя, той рязко се обърна. Някой се шмугна от пътеката в храстите и замря в тревата. Владислав направи няколко крачки в обратна посока и видя четиригодишната си сестричка Катя, спотаила се в тревата под храстите.

— Ахаа, Катеринке! Значи пак си се лепнала за мене — ласкаво заговори със сестра си Владислав. — А мене сега ме чака много

сериозна работа. Не схващаш ли, че можеш да ми попречиш? Схващаш, разбира се, затова и се криеш в тревата...

— Аз не се крия — просто си лежа... Разглеждам си разни цветенца и буболечки... — съобщи малката Катя и се престори, че в момента действително най-много я интересува едно цветенце...

— А, ето какво било... Ами тогава продължавай да си лежиш и да си разглеждаш, пък аз тръгвам.

Катя веднага скочи, притича при Владислав и заприказва бързо:

— Ти върви, Владенце. Пък аз ще вървя след тебе тихо-тихичко, да не ти преча да мислиш. А като стигнем на онова място, дето са се събрали хората, ти ме хвани за ръка, та да видят всички какъв хубав и умен батко си имам!

— Добре де, добре... А ти не ми се подмазвай... Дай ръка. Само запомни: когато се изказвам аз или друг се изказва, да не си и помислила да взимаш пак думата да коментираш, както миналия път!

Доволното Катенце хвана Владислав за ръка и обеща:

— С всичка сила, Владенце, ще се мъча да не коментирам!...

* * *

Природният амфитеатър бе пълен с възрастни и млади представители на различни райони от планетата Ялмеза. Никой не носеше ни писалка, ни тефтер или каквото и да е друго средство за запис. Природната памет на хората им помагаше да запомнят казаното до най-малки подробности. Нямаше никакви пособия и за излезлия пред аудиторията Владислав. Със силата на мисълта си, той можеше да създава в пространството холограми, показващи всякакви картини от миналото, да възпроизвежда битови предмети и даже чувства.

Леко вълнувайки се, Владислав започна своя доклад:

— Планетата, на която живеем, се нарича Ялмеза. Възрастта ѝ е деветдесет трилиарда години, но животът е възникнал на нея само преди триста години. Това се дължи на нашите прародители — двама жители от планетата Земя. Казано по-точно, възникването на живота на планетата Ялмеза е станало под влиянието на любовната енергия и мечтите на двама жители на планетата Земя. По тази причина, сега ще ви представя историческа информация из живота на земляните.

Първоначалният период от живота на земните хора е напълно възможно да е бил като нашия. Те познавали и усещали добре своята планета и предназначението и смисъла на Вселената.

В началото земляните определили предназначението на всички живи организми и се ползвали от тях етично и разумно.

Но един ден станала катастрофа. В съзнанието на един от земните жители се внедрил вирус, който почнал да се размножава интензивно сред другите жители на планетата. Нашите учени са нарекли този вирус с думата „смърт“. Външните признаци на този вирус, както свидетелстват историческите данни, са следните: поразените от него хора почват да унищожават живота, съвършено многообразие на планетата, на чието място създават свой примитивен, изкуствен свят. Този период от живота си самите земни жители / са кръстили „технократичен“.

Поразените от вируса смърт хора почнали да се превръщат от разумни същества в неразумни. Те се скупчвали в големи количества върху малки земни участъци и почнали да си строят жилища, подобни на каменни гробници, сложени една над друга.

Представете си каменна планина с множество дупки, направени в нея. Подобни каменни планини хората са строили с ръцете си и са ги наричали жилищни блокове. Дупките-гробници в изкуствената планина били известни като апартаменти. Големите скупчвания на притиснатите една до друга каменни планини с гробници, те наричали „градове“.

В тези така наречени градове въздухът бил непригоден за дишане. Водата не ставала за пиене, а храната не била прясна. Отделните органи на човешкото същество още приживе почвали да гният и да се разлагат. Разбира се, трудно е да си представим движещо се човешко тяло, в което органите гният и се разлагат, но така е било.

Историческите извори свидетелстват, че хората от технократския период са имали и наука, която се наричала „медицина“. Те считали за голямо постижение на тази наука възможността за подмяна на вътрешните органи. Хората не разбирали, че самото съществуване на подобна „наука“ е доказателство за непълноценността на тяхното съзнание.

Така че, не само плътта на хората се разлагала, но интензивно деградирало и тяхното съзнание — разумът им. Мисленето им

закърняло и даже изгубили способността си да пресмятат наум и затова изобретили калкулатор. Загубили и способността си да правят с мисълта си холограми в пространството — и създали телевизор. Това било едно първобитно устройство, което показвало подобия на холограми.

Изчезнала и способността им да се преместват в пространството. Затова те почнали да си правят изкуствени приспособления, които нарекли автомобили, самолети, ракети.

От време на време, едни групи хора нападали други и се избивали. Но — най-невероятното — вирусът смърт внушил на хората, че не са вечни, а са само временни в осмисляното пространство.

Все повече и повече деяния на хората от технократския период превръщали планетата Земя в зловонна зона, разнасяща хаос и смрад във Вселената. А Вселенският Разум все изчаквал нещо и не унищожавал тази вредоносна точка.

— Спрете, моля ви, за минутка — прекъсна доклада на Владислав един глас от групата на опонентите, възглавявани от приятеля му Радомир. — Вашето изказване е безсмислено. Подобно нещо на Земята не е могло да се случи.

— Добре: ще прекъсна доклада си, ако вие наистина докажете неправдоподобността на моята теза.

От групата на опонентите стана един младеж и каза следното:

— Достоверно е известно за съществуването на религия в съобществото на земляните. В религиозните трактати е пишело, че Земята и всичко растящо върху нея е сътворено от Вселенския Разум, когото те наричали Бог. Покланяли му се и извършвали в негова чест множество обряди. Надявам се, уважаеми докладчико, че вие няма да отричате този факт.

— Не, няма! — отговори Владислав.

— Тогава кажете ни как е възможно да извършват обряди в чест на своя кумир и същевременно да разрушават неговите творения? Невъзможно е това да се прави едновременно. Следователно, на Земята не са могли да съществуват гъстонаселени градове. Не е било възможно хората да замърсяват водата, сътворена от Бога, когото са почитали. Пък и не е възможно Вселенският Разум да е допуснал подобна вакханалия — в противен случай, не бива да бъде наричан самият той „Разум“, а напротив, трябва да се постави под съмнение

разумността на сътвореното от него — и на първо място — на човека. Какво ще отговорите на това, уважаеми докладчик?

— Ще кажа, че съществуването на Разума, при това на Вселенския, представлява единство на две велики начала: Разум и Антиразум.

Антиразумният период от живота на хората от планетата Земя е бил необходим. И ако позволите, в следващото си изложение ще докажа съществуването на тези велики начала и в човека.

— Добре, продължавайте! — съгласи се младежът и седна на мястото си.

— Вселенският Свят — това е единство от противоположности — продължи уверено Владислав. Човекът също отразява в себе си това единство от противоположности. И в невероятния хаос, постигнал съзнанието на земните хора, изведнъж се явили хора, които могли да разберат, които не на думи и не чрез религиозни трактати изменили своето отношение към земните творения. Те почнали да изменят начина си на живот. Без да осъзнават мащабността на своето творение, те нарекли действията си просто „изграждане на родово имение“.

Те още не знаели, че докосвайки се до земята с ново осъзнаване, започват да оживяват вселенските планети. Че смъртта няма да им е повече господар, а родените от тях деца ще бъдат наречени от потомците богове. Те просто са градили своите родови имения на планетата Земя. Вселенският Разум обаче е следил дейността им със затаен дъх и трепет! И дошъл период, когато вече всички хора по Земята почнали да живеят в свои прекрасни имения. И настанал ден, когато... Гледайте, сега ще ви покажа една холограма. Там има двама души...

В пространството пред аудиторията се появи земен пейзаж. По една пътека, водеща от едно имение към гората, вървяха двама възрастни хора — мъж и жена. Явно бяха на повече от сто години. Настъпваше вечер, на небето се появяваха една след друга едва забележими звезди. Хората се приближиха до един кедър и възрастната жена облегна гърба си на него.

— Аз вече станах баба, пък и прабаба, а ти все още ме увещаващ, както в младостта ни, да скитаме под звездното небе... — нежно се обърна към спътника си жената.

— Нима самата ти не го искаш?

— Разбира се, че го искам, любими!

Той хвана раменете ѝ, поривисто я прегърна и я целуна в устните.

След това, като свали презрамката на роклята ѝ, оголи рамото ѝ. В лунната светлина, върху лявото рамо на жената се виждаха три бенки в редица. Мъжът целуна всяка поотделно.

— Ти си си все същият, както и преди, любими мой. Не искам да се разделям с теб!

— Та ние няма да се разделяме! Ще умрем и ще се родим отново.

— Няма защо да се раждаме — тъжно рече тя. — Ти погледни: свободна земя на Земята остава все по-малко — наоколо всичко е градини, имения... И за нашите внуци може да не остане място, Сигурно нещо не е съобразил Създателят, сътворявайки нашата Земя.

— Не мисля така. Трябва да има някакъв изход, но ние засега не го знаем. Но аз съм уверен: нашата любов не може да се прекъсне. С теб ще умрем, за да се въплътим отново.

— Но къде?

— Погледни, любима, ето към онази звезда, Нека мисълта ни сътвори живот, подобен на земния, на нова планета. Съобрази сама: защо Той е замислил да сътворява толкова много планети? Всичко това не е случайно. Нашата мисъл е материална — тя ще създаде за нас живот и на най-безжизнената планета. Ние ще се пресътворяваме отново и отново. Нашата любов...

— Благодаря ти за прекрасната мечта, мой любими! С теб... Аз ще ти помогна да родиш живот и на новата планета.

— Как ще наречем, любима, планетата на нашия нов живот?

— Ялмеза — нека да я наречем така.

— Ялмеза, чакай ни! А засега разцъфтявай с градини, покрий се с треви, както искам аз! — уверено и пламенно рече мъжът.

— И аз! — отговори тя.

Холограмата изчезна. Владислав се поклони на аудиторията и се дръпна встрани, отстъпвайки мястото си на опонента си Радомир.

Радомир застана на мястото на Владислав, обходи с поглед аудиторията и заговори:

— Аз съм длъжен да опонирам на моя приятел. И веднага ще кажа: в неговата версия има много малко недоказуеми и дори противоречиви неща. Но аз, както и приятелите ми, все пак не можем

да повярваме в това, че е съществувал такъв абсурден период в живота на хората.

Показаната от него холограма, както всички разбираме, представлява волята на неговата мисъл, на въображението му — и затова иска потвърждение. Въпреки че тази холограма ми внуши някакво странно усещане. Стори ми се, че тя е взета от една моя друга история, вече известна. Просто сега не мога да си спомня откъде е.

Из амфитеатъра се понесе ропот, чуха се възгласи:

— Нима е плагиатство? Нечувано! А може би докладващият не е знаел...

— Трябва да е плагиатство. Усещането за нещо вече видяно наистина се затвърждава.

Владислав стоеше встрани с наведена глава. Той трепна, когато чу детски вик откъм далечните редове на седящите хора. „Ааа... аааа!“ — викаше неговата неукротима сестра Екатерина...

„Добре че просто вика, а не коментира...“ — помисли си Владислав, но сгреши.

Изчаквайки да настъпи тишина, Екатерина високо заяви:

— Не си и помисляйте да спорите с моя брат! Защото той е много умен и чувствителен.

— Да, силен аргумент... — раздадох се насмешки.

— Точно така, силен! — не спираше малката Катеринка. — И ти, Радомирчо, не се заглеждай повече в Людмила. Не се заглеждай — и толкова!

— Катя, млъкни! — викна Владислав.

— Няма да млъкна! Людмилка те обича и ти я обичаш — това то знам със сигурност.

— Катя! — извика още веднъж Владислав и тръгна към сестра си.

— Людмилке, какво чакаш? — възкликна Катя. — Я го спри! Не дава човек да се доизкаже, на какво прилича това! Ей сега ще ме махне оттук, и то насила...

От един далечен ред стана русокоса девойка, тръгна към Владислав и му препречи пътя. По страните ѝ бе пламнала руменина. Като наведе глава, тя прошепна:

— Сестра ти е права, Владиславе...

Притихналата зала чу шепота ѝ. Главите на присъстващите се обърнаха към малката Екатерина, хората започнаха да се усмихват и ръкопляскаат. И, вдъхновено от подкрепата на залата, момиченцето се затича към стоящия пред аудиторията Радомир, застана до него и вдигна ръчички нагоре, искайки да успокои залата.

Когато всичко утихна, тя пак заприказва, обръщайки се към Радомир:

— А ти, Радомирчо, за малко да станеш предател! Не критикувай брат ми. Той показва всичко вярно. Той ти е приятел. И ти си му приятел. И стига си критикувал!

— Аз не критикувам. Просто констатирам факти. За показаната холограма не стигат доказателства. Всъщност, няма нито едно.

— Има едно! Или даже две! — твърдо настоя Катеринка.

— И къде е това „едно“? Или двете, ако са две?...

— Едното — това съм аз. Второто — това си ти, Радомирчо — уверено рече момиченцето.

При тези думи, тя разкопча две копченца на роклята си и оголи рамото си. На лявото рамо на малката Екатерина Радомир видя три бенчици — точно такива, като на старата земна жена, показана в холограмата. Радомир се вглеждаше в бенките на раменцето на малкото момиче и кръвта почна да тупти все по-силно в неговите жили. Той се мъчеше с всички сили да си припомни нещо. Изведнъж пред него се яви холограма, която виждаше само той:

Земен пейзаж. Той целува трите бенки върху рамото на любимата си. После тя го прегръща. Разрошва със смях косите на главата му и както винаги, със смях целува връхчето на носа му...

Холограмата изчезна.

Радомир погледа още известно време Екатерина, стояща пред него все още с оголено рамо. После той внезапно се наведе, взе на ръце момиченцето и го притисна към себе си. Тя също го прегърна, със смях разроши косите му и бързо го целуна по върха на носа... Той държеше малката Екатерина на ръце, а тя му шепнеше в ухото:

— Много избърза да се родиш, Радомирчо; или пък аз съм закъсняла... Сега ме чакай да порасна... Четиринадесет години ме чакай! С други няма да си щастлив — аз съм твоята половинка...

— Ще те дочакам да пораснеш, любима! — отговори тихо юношата.

Изтощената от вълнения и успокоена Екатеринка сложи главица на рамото на Радомир и сладко заспа, а той продължаваше да стои тихо пред притихналата аудитория, държейки грижовно на ръце своята бъдеща жена...

С мисълта си той почна да пише букви в пространството. Събралите се прочетоха текста на създадената от него холограма: „Доказателство има. То е във всеки от нас! Безкрайна и вечна е любовта във Вселената!“

След това Радомир, бавно и внимателно, за да не събуди спящото на рамото му момиченце, тръгна към изхода.

Той бе забравил да изключи от пространството ^своята мисъл и холограмата продължаваше да се запълва с букви. Събралите се хора разбраха, че тези думи вече не са адресирани към тях, но без да искат, ги четяха:

„Ти се затича по звездите с боси краченца. Не търсеше любов за себе си. Във вселенските простори ти самичка успя да запазиш това, което заедно трябва да пазим винаги като зеницата на окото си!“

...Думи, предназначени за малкото момиченце от планетата Ялмеца и за земната жена-богиня, подарила живот на тяхната планета.

А малката богиня спеше сладко на рамото на Радомир и може би насън чуваше думите на своя любим.

* * *

— Страхотно, Анастасия! Значи, когато хората, следвайки Божествената програма, преобразят и възродят цялата Земя, те ще могат да се заселват и по другите планети?

— Ами да. В противен случай съществуването на вселенските планети е безсмислено. А Той е придал на всичко велик смисъл. Любовта на двама души, мечтата, родена с любов, е способна да вдъхне живот на всяка планета.

— И още, ако съм разбрал, хората, които сега си правят родови имения, вече няма да умират. Само ще сменят телата си и веднага ще се възплъщават.

— Точно така: техните действия на Земята сега са по-нужни от всичко друго! Те са най-богоугодни. Дори хората, които още не са

успели да докоснат земята с ръка, но мислено вече градят своето бъдещо райско, живо гнезденце, са хиляди пъти по-необходими на Божествената Програма, отколкото стотиците мъдреци зад каменни стени, които са се окопали далече от творенията на Бога и само си разменят празни приказки за Бога и за духовността.

Кощунствени и печални са техните думи — на тях им предстои смърт без ново раждане. Страшна ще е участието им, но това не е наказание Божие, а техният собствен избор.

Той освети Вселената с нова мисъл; тя е велика сила, но и велик съдия. В трактатите и легендите е казано много за съда Божи. Но ето, дойде вече той, Божият съд: тих и невидим. Няма да остане недокоснат от него нито един човек на планетата ни. И всеки ще бъде съдия сам на себе си.

Който избере живота и почне да твори жив живот, той ще стане вечен и ще се уподоби на Твореца велик на Вселената.

А който в представите си сее смърт — на смърт е обречен от собствената си мисъл.

Тези нейни слова, произнесени на брега на реката с уверен и спокоен тон, сякаш бяха подхванати от пространството, както ехото ехти по Земята. В продължение на десет години не само аз станах свидетел как Анастасия умее да моделира бъдещето със своите свещени мисли и думи.

* * *

Вече отплувах по реката. Тя стоеше на брега. Нейните думи за вечния живот продължаваха да ечат в пространството. Изведнъж ме осени такава мисъл: от какви светове вселенски, от какви галактики се е появила тук Анастасия, стояща в момента на брега в облика на земна жена и даряваща на планетата, наречена Земя, осъзнаването на вечността? Тя не е от тези, които си хвърлят думите на вятъра. Животът потвърждава това по най-чудесни начини.

А щом трябва да ви поздравя, читатели мои, аз ви поздравявам с вашето осъзнаване! Ние ще живеем вечно, сътворявайки живот във Вселената.

До радостна среща, приятели!

Край на първа част

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.